

Mattī

Īsā Masīh kā Nasabnāmā

¹ Īsā Masīh bin Dāūd bin Ibrāhīm kā nasabnāmā:

² Ibrāhīm Is'hāq kā bāp thā, Is'hāq Yāqūb kā bāp aur Yāqūb Yahūdāh aur us ke bhāiyōñ kā bāp.

³ Yahūdāh ke do beṭe Fāras aur Zārah the. (Un kī māñ Tamr thī.) Fāras Hasron kā bāp aur Hasron Rām kā bāp thā.

⁴ Rām Ammīnadāb kā bāp, Ammīnadāb Nahson kā bāp aur Nahson Salmon kā bāp thā.

⁵ Salmon Boaz kā bāp thā. (Boaz kī māñ Rāhab thī.) Boaz Obed kā bāp thā. (Obed kī māñ Rūt thī.) Obed Yassī kā bāp aur

⁶ Yassī Dāūd Bādshāh kā bāp thā.

Dāūd Sulemān kā bāp thā. (Sulemān kī māñ pahle Ūriyyāh kī biwī thī.)

⁷ Sulemān Rahubiyām kā bāp, Rahubiyām Abiyāh kā bāp aur Abiyāh Āsā kā bāp thā.

⁸ Āsā Yahūsafat kā bāp, Yahūsafat Yūrām kā bāp aur Yūrām Uzziyāh kā bāp thā.

⁹ Uzziyāh Yūtām kā bāp, Yūtām Āḳhaz kā bāp aur Āḳhaz Hizqiyāh kā bāp thā.

¹⁰ Hizqiyāh Manassī kā bāp, Manassī Amūn kā bāp aur Amūn Yūsiyāh kā bāp thā.

11 Yūsiyāh Yahūyākīn * aur us ke bhāiyon kā bāp thā. (Yih Bābal kī jilāwatanī ke daurān paidā hue.)

12 Bābal kī jilāwatanī ke bād Yahūyākīn † Siyāltiyel kā bāp aur Siyāltiyel Zarubbābal kā bāp thā.

13 Zarubbābal Abīhūd kā bāp, Abīhūd Iliyāqīm kā bāp aur Iliyāqīm Āzor kā bāp thā.

14 Āzor Sadoq kā bāp, Sadoq Aḳhīm kā bāp aur Aḳhīm Ilīhūd kā bāp thā.

15 Ilīhūd Iliyazar kā bāp, Ilīazar Mattān kā bāp aur Mattān Yāqūb kā bāp thā.

16 Yāqūb Mariyam ke shauhar Yūsuf kā bāp thā. Is Mariyam se Īsā paidā huā, jo Masīh kahlātā hai.

17 Yoñ Ibrāhīm se Dāūd tak 14 nasleñ haiñ, Dāūd se Bābal kī jilāwatanī tak 14 nasleñ haiñ aur jilāwatanī se Masīh tak 14 nasleñ haiñ

Īsā Masīh kī Paidāish

18 Īsā Masīh kī paidāish yoñ huī: Us waqt us kī mān Mariyam kī mangnī Yūsuf ke sāth ho chukī thī ki wuh Rūhul-quds se hāmīlā pāī gaī. Abhī un kī shādī nahīn huī thī.

19 Us kā mangetar Yūsuf rāstbāz thā, wuh alāniyā Mariyam ko badnām nahīn karnā chāhtā thā. Is lie us ne ḳhāmoshī se yih rishtā torne kā irādā kar liyā.

20 Wuh is bāt par abhī ḡhaur-o-fīkr kar hī rahā thā ki Rab kā farishtā ḳhāb meñ us par zāhir huā aur farmāyā, “Yūsuf bin Dāūd, Mariyam se

* **1:11** Yūnānī meñ Yahūyākīn kā mutarādif Yakūniyāh mustāmāl hai. † **1:12** Yūnānī meñ Yahūyākīn kā mutarādif Yakūniyāh mustāmāl hai.

shādī karke use apne ghar le āne se mat dar, kyoṅki paidā hone wālā bachchā Rūhul-quḍṣ se hai.

²¹ Us ke beṭā hogā aur us kā nām Īsā rakhnā, kyoṅki wuh apnī qaum ko us ke gunāhoṅ se rihāi degā.”

²² Yih sab kuchh is lie huā tāki Rab kī wuh bāt pūrī ho jāe jo us ne apne nabī kī mārifat farmāi thī,

²³ “Dekho ek kuṅwārī hāmīlā hogī. Us se beṭā paidā hogā aur wuh us kā nām Immānuel rakheṅge.” (Immānuel kā matlab ‘Ḳhudā Hamāre Sāth’ hai).

²⁴ Jab Yūsuf jāg uṭhā to us ne Rab ke farishte ke farmān ke mutābiq Mariyam se shādī kar lī aur use apne ghar le gayā.

²⁵ Lekin jab tak us ke beṭā paidā na huā wuh Mariyam se hambistar na huā. Aur Yūsuf ne bachche kā nām Īsā rakhā.

2

Mashriq se Majūsī Ālim

¹ Īsā Herodes Bādshāh ke zamāne meṅ sūbā Yahūdiyā ke shahr Bait-laham meṅ paidā huā. Un dinoṅ meṅ kuchh majūsī ālim mashriq se ā kar Yarūshalam pahuṅch gae.

² Unhoṅ ne pūchhā, “Yahūdiyoṅ kā wuh bādshāh kahān hai jo hāl hī meṅ paidā huā hai? Kyoṅki ham ne mashriq meṅ us kā sitārā dekhā hai aur ham use sijdā karne āe haiṅ.”

³ Yih sun kar Herodes Bādshāh pūre Yarūshalam samet ghabrā gayā.

4 Tamām rāhnumā imāmon aur shariyat ke ulamā ko jamā karke us ne un se dariyāft kiyā ki Masīh kahān paidā hogā.

5 Unhoñ ne jawāb diyā, “Yahūdiyā ke shahr Bait-laham meñ, kyoñki nabī kī mārifat yoñ likhā hai,

6 ‘Ai Mulk-e-Yahūdiyā meñ wāqē Bait-laham, tū Yahūdiyā ke hukmrānoñ meñ hargiz sab se chhoṭā nahīn. Kyoñki tujh meñ se ek hukmrān niklegā jo merī qaum Isrāil kī gallābānī karegā.’ ”

7 Is par Herodes ne k̄hufiyā taur par majūsī ālimoñ ko bulā kar tafsīl se pūchhā kī wuh sitārā kis waqt dikhāi diyā thā.

8 Phir us ne unheñ batāyā, “Bait-laham jāeñ aur tafsīl se bachche kā patā lagāeñ. Jab āp use pā leñ to mujhe ittalā deñ tāki main bhī jā kar use sijdā karūñ.”

9 Bādshāh ke in alfāz ke bād wuh chale gae. Aur dekho jo sitārā unhoñ ne mashriq meñ dekhā thā wuh un ke āge āge chaltā gayā aur chalte chalte us maqām ke ūpar ṭhahar gayā jahān bachchā thā.

10 Sitāre ko dekh kar wuh bahut k̄hush hue.

11 Wuh ghar meñ dākhil hue aur bachche ko mān ke sāth dekh kar unhoñ ne aundhe muñh gir kar use sijdā kiyā. Phir apne ḍibbe khol kar use sone, lubān aur mur ke tohfe pesh kie.

12 Jab rawānagī kā waqt āyā to wuh Yarūshalam se hō kar na gae balki ek aur rāste se apne mulk chale gae. Kyoñki unheñ k̄hāb meñ āgāh kiyā gayā thā ki Herodes ke pās wāpas na jāo.

Misr kī Jānib Hijrat

¹³ Un ke chale jāne ke bād Rab kā farishtā ḳhāb meñ Yūsuf par zāhir huā aur kahā, “Uṭh, bachche ko us kī mān samet le kar Misr ko hijrat kar jā. Jab tak maiñ tujhe ittalā na dūn wahīn ṭhahrā rah, kyoñki Herodes bachche ko talāsh karegā tāki use qatl kare.”

¹⁴ Yūsuf uṭhā aur usī rāt bachche ko us kī mān samet le kar Misr ke lie rawānā huā.

¹⁵ Wahān wuh Herodes ke intaqāl tak rahā. Yoñ wuh bāt pūrī huī jo Rab ne nabī kī mārifat farmāi thī, “Maiñ ne apne farzand ko Misr se bulāyā.”

Bachchoñ kā Qatl

¹⁶ Jab Herodes ko mālūm huā ki majūsī ālimoñ ne mujhe fareb diyā hai to use baṛā taish āyā. Us ne apne faujiyoñ ko Bait-laham bhej kar unheñ hukm diyā ki Bait-laham aur irdgird ke ilāqe ke un tamām laṛkoñ ko qatl kareñ jin kī umr do sāl tak ho. Kyoñki us ne majūsiyoñ se bachche kī umr ke bāre meñ yih mālūm kar liyā thā.

¹⁷ Yoñ Yarmiyāh Nabī kī peshgoī pūrī huī,

¹⁸ “Rāmā meñ shor mach gayā hai, rone pīṭne aur shadīd mātam kī āwāzeñ. Rāḳhil apne bachchoñ ke lie ro rahī hai aur tasallī qabūl nahīn kar rahī, kyoñki wuh halāk ho gae haiñ.”

Misr se Wāpasī

¹⁹ Jab Herodes intaqāl kar gayā to Rab kā farishtā ḳhāb meñ Yūsuf par zāhir huā jo abhī Misr hī meñ thā.

²⁰ Farishte ne use batāyā, “Uṭh, bachche ko us kī mān samet le kar Mulk-e-Isrāīl wāpas chalā

jā, kyonki jo bachche ko jān se mārne ke darpai the wuh mar gae haiñ.”

²¹ Chunāñche Yūsuf uṭhā aur bachche aur us kī māñ ko le kar Mulk-e-Isrāīl meñ lauṭ āyā.

²² Lekin jab us ne sunā ki Arḳhilāus apne bāp Herodes kī jagah Yahūdiyā meñ taḳhtnashīn ho gayā hai to wuh wahāñ jāne se ḍar gayā. Phir ḳhāb meñ hidāyat pā kar wuh Galīl ke ilāqe ke lie rawānā huā.

²³ Wahāñ wuh ek shahr meñ jā basā jis kā nām Nāsarat thā. Yoñ nabiyōñ kī bāt pūrī huī ki ‘Wuh Nāsari kahlāegā.’

3

Yahyā Baptismā Dene Wāle kī Ḳhidmat

¹ Un dinoñ meñ Yahyā baptismā dene wālā āyā aur Yahūdiyā ke registān meñ elān karne lagā,

² “Taubā karo, kyonki āsmān kī bādshāhi qarīb ā gai hai.”

³ Yahyā wuhī hai jis ke bāre meñ Yasāyāh Nabī ne farmāyā, ‘Registān meñ ek āwāz pukār rahī hai, Rab kī rāh taiyār karo! Us ke rāste sīdhe banāo.’

⁴ Yahyā ūñṭoñ ke bāloñ kā libās pahne aur kamr par chamṛe kā paṭkā bāndhe rahtā thā. Ḳhurāk ke taur par wuh ṭiḍḍiyāñ aur janglī shahd khātā thā.

⁵ Log Yarūshalam, pūre Yahūdiyā aur Dariyā-e-Yardan ke pūre ilāqe se nikal kar us ke pās āe.

⁶ Aur apne gunāhoñ ko taslīm karke unhoñ ne Dariyā-e-Yardan meñ Yahyā se baptismā liyā.

7 Bahut-se Farīsī aur Sadūqī bhī wahān̄ āe jahān̄ wuh baptismā de rahā thā. Unheñ dekh kar us ne kahā, “Ai zahrīle sānp ke bachcho! Kis ne tumheñ āne wāle ḡhazab se bachne kī hidāyat kī?”

8 Apnī zindagī se zāhir karo ki tum ne wāqāi taubā kī hai.

9 Yih khayāl mat karo ki ham to bach jāeñge kyonki Ibrāhīm hamārā bāp hai. Maiñ tum ko batātā hūñ ki Allāh in pattharon̄ se bhī Ibrāhīm ke lie aulād paidā kar saktā hai.

10 Ab to adālat kī kulhārī daraḡhton̄ kī jaḡon̄ par rakhī huī hai. Har daraḡht jo achchhā phal na lāe kātā aur āg meñ jhoñkā jāegā.

11 Maiñ to tum taubā karne wālon̄ ko pānī se baptismā detā hūñ, lekin ek āne wālā hai jo mujh se baḡā hai. Maiñ us ke jūton̄ ko uḡhāne ke bhī lāyq nahīñ. Wuh tumheñ Rūhul-quds aur āg se baptismā degā.

12 Wuh hāth meñ chhāj pakare hue anāj ko bhūse se alag karne ke lie taiyār kharā hai. Wuh gāhne kī jagah bilkul sāf karke anāj ko apne godām meñ jamā karegā. Lekin bhūse ko wuh aisī āg meñ jhoñkegā jo bujhne kī nahīñ.”

Īsā kā Baptismā

13 Phir Īsā Galīl se Dariyā-e-Yardan ke kināre āyā tāki Yahyā se baptismā le.

14 Lekin Yahyā ne use rokne kī koshish karke kahā, “Mujhe to āp se baptismā lene kī zarūrat hai, to phir āp mere pās kyon̄ āe haiñ?”

15 Īsā ne jawāb diyā, “Ab hone hī de, kyoṅki munāsib hai ki ham yih karte hue Allāh kī rāst marzī pūrī karen.” * Is par Yahyā mān gayā.

16 Baptismā lene par Īsā fauran pānī se niklā. Usī lamhe āsmān khul gayā aur us ne Allāh ke Rūh ko dekhā jo kabūtar kī tarah utar kar us par ṭhahar gayā.

17 Sāth sāth āsmān se ek āwāz sunāi dī, “Yih merā pyārā Farzand hai, is se main̄ khush hūn.”

4

Īsā ko Āzmāyā Jātā Hai

1 Phir Rūhul-quds Īsā ko registān meṅ le gayā tāki use Iblīs se āzmāyā jāe.

2 Chālīs din aur chālīs rāt rozā rakhne ke bād use ākhirkār bhūk lagī.

3 Phir āzmāne wālā us ke pās ā kar kahne lagā, “Agar tū Allāh kā Farzand hai to in pattharon̄ ko hukm de ki roṭī ban jāen̄.”

4 Lekin Īsā ne inkār karke kahā, “Hargiz nahīn, kyoṅki kalām-e-muqaddas meṅ likhā hai ki insān kī zindagī sirf roṭī par munhasir nahīn hotī balki har us bāt par jo Rab ke muṅh se nikaltī hai.”

5 Is par Iblīs ne use muqaddas shahr Yarūshalām le jā kar Baitul-muqaddas kī sab se ūnchī jagah par kharā kiyā aur kahā,

6 “Agar tū Allāh kā Farzand hai to yahān se chhalāng lagā de. Kyoṅki kalām-e-muqaddas meṅ likhā hai, ‘Wuh terī khātir apne farishton̄ ko hukm degā, aur wuh tujhe apne hāthon̄ par

* 3:15 Lafzī tarjumā: ham tamām rāstbāzī pūrī karen.

uṭhā leṅge tāki tere pānwoṅ ko patthar se ṭhes na lage.’ ”

⁷ Lekin Īsā ne jawāb diyā, “Kalām-e-muqaddas yih bhī farmātā hai, ‘Rab apne Ḳhudā ko na āzmānā.’ ”

⁸ Phir Iblīs ne use ek nihāyat ūnche pahār par le jā kar use duniyā ke tamām mamālik aur un kī shān-o-shaukat dikhāi.

⁹ Wuh bolā, “Yih sab kuchh main tujhe de dūṅgā, shart yih hai ki tū gir kar mujhe sijdā kare.”

¹⁰ Lekin Īsā ne tīsri bār inkār kiyā aur kahā, “Iblīs, dafā ho jā! Kyoṅki kalām-e-muqaddas meṅ yon likhā hai, ‘Rab apne Ḳhudā ko sijdā kar aur sirf usī kī ibādat kar.’ ”

¹¹ Is par Iblīs use chhoṛ kar chalā gayā aur farishte ā kar us kī ḳhidmat karne lage.

Galīl meṅ Īsā kī Ḳhidmat kā Āghāz

¹² Jab Īsā ko ḳhabar mili ki Yahyā ko jel meṅ ḍāl diyā gayā hai to wuh wahān se chalā gayā aur Galīl meṅ āyā.

¹³ Nāsarat ko chhoṛ kar wuh jhīl ke kināre par wāḳe shahr Kafarnahūm meṅ rahne lagā, yānī Zabūlūn aur Naftālī ke ilāḳe meṅ.

¹⁴ Yon Yasāyāh Nabī kī peshgoī pūri huī,

¹⁵ “Zabūlūn kā ilāḳā, Naftālī kā ilāḳā,
jhīl ke sāth kā rāstā, Dariyā-e-Yardan ke pār,
Ġhairyahūdiyon kā Galīl:

¹⁶ Andhere meṅ baiṭhī qaum ne ek tez raushnī dekhī,

maut ke sāye meṅ ḍūbe hue mulk ke bāshindon par raushnī chamkī.”

¹⁷ Us waqt se Īsā is paighām kī munādī karne lagā, “Taubā karo, kyonki āsmān kī bādshāhī qarīb ā gaī hai.”

Īsā Chār Machheron ko Bulātā Hai

¹⁸ Ek dīn jab Īsā Galīl kī Jhīl ke kināre kināre chal rahā thā to us ne do bhāiyon ko dekhā— Shamāūn jo Patras bhī kahlātā thā aur Andriyās ko. Wuh pānī meñ jāl ḍāl rahe the, kyonki wuh māhīgīr the.

¹⁹ Us ne kahā, “Āo, mere pīchhe ho lo, main tum ko ādamgīr banāūngā.”

²⁰ Yih sunte hī wuh apne jālon ko chhoṛ kar us ke pīchhe ho lie.

²¹ Āge jā kar Īsā ne do aur bhāiyon ko dekhā, Yāqūb bin Zabdī aur us ke bhāī Yūhannā ko. Wuh kashṭī meñ baiṭhe apne bāp Zabdī ke sāth apne jālon kī marammat kar rahe the. Īsā ne unheñ bulāyā

²² to wuh fauran kashṭī aur apne bāp ko chhoṛ kar us ke pīchhe ho lie.

Īsā Tālīm Detā, Munādī Kartā aur Shafā Detā Hai

²³ Aur Īsā Galīl ke pūre ilāqe meñ phirtā rahā. Jahān bhī wuh jātā wuh Yahūdī ibādatkhānon meñ tālīm detā, bādshāhī kī khushkhabrī sunātā aur har qism kī bīmārī aur alālat se shafā detā thā.

²⁴ Us kī khabar Mulk-e-Shām ke kone kone tak pahuñch gaī, aur log apne tamām marīzon ko us ke pās lāne lage. Qism qism kī bīmārīyon tale dabe log, aise jo shadīd dard kā shikār the, badrūhon kī girift meñ mubtalā, mirgī wāle aur

fālijzadā, gharz jo bhī āyā Īsā ne use shafā bakhshī.

²⁵ Galīl, Dikapulis, Yarūshalam, Yahūdiyā aur Dariyā-e-Yardan ke pār ke ilāqe se baṛe baṛe hujūm us ke pīchhe chalte rahe.

5

Pahārī Wāz

¹ Bhīṛ ko dekh kar Īsā pahār par chaṛh kar baiṭh gayā. Us ke shāgird us ke pās āe

² aur wuh unheñ yih tālīm dene lagā:

Haqīqī Kḥushī

³ “Mubāarak haiñ wuh jin kī rūh zarūratmand hai, kyoñki āsmān kī bādshāhī unheñ kī hai.

⁴ Mubāarak haiñ wuh jo mātam karte haiñ, kyoñki unheñ tasallī dī jāegī.

⁵ Mubāarak haiñ wuh jo halīm haiñ, kyoñki wuh zamīn wirse meñ pāeñge.

⁶ Mubāarak haiñ wuh jinheñ rāstbāzī kī bhūk aur pyās hai, kyoñki wuh ser ho jāeñge.

⁷ Mubāarak haiñ wuh jo rahm dil haiñ, kyoñki un par rahm kiyā jāegā.

⁸ Mubāarak haiñ wuh jo kḥālis dil haiñ, kyoñki wuh Allāh ko dekheñge.

⁹ Mubāarak haiñ wuh jo sulah karāte haiñ, kyoñki wuh Allāh ke farzand kahlāeñge.

¹⁰ Mubāarak haiñ wuh jin ko rāstbāz hone ke sabab se satāyā jātā hai, kyoñki unheñ āsmān kī bādshāhī wirse meñ milegī.

¹¹ Mubāarak ho tum jab log merī wajah se tumheñ lān-tān karte, tumheñ satāte aur

tumhāre bāre meñ har qism kī burī aur jhūṭī bāt karte haiñ.

¹² Ḳhushī manāo aur bāgh bāgh ho jāo, tum ko āsmān par baṛā ajr milegā. Kyoñki isī tarah unhoñ ne tum se pahle nabiyon ko bhī izā pahuñchāi thī.

Tum Namak aur Raushnī Ho

¹³ Tum duniyā kā namak ho. Lekin agar namak kā zāyqā jātā rahe to phir use kyoñkar dubārā namkīn kiyā jā saktā hai? Wuh kisī bhī kām kā nahīñ rahā balki bāhar phaiñkā jāegā jahāñ wuh logoñ ke pāñwoñ tale raundā jāegā.

¹⁴ Tum duniyā kī raushnī ho. Pahar par wāqe shahr kī tarah tum ko chhupāyā nahīñ jā saktā.

¹⁵ Jab koī charāgh jalātā hai to wuh use bartan ke nīche nahīñ rakhtā balki shamādān par rakh detā hai jahāñ se wuh ghar ke tamām afrād ko raushnī detā hai.

¹⁶ Isī tarah tumhārī raushnī bhī logoñ ke sāmne chamke tāki wuh tumhāre nek kām dekh kar tumhāre āsmānī Bāp ko jalāl deñ.

Sharīat

¹⁷ Yih na samjho ki main Mūsūwī sharīat aur nabiyon kī bāton ko mansūkh karne āyā hūñ. Mansūkh karne nahīñ balki un kī takmīl karne āyā hūñ.

¹⁸ Main tum ko sach batātā hūñ, jab tak āsmān-o-zamīn qāym raheñge tab tak sharīat bhī qāym rahegī—na us kā koī harf, na us kā koī zer yā zabar mansūkh hogā jab tak sab kuchh pūrā na ho jāe.

19 Jo in sab se chhoṭe ahkām meñ se ek ko bhī mansūkh kare aur logon ko aisā karnā sikhāe use āsmān kī bādshāhī meñ sab se chhoṭa qarār diyā jāegā. Is ke muqābale meñ jo in ahkām par amal karke inheñ sikhātā hai use āsmān kī bādshāhī meñ baṛā qarār diyā jāegā.

20 Kyonki main tum ko batātā hūn ki agar tumhārī rāstbāzī sharīat ke ulamā aur Farīsiyon kī rāstbāzī se zyādā nahīn to tum āsmān kī bādshāhī meñ dākḥil hone ke lāyq nahīn.

Ġhussā

21 Tum ne sunā hai ki bāpdādā ko farmāyā gayā, 'Qatl na karnā. Aur jo qatl kare use adālat meñ jawāb denā hogā.'

22 Lekin main tum ko batātā hūn ki jo bhī apne bhāi par Ġhussā kare use adālat meñ jawāb denā hogā. Isī tarah jo apne bhāi ko 'ahmaq' kahe use Yahūdī adālat-e-āliyā meñ jawāb denā hogā. Aur jo us ko 'bewuqūf!' Kahe wuh jahannum kī āg meñ phaiñke jāne ke lāyq ṭhahregā.

23 Lihāzā agar tujhe Baitul-muqaddas meñ qurbānī pesh karte waqt yād āe ki tere bhāi ko tujh se koī shikāyat hai

24 to apnī qurbānī ko wahīn qurbāngāh ke sāmne hī chhoṛ kar apne bhāi ke pās chalā jā. Pahle us se sulah kar aur phir wāpas ā kar Allāh ko apnī qurbānī pesh kar.

25 Farz karo ki kisī ne tujh par muqaddamā chalāyā hai. Agar aisā ho to kachahrī meñ dākḥil hone se pahle pahle jaldī se jhagarā khatm kar. Aisā na ho ki wuh tujhe jaj ke hawāle kare, jaj

tujhe pulis afsar ke hawāle kare aur natīje meñ tujh ko jel meñ ḍālā jāe.

²⁶ Maiñ tujhe sach batātā hūñ, wahāñ se tū us waqt tak nahīñ nikal pāegā jab tak jurmāne kī pūrī pūrī raqam adā na kar de.

Zinākārī

²⁷ Tum ne yih hukm sun liyā hai ki ‘Zinā na karnā.’

²⁸ Lekin maiñ tumheñ batātā hūñ, jo kisī aurat ko burī khāhish se dekhātā hai wuh apne dil meñ us ke sāth zinā kar chukā hai.

²⁹ Agar terī dāñ āñkh tujhe gunāh karne par uksāe to use nikāl kar phaiñk de. Is se pahle ki tere pūre jism ko jahannum meñ ḍālā jāe behtar yih hai ki terā ek hī azu jātā rahe.

³⁰ Aur agar terā dahnā hāth tujhe gunāh karne par uksāe to use kāt kar phaiñk de. Is se pahle ki terā pūrā jism jahannum meñ jāe behtar yih hai ki terā ek hī azu jātā rahe.

Talāq

³¹ Yih bhī farmāyā gayā hai, ‘Jo bhī apnī bīwī ko talāq de wuh use talāqnāmā likh de.’

³² Lekin maiñ tum ko batātā hūñ ki agar kisī kī bīwī ne zinā na kiyā ho to bhī shauhar use talāq de to wuh us se zinā karātā hai. Aur jo talāqshudā aurat se shādī kare wuh zinā kartā hai.

Qasam Mat Khānā

³³ Tum ne yih bhī sunā hai ki bāpdādā ko farmāyā gayā, ‘Jhūṭī qasam mat khānā balki jo wāde tū ne Rab se qasam khā kar kie hoñ unheñ pūrā karnā.’

34 Lekin main̄ tumheñ batātā hūñ, qasam bilkul na khānā. Na ‘Āsmān kī qasam’ kyoñki āsmān Allāh kā taḡht hai,

35 na ‘Zamīn kī’ kyoñki zamīn us ke pāñwoñ kī chaukī hai. ‘Yarūshalam kī qasam’ bhī na khānā kyoñki Yarūshalam azīm Bādshāh kā shahr hai.

36 Yahān tak ki apne sar kī qasam bhī na khānā, kyoñki tū apnā ek bāl bhī kalā yā safed nahīñ kar saktā.

37 Sirf itnā hī kahnā, ‘Jī hān’ yā ‘Jī nahīñ.’ Agar is se zyādā kaho to yih Iblīs kī taraf se hai.

Badlā Lenā

38 Tum ne sunā hai ki yih farmāyā gayā hai, ‘Āñkh ke badle āñkh, dāñt ke badle dāñt.’

39 Lekin main̄ tum ko batātā hūñ ki badkār kā muqābalā mat karnā. Agar koī tere dahne gāl par thappaḡ māre to use dūsrā gāl bhī pesh kar de.

40 Agar koī terī qamīs lene ke lie tujh par muqaddamā karnā chāhe to use apnī chādar bhī de denā.

41 Agar koī tujh ko us kā sāmān uṡhā kar ek kilomīṡar jāne par majbūr kare to us ke sāth do kilomīṡar chalā jānā.

42 Jo tujh se kuchh māñge use de denā aur jo tujh se qarz lenā chāhe us se inkār na karnā.

Dushman se Muhabbat

43 Tum ne sunā hai ki farmāyā gayā hai, ‘Apne paḡosī se muhabbat rakhnā aur apne dushman se nafrat karnā.’

44 Lekin main̄ tum ko batātā hūñ, apne dushmanoñ se muhabbat rakho aur un ke lie duā karo jo tum ko satāte haiñ.

⁴⁵ Phir tum apne āsmānī Bāp ke farzand ṭhahroge, kyonki wuh apnā sūraj sab par tulū hone detā hai, ḳhāh wuh achchhe hoñ yā bure. Aur wuh sab par bārish barasne detā hai, ḳhāh wuh rāstbāz hoñ yā nārāst.

⁴⁶ Agar tum sirf unhīn se muhabbat karo jo tum se karte haiñ to tum ko kyā ajr milegā? Ṭaiks lene wāle bhī to aisā hī karte haiñ.

⁴⁷ Aur agar tum sirf apne bhāiyon ke lie salāmatī kī duā karo to kaun-sī ḳhās bāt karte ho? Ġhairyahūdī bhī to aisā hī karte haiñ.

⁴⁸ Chunānche waise hī kāmīl ho jaisā tumhārā āsmānī Bāp kāmīl hai.

6

Ḳhairāt

¹ Ḳhabardār! Apne nek kām logon ke sāmne dikhāwe ke lie na karo, warnā tum ko apne āsmānī Bāp se koī ajr nahīñ milegā.

² Chunānche ḳhairāt dete waqt riyākāron kī tarah na kar jo ibādatḳhānon aur galiyon meñ bigul bajā kar is kā elān karte haiñ tāki log un kī izzat karen. Maiñ tum ko sach batātā hūñ, jitnā ajr unheñ milnā thā unheñ mil chukā hai.

³ Is ke bajāe jab tū ḳhairāt de to tere dāeñ hāth ko patā na chale ki bāyān hāth kyā kar rahā hai.

⁴ Terī ḳhairāt yon poshidagī meñ dī jāe to terā Bāp jo poshidā bāteñ deḳhtā hai tujhe is kā muāwazā degā.

Duā

⁵ Duā karte waqt riyākāron kī tarah na karnā jo ibādatḳhānon aur chaukon meñ jā kar duā

karnā pasand karte haiñ, jahān sab unheñ dekh sakeñ. Main tum ko sach batātā hūñ, jitnā ajr unheñ milnā thā unheñ mil chukā hai.

⁶ Is ke bajāe jab tū duā kartā hai to andar ke kamre meñ jā kar darwāzā band kar aur phir apne Bāp se duā kar jo poshīdagī meñ hai. Phir terā Bāp jo poshīdā bāteñ dekhṭā hai tujhe is kā muāwazā degā.

⁷ Duā karte waqt Ġhairyahūdiyoñ kī tarah tawīl aur bemānī bāteñ na dohrāte raḥo. Wuh samajhte haiñ ki hamārī bahut-sī bātoñ ke sabab se hamārī sunī jāegī.

⁸ Un kī mānind na bano, kyoñki tumhārā Bāp pahle se tumhārī zarūriyāt se wāqif hai,

⁹ balki yoñ duā kiyā karo,

Ai hamāre āsmānī Bāp,

terā nām muqaddas mānā jāe.

¹⁰ Terī bādshāhī āe.

Terī marzī jis tarah āsmān meñ pūrī hotī hai zamīn par bhī pūrī ho.

¹¹ Hamārī roz kī roṭī āj hameñ de.

¹² Hamāre gunāhoñ ko muāf kar

jis tarah ham ne unheñ muāf kiyā *
jinhoñ ne hamārā gunāh kiyā hai.

¹³ Aur hameñ āzmāish meñ na paṛne de

balki hameñ Iblīs se bachāe rakh.

[Kyoñki bādshāhī, qudrat aur jalāl abad tak tere hī haiñ.]

¹⁴ Kyoñki jab tum logoñ ke gunāh muāf karoge to tumhārā āsmānī Bāp bhī tum ko muāf karegā.

---

* **6:12** Lafzī tarjumā: Hamāre qarz hameñ muāf kar jis tarah ham ne apne qarzdāroñ ko muāf kiyā.

15 Lekin agar tum unheñ muāf na karo to tumhārā Bāp bhī tumhāre gunāh muāf nahīn karegā.

Rozā

16 Rozā rakhte waqt riyākāroñ kī tarah muñh latkāe na phiro, kyoñki wuh aisā rūp bharte haiñ tāki logoñ ko mālūm ho jāe ki wuh rozā se haiñ. Maiñ tum ko sach batātā hūñ, jitnā ajr unheñ milnā thā unheñ mil chukā hai.

17 Aisā mat karnā balki roze ke waqt apne bāloñ meñ tel dāl aur apnā muñh dho.

18 Phir logoñ ko mālūm nahīn hogā ki tū rozā se hai balki sirf tere Bāp ko jo poshīdagī meñ hai. Aur terā Bāp jo poshīdā bāteñ dekhtā hai tujhe is kā muāwazā degā.

Āsmān par Ḳhazānā

19 Is duniyā meñ apne lie ḳhazāne jamā na karo, jahāñ kīrā aur zang unheñ khā jāte aur chor naqb lagā kar churā lete haiñ.

20 Is ke bajāe apne ḳhazāne āsmān par jamā karo jahāñ kīrā aur zang unheñ tabāh nahīn kar sakte, na chor naqb lagā kar churā sakte haiñ.

21 Kyoñki jahāñ terā ḳhazānā hai wahīn terā dil bhī lagā rahegā.

Jism kī Raushnī

22 Badan kā charāgh āñkh hai. Agar terī āñkh thīk ho to phir terā pūrā badan raushan hogā.

23 Lekin agar terī āñkh ḳharāb ho to terā pūrā badan andherā hī andherā hogā. Aur agar tere andar kī raushnī tārīkī ho to yih tārīkī kitnī shadīd hogī!

Befikr Honā

²⁴ Koī bhī do mālikoñ kī khidmat nahīn kar saktā. Yā to wuh ek se nafrat karke dūsre se muhabbat rakhegā yā ek se lipaṭ kar dūsre ko haqīr jānegā. Tum ek hī waqt meñ Allāh aur daulat kī khidmat nahīn kar sakte.

²⁵ Is lie maiñ tumheñ batātā hūñ, apnī zindagī kī zarūriyāt pūrī karne ke lie pareshān na raho ki hāy, maiñ kyā khāūñ aur kyā piyūñ. Aur jism ke lie fikrmand na raho ki hāy, maiñ kyā pahnūñ. Kyā zindagī khāne-pīne se aham nahīn hai? Aur kyā jism poshāk se zyādā ahmiyat nahīn rakhtā?

²⁶ Parindoñ par ghaur karo. Na wuh bij bote, na fasleñ kaṭ kar unheñ godām meñ jamā karte haiñ. Tumhārā āsmānī Bāp khud unheñ khānā khilātā hai. Kyā tumhārī un kī nisbat zyādā qadar-o-qīmat nahīn hai?

²⁷ Kyā tum meñ se koī fikr karte karte apnī zindagī meñ ek lamhe kā bhī izāfā kar saktā hai?

²⁸ Aur tum apne kapṛoñ ke lie kyoñ fikrmand hote ho? Ghaur karo ki sosan ke phūl kis tarah ugte haiñ. Na wuh mehnat karte, na kätte haiñ.

²⁹ Lekin maiñ tumheñ batātā hūñ ki Sulemān Bādshāh apnī pūrī shān-o-shaukat ke bāwujūd aise shāndār kapṛoñ se mulabbas nahīn thā jaise un meñ se ek.

³⁰ Agar Allāh us ghās ko jo āj maidān meñ hai aur kal āg meñ jhoñkī jāegī aisā shāndār libās pahnātā hai to ai kam-etaqādo, wuh tum ko pahnāne ke lie kyā kuchh nahīn karegā?

³¹ Chunānche pareshānī ke ālam meñ fikr karte karte yih na kahte raho, 'Ham kyā khāeñ? Ham kyā piēñ? Ham kyā pahneñ?'

³² Kyoñki jo īmān nahīn rakhte wuhī in tamām chīzoñ ke pīchhe bhāgte rahte haiñ jabki tumhāre āsmānī Bāp ko pahle se mālūm hai ki tum ko in tamām chīzoñ kī zarūrat hai.

³³ Pahle Allāh kī bādshāhī aur us kī rāstbāzī kī talāsh meñ raho. Phir yih tamām chīzeñ bhī tum ko mil jāengī.

³⁴ Is lie kal ke bāre meñ fikr karte karte pareshān na ho kyoñki kal kā din apne lie āp fikr kar legā. Har din kī apnī musibateñ kāfī haiñ.

7

Auroñ kā Munsif Bananā

¹ Dūsroñ kī adālat mat karnā, warnā tumhārī adālat bhī kī jāegī.

² Kyoñki jitnī sakhtī se tum dūsroñ kā faisla karte ho utnī sakhtī se tumhārā bhī faisla kiyā jāegā. Aur jis paimāne se tum nāpte ho usī paimāne se tum bhī nāpe jāoge.

³ Tū kyoñ ghaur se apne bhāī kī āñkh meñ pare tinke par nazar kartā hai jabki tujhe wuh shahtīr nazar nahīn ātā jo terī apnī āñkh meñ hai?

⁴ Tū kyoñkar apne bhāī se kah saktā hai, ‘Ṭhahro, mujhe tumhārī āñkh meñ paṛā tinkā nikālne do,’ jabki terī apnī āñkh meñ shahtīr hai.

⁵ Riyākār! Pahle apnī āñkh ke shahtīr ko nikāl. Tab hī tujhe bhāī kā tinkā sāf nazar āegā aur tū use achchhī tarah se dekh kar nikāl sakegā.

⁶ Kuttoñ ko muqaddas khurāk mat khilānā aur suaroñ ke āge apne motī na phaiñknā. Aisā na ho ki wuh unheñ pāñwoñ tale raundeñ aur muṛ kar tum ko phār ḍāleñ.

Māngte Rahnā

⁷ Māngte raho to tum ko diyā jāegā. Dhūndte raho to tum ko mil jāegā. Khaṭkhaṭāte raho to tumhāre lie darwāzā khol diyā jāegā.

⁸ Kyoṅki jo bhī māngtā hai wuh pātā hai, jo dhūndtā hai use miltā hai, aur jo khaṭkhaṭātā hai us ke lie darwāzā khol diyā jātā hai.

⁹ Tum meṅ se kaun apne beṭe ko patthar degā agar wuh roṭī mānge?

¹⁰ Yā kaun use sānp degā agar wuh machhli mānge? Koī nahīn!

¹¹ Jab tum bure hone ke bāwujūd itne sama-jhdār ho ki apne bachchoṅ ko achchhī chīzeṅ de sakte ho to phir kitnī zyādā yaqīnī bāt hai ki tumhārā āsmānī Bāp māngne wāloṅ ko achchhī chīzeṅ degā.

¹² Har bāt meṅ dūsroṅ ke sāth wuhī sulūk karo jo tum chāhte ho ki wuh tumhāre sāth karen. Kyoṅki yihī shariyat aur nabiyōṅ kī tālimāt kā lubb-e-lubāb hai.

Tang Darwāzā

¹³ Tang darwāze se dāḡhil ho, kyoṅki halākat kī taraf le jāne wālā rāstā kushādā aur us kā darwāzā chauṛā hai. Bahut-se log us meṅ dāḡhil ho jāte haiṅ.

¹⁴ Lekin zindagī kī taraf le jāne wālā rāstā tang hai aur us kā darwāzā chhoṭā. Kam hī log use pāte haiṅ.

Har Daraḡht kā Apnā Phal Hotā Hai

¹⁵ Jhūṭe nabiyōṅ se ḡhabardār raho! Go wuh bheṛoṅ kā bhes badal kar tumhāre pās āte haiṅ, lekin andar se wuh ḡhāratgar bheṛie hote haiṅ.

16 Un kā phal dekh kar tum unheñ pahchān loge. Kyā ḡhārdār jhāriyon se angūr toṛe jāte haiñ yā ūñṭkaṭāron se anjīr? Hargiz nahīñ.

17 Isī tarah achchhā daraḡht achchhā phal lātā hai aur ḡharāb daraḡht ḡharāb phal.

18 Na achchhā daraḡht ḡharāb phal lā saktā hai, na ḡharāb daraḡht achchhā phal.

19 Jo bhī daraḡht achchhā phal nahīñ lātā use kṭṭ kar āḡ meñ jhoñkā jātā hai.

20 Yoñ tum un kā phal dekh kar unheñ pahchān loge.

Sirf Asal Pairokār Dāḡhil Hoḡge

21 Jo mujhe ‘Ḳhudāwand, Ḳhudāwand’ kahte haiñ un meñ se sab āsmān kī bādshāhī meñ dāḡhil na hoḡge balki sirf wuh jo mere āsmānī Bāp kī marzī par aml karte haiñ.

22 Adālat ke dīn bahut-se log mujh se kaheḡge, ‘Ai Ḳhudāwand, Ḳhudāwand! Kyā ham ne tere hī nām meñ nabuwwat nahīñ kī, tere hī nām se badrūheñ nahīñ nikālīñ, tere hī nām se mojize nahīñ kie?’

23 Us waḡt maiñ un se sāf sāf kah dūḡgā, ‘Merī kabhī tum se jāñ pahchān na thī. Ai badkāro! Mere sāmne se chale jāo.’

Do Qism ke Makān

24 Lihāzā jo bhī merī yih bāteñ sun kar un par amal kartā hai wuh us samajhdār ādmī kī mānind hai jis ne apne makān kī buniyād chaṭṭān par rakhī.

25 Bārish hone lagī, sailāb āyā aur āñdhī makān ko jhanjhoṛne lagī. Lekin wuh na girā, kyoñki us kī buniyād chaṭṭān par rakhī gaī thī.

²⁶ Lekin jo bhī merī yih bāteñ sun kar un par amal nahīn kartā wuh us ahmaq kī mānind hai jis ne apnā makān sahīh buniyād ḍāle baḡhair ret par tāmīr kiyā.

²⁷ Jab bārish hone lagī, sailāb āyā aur āndhī makān ko jhanjhoṛne lagī to yih makān dhaṛām se gir gayā.”

Īsā kā Ikhtiyār

²⁸ Jab Īsā ne yih bāteñ khatm kar liñ to log us kī tālīm sun kar hakkā-bakkā rah gae.

²⁹ Kyonki wuh un ke ulamā kī tarah nahīn balki ikhtiyār ke sāth sikhātā thā.

8

Koṛh se Shafā

¹ Īsā pahār se utrā to baṛī bhīr us ke pīchhe chalne lagī.

² Phir ek ādmī us ke pās āyā jo koṛh kā marīz thā. Muñh ke bal gir kar us ne kahā, “Kḡudāwand, agar āp chāheñ to mujhe pāk-sāf kar sakte haiñ.”

³ Īsā ne apnā hāth baṛhā kar use chhuā aur kahā, “Main chāhtā hūñ, pāk-sāf ho jā.” Is par wuh fauran us bīmārī se pāk-sāf ho gayā.

⁴ Īsā ne us se kahā, “Kḡhabardār! Yih bāt kisi ko na batānā balki Baitul-muqaddas meñ imām ke pās jā tāki wuh terā muāynā kare. Apne sāth wuh qurbānī le jā jis kā taqāzā Mūsā kī shariyat un se kartī hai jinheñ koṛh se shafā milī hai. Yoñ alāniyā tasdiq ho jāegī ki tū wāqai pāk-sāf ho gayā hai.”

Romī Afsar ke Ġhulām kī Shafā

⁵ Jab Īsā Kafarnahūm meñ dākḥil huā to sau faujiyoñ par muqarrar ek afsar us ke pās ā kar us kī minnat karne lagā,

⁶ “Ḳhudāwand, merā ġhulām maflūj hālat meñ ġhar meñ paṛā hai, aur use shadīd dard ho rahā hai.”

⁷ Īsā ne us se kahā, “Maiñ ā kar use shafā dūngā.”

⁸ Afsar ne jawāb diyā, “Nahīn Ḳhudāwand, maiñ is lāyq nahīn ki ap mere ġhar jāeñ. Bas yihīñ se hukm kareñ to merā ġhulām shafā pā jāegā.

⁹ Kyoñki mujhe ḳhud ālā afsaroñ ke hukm par chalnā paṛtā hai aur mere mātaht bhī faujī haiñ. Ek ko kahtā hūñ, ‘Jā!’ To wuh jātā hai aur dūsre ko ‘Ā!’ To wuh ātā hai. Isī tarah maiñ apne naukar ko hukm detā hūñ, ‘Yih kar’ to wuh kartā hai.”

¹⁰ Yih sun kar Īsā nihāyat hairān huā. Us ne muṛ kar apne pīchhe āne wāloñ se kahā, “Maiñ tum ko sach batātā hūñ, maiñ ne Isrāīl meñ bhī is qism kā īmān nahīn pāyā.

¹¹ Maiñ tumheñ batātā hūñ, bahut-se log mashriq aur maġrib se ā kar Ibrāhīm, Is’hāq aur Yāqūb ke sāth āsmān kī bādshāhī kī ziyāfat meñ sharīk hoñge.

¹² Lekin bādshāhī ke asal wārisoñ ko nikāl kar andhere meñ ḍāl diyā jāegā, us jagah jahāñ log rote aur dānt pīste raheñge.”

¹³ Phir Īsā afsar se muḳhātib huā, “Jā, tere sāth waisā hī ho jaisā terā īmān hai.”

Aur afsar ke ġhulām ko usī ghaṛī shafā mil gai.

Bahut-se Marīzoñ kī Shafā

¹⁴ Īsā Patras ke ghar meñ āyā. Wahāñ us ne Patras kī sās ko bistar par paṛe dekhā. Use buḡhār thā.

¹⁵ Us ne us kā hāth chhū liyā to buḡhār utar gayā aur wuh uṭh kar us kī ḡhidmat karne lagī.

¹⁶ Shām huī to badrūhoñ kī girift meñ paṛe bahut-se logoñ ko Īsā ke pās lāyā gayā. Us ne badrūhoñ ko hukm de kar nikāl diyā aur tamām marīzoñ ko shafā dī.

¹⁷ Yoñ Yasāyāh Nabī kī yih peshgoī pūrī huī ki “Us ne hamārī kamzoriyāñ le līñ aur hamārī bīmāriyāñ uṭhā līñ.”

Pairawī kī Sanjīdagī

¹⁸ Jab Īsā ne apne gird baṛā hujūm dekhā to us ne shāgirdoñ ko jhīl pār karne kā hukm diyā.

¹⁹ Rawānā hone se pahle shariāt kā ek ālim us ke pās ā kar kahne lagā, “Ustād, jahāñ bhī āp jāeñge maiñ āp ke pīchhe chaltā rahūngā.”

²⁰ Īsā ne jawāb diyā, “Lomṛiyāñ apne bhaṭoñ meñ aur parinde apne ghoñsloñ meñ ārām kar sakte haiñ, lekin Ibn-e-Ādam ke pās sar rakh kar ārām karne kī koī jagah nahīñ.”

²¹ Kisī aur shāgird ne us se kahā, “Ḳhudāwand, mujhe pahle jā kar apne bāp ko dafn karne kī ijāzat deñ.”

²² Lekin Īsā ne use batāyā, “Mere pīchhe ho le aur murdoñ ko apne murde dafn karne de.”

Īsā Āndhī ko Thamā Detā Hai

²³ Phir wuh kashtī par sawār huā aur us ke pīchhe us ke shāgird bhī.

²⁴ Achānak jhīl par saḡht āndhī chalne lagī aur kashtī lahron meñ ḍūbne lagī. Lekin Īsā so rahā thā.

²⁵ Shāgird us ke pās gae aur use jagā kar kahne lage, “Ḳhudāwand, hameñ bachā, ham tabāh ho rahe haiñ!”

²⁶ Us ne jawāb diyā, “Ai kam-etaqādo! Ghabrāte kyon ho?” Khaḡe ho kar us ne āndhī aur maujoñ ko ḍāntā to lahren bilkul sākit ho gaiñ.

²⁷ Shāgird hairān ho kar kahne lage, “Yih kis qism kā shakhs hai? Hawā aur jhīl bhī us kā hukm māntī haiñ.”

Do Badrūh-giriftā Ādmiyoñ kī Shafā

²⁸ Wuh jhīl ke pār Gadarīnyoñ ke ilāqe meñ pahuñche to badrūh-giriftā do ādmī qabron meñ se nikal kar Īsā ko mile. Wuh itne khatarnāk the ki wahān se koī guzar nahīn saktā thā.

²⁹ Chīkheñ mār mār kar unhoñ ne kahā, “Allāh ke Farzand, hamārā āp ke sāth kyā wāstā? Kyā āp hameñ muqarrarā waqt se pahle azāb meñ ḍālne āe haiñ?”

³⁰ Kuchh fāsile par suaroñ kā baḡā ḡhol char rahā thā.

³¹ Badrūhoñ ne Īsā se iltijā kī, “Agar āp hameñ nikālte haiñ to suaroñ ke us ḡhol meñ bhej deñ.”

³² Īsā ne unheñ hukm diyā, “Jāo.” Badrūheñ nikal kar suaroñ meñ jā ghusīñ. Is par pūre kā pūrā ḡhol bhāḡ bhāḡ kar pahārī kī ḍhalān par se utrā aur jhīl meñ jhapaḡ kar ḍūb marā.

³³ Yih dekh kar suaroñ ke gallābān bhāḡ gae. Shahr meñ jā kar unhoñ ne logoñ ko sab kuchh

sunāyā aur wuh bhī jo badrūh-giriftā ādmiyon
ke sāth huā thā.

³⁴ Phir pūrā shahr nikal kar Īsā ko milne āyā.
Use dekh kar unhoñ ne us kī minnat kī ki hamāre
ilāqe se chale jāeñ.

9

Maflūj Ādmī kī Shafā

¹ Kashtī meñ baiṭh kar Īsā ne jhīl ko pār kiyā
aur apne shahr pahuñch gayā.

² Wahāñ ek maflūj ādmī ko chārpāi par ḍāl kar
us ke pās lāyā gayā. Un kā imān dekh kar Īsā ne
kahā, “Beṭā, hauslā rakh. Tere gunāh muāf kar
die gae haiñ.”

³ Yih sun kar sharīat ke kuchh ulamā dil meñ
kahne lage, “Yih kufr bak rahā hai!”

⁴ Īsā ne jān liyā ki yih kyā soch rahe haiñ, is
lie us ne un se pūchhā,

⁵ “Tum dil meñ burī bāteñ kyon soch rahe ho?
Kyā maflūj se yih kahnā zyādā āsāñ hai ki ‘Tere
gunāh muāf kar die gae haiñ’ yā yih ki ‘Uṭh aur
chal-phir?’

⁶ Lekin maiñ tum ko dikhātā hūñ ki Ibn-e-
Ādam ko wāqāi duniyā meñ gunāh muāf karne
kā iḳhtiyār hai.” Yih kah kar wuh maflūj se
muḳhātib huā, “Uṭh, apnī chārpāi uṭhā kar ghar
chalā jā.”

⁷ Wuh ādmī khaṛā huā aur apne ghar chalā
gayā.

⁸ Yih dekh kar hujūm par Allāh kā ḳhauf tāri
ho gayā aur wuh Allāh kī tamjīd karne lage ki us
ne insān ko is qism kā iḳhtiyār diyā hai.

Mattī kī Bulāhaṭ

⁹ Āge jā kar Īsā ne ek ādmī ko dekhā jo ṭaiks lene wāloṅ kī chaukī par baiṭhā thā. Us kā nām Mattī thā. Īsā ne us se kahā, “Mere pīchhe ho le.” Aur Mattī uṭh kar us ke pīchhe ho liyā.

¹⁰ Bād meṅ Īsā Mattī ke ghar meṅ khānā khā rahā thā. Bahut-se ṭaiks lene wāle aur gunāhgār bhī ā kar Īsā aur us ke shāgirdoṅ ke sāth khāne meṅ sharīk hue.

¹¹ Yih dekh kar Farīsiyoṅ ne us ke shāgirdoṅ se pūchhā, “Āp kā ustād ṭaiks lene wāloṅ aur gunāhgāroṅ ke sāth kyoṅ khātā hai?”

¹² Yih sun kar Īsā ne kahā, “Sehhatmandoṅ ko ḍākṭar kī zarūrat nahīn hotī balki marīzoṅ ko.

¹³ Pahle jāo aur kalām-e-muqaddas kī is bāt kā matlab jān lo ki ‘Maiṅ qurbānī nahīn balki rahm pasand kartā hūn.’ Kyoṅki maiṅ rāstbāzoṅ ko nahīn balki gunāhgāroṅ ko bulāne āyā hūn.”

Shāgird Rozā Kyoṅ Nahīn Rakhte?

¹⁴ Phir Yahyā ke shāgird us ke pās āe aur pūchhā, “Āp ke shāgird rozā kyoṅ nahīn rakhte jabki ham aur Farīsī rozā rakhte haiṅ?”

¹⁵ Īsā ne jawāb diyā, “Shādī ke mehmān kis tarah mātām kar sakte haiṅ jab tak dūlhā un ke darmiyān hai? Lekin ek din āegā jab dūlhā un se le liyā jāegā. Us waqt wuh zarūr rozā rakheṅge.

¹⁶ Koī bhī nae kapre kā ṭukrā kisī purāne libās meṅ nahīn lagātā. Agar wuh aisā kare to nayā ṭukrā bād meṅ sukar kar purāne libās se alag ho jāegā. Yoṅ purāne libās kī phaṭī huī jagah pahle kī nisbat zyādā kharāb ho jāegī.

17 Isī tarah angūr kā tāzā ras purānī aur belachak mashkoñ meñ nahīñ ḍālā jātā. Agar aisā kiyā jāe to purānī mashkeñ paidā hone wālī gais ke bāis phaṭ jāeñgī. Natīje meñ mai aur mashkeñ donoñ zāe ho jāeñgī. Is lie angūr kā tāzā ras naī mashkoñ meñ ḍālā jātā hai jo lachakdār hotī haiñ. Yoñ ras aur mashkeñ donoñ hī mahfūz rahte haiñ.”

Yāir kī Beṭī aur Bīmār Aurat

18 Īsā abhī yih bayān kar rahā thā ki ek Yahūdī rāhnumā ne gir kar use sijdā kiyā aur kahā, “Merī beṭī abhī abhī marī hai. Lekīn ā kar apnā hāth us par rakheñ to wuh dubārā zindā ho jāeñgī.”

19 Īsā uṭh kar apne shāgirdoñ samet us ke sāth ho liyā.

20 Chalthe chalthe ek aurat ne pīchhe se ā kar Īsā ke libās kā kinārā chhuā. Yih aurat bārah sāl se ḳhūn bahne kī marīzā thī

21 aur wuh soch rahī thī, “Agar main sirf us ke libās ko hī chhū lūñ to shafā pā lūñgī.”

22 Īsā ne muṛ kar use dekhā aur kahā, “Beṭī, hauslā raḳh! Tere īmān ne tujhe bachā liyā hai.” Aur aurat ko usī waqt shafā mil gaī.

23 Phir Īsā rāhnumā ke ghar meñ dāḳhil huā. Bāñsrī bajāne wāle aur bahut-se log pahuñch chuke the aur bahut shor-sharābā thā. Yih dekh kar

24 Īsā ne kahā, “Nikal jāo! Laṛkī mar nahīñ gaī balki so rahī hai.” Log hañs kar us kā mazāq uṛāne lage.

25 Lekin jab sab ko nikāl diyā gayā to wuh andar gayā. Us ne laṛkī kā hāth pakarā to wuh uṭh kharī huī.

26 Is mojize kī ḵhabar us pūre ilāqe meñ phail gaī.

Do Andhoñ kī Shafā

27 Jab Īsā wahāñ se rawānā huā to do andhe us ke pīchhe chal kar chillāne lage, “Ibn-e-Dāūd, ham par rahm karen.”

28 Jab Īsā kisī ke ghar meñ dākḥil huā to wuh us ke pās āe. Īsā ne un se pūchhā, “Kyā tumhārā imān hai ki maiñ yih kar saktā hūñ?”

Unhoñ ne jawāb diyā, “Jī, Ḵhudāwand.”

29 Phir us ne un kī āñkheñ chhū kar kahā, “Tumhāre sāth tumhāre imān ke mutābiq ho jāe.”

30 Un kī āñkheñ bahāl ho gaīñ aur Īsā ne saḳhtī se unheñ kahā, “Ḵhabardār, kisī ko bhī is kā patā na chale!”

31 Lekin wuh nikal kar pūre ilāqe meñ us kī ḵhabar phailāne lage.

Gūnge Ādmī kī Shafā

32 Jab wuh nikal rahe the to ek gūngā ādmī Īsā ke pās lāyā gayā jo kisī badrūh ke qabze meñ thā.

33 Jab badrūh ko nikālā gayā to gūngā bolne lagā. Hujūm hairān rah gayā. Unhoñ ne kahā, “Aīsā kām Isrāīl meñ kabhī nahīn dekhā gayā.”

34 Lekin Farīsiyoñ ne kahā, “Wuh badrūhoñ ke sardār hī kī madad se badrūhoñ ko nikāltā hai.”

Īsā ko Logoñ par Tars Ātā Hai

³⁵ Aur Īsā safr karte karte tamām shahron aur gānwōn meñ se guzarā. Jahān bhī wuh pahuñchā wahān us ne un ke ibādatkḥānoñ meñ tālim dī, bādshāhī kī khushkhabrī sunāī aur har qism ke marz aur alālat se shafā dī.

³⁶ Hujūm ko dekh kar use un par baṛā tars āyā, kyoñki wuh pise hue aur bebas the, aisī bheṛoñ kī tarah jin kā charwāhā na ho.

³⁷ Us ne apne shāgirdoñ se kahā, “Fasal bahut hai, lekin mazdūr kam.

³⁸ Is lie fasal ke mālik se guzārish karo ki wuh apnī fasal kāṭne ke lie mazīd mazdūr bhej de.”

10

Bārah Rasūloñ ko Ikhtiyār Diyā Jātā Hai

¹ Phir Īsā ne apne bārah rasūloñ ko bulā kar unheñ nāpāk rūh nikālne aur har qism ke marz aur alālat se shafā dene kā ikhtiyār diyā.

² Bārah rasūloñ ke nām yih haiñ: pahlā Shamāūn jo Patras bhī kahlātā hai, phir us kā bhāī Andriyās, Yāqūb bin Zabdī aur us kā bhāī Yūhannā,

³ Filippus, Bartulmāī, Tomā, Mattī (jo ṭaiks lene wālā thā), Yāqūb bin Halfaī, Taddī,

⁴ Shamāūn Mujāhid aur Yahūdāh Iskariyotī jis ne bād meñ use dushmanoñ ke hawāle kar diyā.

Rasūloñ ko Tablīgh ke lie Bhejā Jātā Hai

⁵ In bārah mardoñ ko Īsā ne bhej diyā. Sāth sāth us ne unheñ hidāyat dī, “Ġhairyahūdī ābādiyoñ meñ na jānā, na kisī Sāmarī shahr meñ,

⁶ balki sirf Isrāīl kī khoī huī bheṛoñ ke pās.

⁷ Aur chalte chalte munādī karte jāo ki ‘Āsmān kī bādshāhī qarīb ā chukī hai.’

⁸ Bīmāroñ ko shafā do, murdoñ ko zindā karo, koṛhiyoñ ko pāk-sāf karo, badrūhoñ ko nikālo. Tum ko muft meñ milā hai, muft meñ hī bāñṭnā.

⁹ Apne kamarband meñ paise na rakhnā—na sone, na chāndī aur na tāñbe ke sikke.

¹⁰ Na safr ke lie baig ho, na ek se zyādā sūt, na jūte, na lāṭhī. Kyoñki mazdūr apñī rozī kā haqdār hai.

¹¹ Jis shahr yā gāñw meñ dākḥil hote ho us meñ kisī lāyq shaḥs kā patā karo aur rawānā hote waqt tak usī ke ghar meñ ṭhahro.

¹² Ghar meñ dākḥil hote waqt use duā-e-ḥhair do.

¹³ Agar wuh ghar is lāyq hogā to jo salāmatī tum ne us ke lie māñgī hai wuh us par ā kar ṭhahrī rahegī. Agar nahīn to yih salāmatī tumhare pās lauṭ aegī.

¹⁴ Agar koī gharānā yā shahr tum ko qabūl na kare, na tumhārī sune to rawānā hote waqt us jagah kī gard apne pānwoñ se jhār denā.

¹⁵ Main tumheñ sach batātā hūñ, adālat ke din us shahr kī nisbat Sadūm aur Amūrā ke ilāqe kā hāl zyādā qābil-e-bardāsht hogā.

Āne Wālī Īzārasāniyāñ

¹⁶ Dekho, main tum bheṛoñ ko bheṛiyoñ meñ bhej rahā hūñ. Is lie sāñpoñ kī tarah hoshyār aur kabūtaroñ kī tarah māsūm bano.

¹⁷ Logoñ se ḥhabardār raho, kyoñki wuh tum ko maqāmī adālatoñ ke hawāle karke apne ibādatḥhānoñ meñ koṛe lagwāenge.

18 Merī khātir tumheñ hukmrānoñ aur bādshāhoñ ke sāmne pesh kiyā jāegā aur yoñ tum ko unheñ aur Ġhairyahūdiyoñ ko gawāhī dene kā mauqā milegā.

19 Jab wuh tumheñ giriftār kareñge to yih sochte sochte pareshān na ho jānā ki maiñ kyā kahūñ yā kis tarah bāt karūñ. Us waqt tum ko batāyā jāegā ki kyā kahnā hai,

20 kyoñki tum khud bāt nahīñ karoge balki tumhāre Bāp kā Rūh tumhārī mārifat bolegā.

21 Bhāi apne bhāi ko aur bāp apne bachche ko maut ke hawāle karegā. Bachche apne wālidain ke khilāf khaṛe ho kar unheñ qatl karwāeñge.

22 Sab tum se nafrat kareñge, is lie ki tum mere pairokār ho. Lekin jo ākhir tak qāym rahegā use najāt milegī.

23 Jab wuh ek shahr meñ tumheñ satāeñge to kisī dūsre shahr ko hijrat kar jānā. Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki Ibn-e-Ādam kī āmad tak tum Isrāil ke tamām shahroñ tak nahīñ pahuñch pāoge.

24 Shāgird apne ustād se baṛā nahīñ hotā, na ġhulām apne mālik se.

25 Shāgird ko is par iktifā karnā hai ki wuh apne ustād kī mānind ho, aur isī tarah ġhulām ko ki wuh apne mālik kī mānind ho. Gharāne ke sarparast ko agar badrūhoñ kā sardār Bāl-zabūl qarār diyā gayā hai to us ke ghar wāloñ ko kyā kuchh na kahā jāegā.

Kis se Ḍarnā Hai?

26 Un se mat Ḍarnā, kyoñki jo kuchh abhī chhupā huā hai use ākhir meñ zāhir kiyā jāegā,

aur jo kuchh bhī is waqt poshīdā hai us kā rāz ākhir meñ khul jāegā.

²⁷ Jo kuchh main tumheñ andhere meñ sunā rahā hūñ use roz-e-raushan meñ sunā denā. Aur jo kuchh āhistā āhistā tumhāre kān meñ batāyā gayā hai us kā chhaton se elān karo.

²⁸ Un se khauf mat khānā jo tumhārī rūh ko nahīn balki sirf tumhāre jism ko qatl kar sakte haiñ. Allāh se dāro jo rūh aur jism donoñ ko jahannum meñ dāl kar halāk kar saktā hai.

²⁹ Kyā chīriyon kā joṛā kam paison meñ nahīn biktā? Tāham un meñ se ek bhī tumhāre Bāp kī ijāzat ke baḡhair zamīn par nahīn gir saktī.

³⁰ Na sirf yih balki tumhāre sar ke sab bāl bhī gine hue haiñ.

³¹ Lihāzā mat dāro. Tumhārī qadar-o-qīmat bahut-sī chīriyon se kahīn zyādā hai.

Masīh kā Iqrār yā Inkār Karne kā Natījā

³² Jo bhī logon ke sāmne merā iqrār kare us kā iqrār main kḡud bhī apne āsmānī Bāp ke sāmne karūnga.

³³ Lekin jo bhī logon ke sāmne merā inkār kare us kā main bhī apne āsmānī Bāp ke sāmne inkār karūnga.

Isā Sulah-Salāmatī kā Bāis Nahīn

³⁴ Yih mat samjho ki main duniyā meñ sulah-salāmatī qāym karne āyā hūñ. Main sulah-salāmatī nahīn balki talwār chālwanē āyā hūñ.

³⁵ Main beṭe ko us ke bāp ke kḡhilāf kharā karne āyā hūñ, beṭī ko us kī mān ke kḡhilāf aur bahū ko us kī sās ke kḡhilāf.

³⁶ Insān ke dushman us ke apne ghar wāle hoṅge.

³⁷ Jo apne bāp yā mān ko mujh se zyādā pyār kare wuh mere lāyq nahīn. Jo apne beṭe yā beṭī ko mujh se zyādā pyār kare wuh mere lāyq nahīn.

³⁸ Jo apnī salīb uṭhā kar mere pīchhe na ho le wuh mere lāyq nahīn.

³⁹ Jo bhī apnī jān ko bachāe wuh use kho degā, lekin jo apnī jān ko merī k̄hātir kho de wuh use pāegā.

Īsā aur Us ke Pairokārōn ko Qabūl Karne kā Ajr

⁴⁰ Jo tumheñ qabūl kare wuh mujhe qabūl kartā hai, aur jo mujhe qabūl kartā hai wuh us ko qabūl kartā hai jis ne mujhe bhejā hai.

⁴¹ Jo kisī nabī ko qabūl kare use nabī kā-sā ajr milegā. Aur jo kisī rāstbāz shaḵhs ko us kī rāstbāzī ke sabab se qabūl kare use rāstbāz shaḵhs kā-sā ajr milegā.

⁴² Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki jo in chhoṭōn meñ se kisī ek ko merā shāgird hone ke bāis ṭhande pānī kā glās bhī pilāe us kā ajr qāym rahegā.”

11

Yahyā kā Īsā se Sawāl

¹ Apne shāgirdōn ko yih hidāyāt dene ke bād Īsā ne ke shahroñ meñ tālīm dene aur munādī karne ke lie rawānā huā.

2 Yahyā ne jo us waqt jel meñ thā sunā ki Īsā kyā kyā kar rahā hai. Is par us ne apne shāgirdoñ ko us ke pās bhej diyā

3 tāki wuh us se pūchheñ, “Kyā āp wuhī haiñ jise ānā hai yā ham kisī aur ke intazār meñ raheñ?”

4 Īsā ne jawāb diyā, “Yahyā ke pās wāpas jā kar use sab kuchh batā denā jo tum ne dekhā aur sunā hai.

5 ‘Andhe dekhte, langare chalte phirte haiñ, korhiyoñ ko pāk-sāf kiyā jātā hai, bahre sunte haiñ, murdoñ ko zindā kiyā jātā hai aur gharīboñ ko Allāh kī khushkhabrī sunāī jātī hai.’

6 Mubāarak hai wuh jo mere sabab se thokar khā kar bargashtā nahīñ hotā.”

7 Yahyā ke yih shāgird chale gae to Īsā hujūm se Yahyā ke bāre meñ bāt karne lagā, “Tum registān meñ kyā dekhe gae the? Ek sarkanḍā jo hawā ke har jhoñke se hiltā hai? Beshak nahīñ.

8 Yā kyā wahāñ jā kar aise ādmī kī tawaqqo kar rahe the jo nafīs aur mulāym libās pahne hue hai? Nahīñ, jo shāndār kapre pahante haiñ wuh shāhī mahaloñ meñ pāe jāte haiñ.

9 To phir tum kyā dekhe gae the? Ek nabī ko? Bilkul sahīh, balki meñ tum ko batātā hūñ ki wuh nabī se bhī barā hai.

10 Usī ke bāre meñ kalām-e-muqaddas meñ likhā hai, ‘Dekh, main apne paighambar ko tere āge āge bhej detā hūñ jo tere sāmne rāstā taiyār karegā.’

11 Main tum ko sach batātā hūñ ki is duniyā meñ paidā hone wālā koī bhī shaḅhs Yahyā se

barā nahīn hai. To bhī āsmān kī bādshāhī meñ dākḥil hone wālā sab se chhoṭā shaḥs us se barā hai.

¹² Yahyā baptismā dene wāle kī ḳhidmat se le kar āj tak āsmān kī bādshāhī par zabardastī kī jā rahī hai, aur zabardast use chhīn rahe haiñ.

¹³ Kyoñki tamām nabī aur Tauret ne Yahyā ke daur tak is ke bāre meñ peshgoī kī hai.

¹⁴ Aur agar tum yih mānane ke lie taiyār ho to māno ki wuh Iliyās Nabī hai jise ānā thā.

¹⁵ Jo sun saktā hai wuh sun le!

¹⁶ Maiñ is nasl ko kis se tashbīh dūn? Wuh un bachchoñ kī mānind haiñ jo bāzār meñ baiṭhe khel rahe haiñ. Un meñ se kuchh ūnchī āwāz se dūsre bachchoñ se shikāyat kar rahe haiñ,

¹⁷ ‘Ham ne bānsrī bajāi to tum na nāche. Phir ham ne nohā ke gīt gāe, lekin tum ne chhātī piṭ kar mātam na kiyā.’

¹⁸ Dekho, Yahyā āyā aur na khāyā, na piyā. Yih dekh kar log kahte haiñ ki us meñ badrūh hai.

¹⁹ Phir Ibn-e-Ādam khātā aur pītā huā āyā. Ab kahte haiñ, ‘Dekho yih kaisā peṭū aur sharābī hai. Aur wuh ṭaiks lene wāloñ aur gunāhgāroñ kā dost bhī hai.’ Lekin hikmat apne āmāl se hī sahīh sābit huī hai.”

Taubā na Karne Wāle Shahroñ par Afsos

²⁰ Phir Īsā un shahroñ ko ḍāntne lagā jin meñ us ne zyādā mojize kie the, kyoñki unhoñ ne taubā nahīn kī thī.

²¹ “Ai Khurāzīn, tujh par afsos! Bait-saidā, tujh par afsos! Agar Sūr aur Saidā meñ wuh mojize kie gae hote jo tum meñ hue to wahān ke log kab

ke tāt orh kar aur sar par rākh dāl kar taubā kar chuke hote.

²² Jī hān, adālat ke dīn tumhārī nisbat Sūr aur Saidā kā hāl zyādā qābil-e-bardāsht hogā.

²³ Aur ai Kafarnahūm, kyā tujhe āsmān tak sarfarāz kiyā jāegā? Hargiz nahīn, balki tū utartā utartā Pātāl tak pahuñchegā. Agar Sadūm mein wuh mojize kie gae hote jo tujh mein hue haiñ to wuh āj tak qāym rahtā.

²⁴ Hān, adālat ke dīn terī nisbat Sadūm kā hāl zyādā qābil-e-bardāsht hogā.”

Bāp kī Tamjīd

²⁵ Us waqt Īsā ne kahā, “Ai Bāp, āsmān-o-zamīn ke Mālik! Main terī tamjīd kartā hūn ki tū ne yih bāteñ dānāoñ aur aqalmandoñ se chhupā kar chhoṭe bachchoñ par zāhir kar dī haiñ.

²⁶ Hān mere Bāp, yihī tujhe pasand āyā.

²⁷ Mere Bāp ne sab kuchh mere sapurd kar diyā hai. Koī bhī Farzand ko nahīn jāntā siwāe Bāp ke. Aur koī Bāp ko nahīn jāntā siwāe Farzand ke aur un logoñ ke jin par Farzand Bāp ko zāhir karnā chāhtā hai.

²⁸ Ai thakemānde aur bojh tale dabe hue logo, sab mere pās āo! Main tum ko ārām dūngā.

²⁹ Merā juā apne ūpar uṭhā kar mujh se sīkho, kyonki main halīm aur narmdil hūn. Yoñ karne se tumhārī jāneñ ārām pāeñgī,

³⁰ kyonki merā juā mulāym aur merā bojh halkā hai.”

12

Sabat ke bāre mein Sawāl

¹ Un dinon̄ meñ Īsā anāj ke kheton̄ meñ se guzar rahā thā. Sabat kā din thā. Chalthe chalte us ke shāgirdon̄ ko bhūk lagī aur wuh anāj kī bāleñ toṛ toṛ kar khāne lage.

² Yih dekh kar Farīsiyon̄ ne Īsā se shikāyat kī, “Dekho, āp ke shāgird aisā kām kar rahe haiñ jo Sabat ke din manā hai.”

³ Īsā ne jawāb diyā, “Kyā tum ne nahīn̄ paṛhā ki Dāūd ne kyā kiyā jab use aur us ke sāthiyon̄ ko bhūk lagī?”

⁴ Wuh Allāh ke ghar meñ dākḥil huā aur apne sāthiyon̄ samet Rab ke lie maḥsūsshudā roṭiyāñ khāīñ, agarche unheñ is kī ijāzat nahīn̄ thī balki sirf imāmon̄ ko?

⁵ Yā kyā tum ne Tauret meñ nahīn̄ paṛhā ki go imām Sabat ke din Baitul-muqaddas meñ khidmat karte hue ārām karne kā hukm toṛte haiñ to bhī wuh be'ilzām ṭaharte haiñ?

⁶ Maiñ tumheñ batātā hūñ ki yahāñ wuh hai jo Baitul-muqaddas se afzal hai.

⁷ Kalām-e-muqaddas meñ likhā hai, ‘Maiñ qurbānī nahīn̄ balki rahm pasand kartā hūñ.’ Agar tum is kā matlab samajhte to bequsūron̄ ko mujrim na ṭahrāte.

⁸ Kyoñki Ibn-e-Ādam Sabat kā mālik hai.”

Sūkhe Hāth Wāle Ādmī kī Shafā

⁹ Wahāñ se chalte chalte wuh un ke ibādatkhāne meñ dākḥil huā.

¹⁰ Us meñ ek ādmī thā jis kā hāth sūkhā huā thā. Log Īsā par ilzām lagāne kā koī bahānā talāsh kar rahe the, is lie unhoñ ne us se pūchhā, “Kyā shariyat Sabat ke din shafā dene kī ijāzat detī hai?”

11 Īsā ne jawāb diyā, “Agar tum meñ se kisī kī bheṛ Sabat ke din gaṛhe meñ gir jāe to kyā use nahīn nikāloge?”

12 Aur bheṛ kī nisbat insān kī kitnī zyādā qadar-o-qīmat hai! Ġharz shariyat nek kām karne kī ijāzat detī hai.”

13 Phir us ne us admī se jis kā hāth sūkhā huā thā kahā, “Apnā hāth āge baṛhā.”

Us ne aisā kiyā to us kā hāth dūsre hāth kī mānind tandurust ho gayā.

14 Is par Farīsī nikal kar āpas meñ Īsā ko qatl karne kī sāzishēñ karne lage.

Allāh kā Chunā Huā Ḳhādim

15 Jab Īsā ne yih jān liyā to wuh wahāñ se chalā gayā. Bahut-se log us ke pīchhe chal rahe the. Us ne un ke tamām marīzoñ ko shafā de kar

16 unheñ tākīd kī, “Kisī ko mere bāre meñ na batāo.”

17 Yoñ Yasāyāh Nabī kī yih peshgoī pūrī huī,

18 ‘Dekho, merā ḳhādim jise maiñ ne chun liyā hai,

merā pyārā jo mujhe pasand hai.

Maiñ apne Rūh ko us par ḍālūngā,

aur wuh aqwām meñ insāf kā elān karegā.

19 Wuh na to jhagaṛegā, na chillāegā.

Galiyoñ meñ us kī āwāz sunāī nahīn degī.

20 Na wuh kuchle hue sarkandē ko toṛegā,

na bujhtī huī battī ko bujhāegā

jab tak wuh insāf ko ḡhalbā na baḳhshe.

21 Usī ke nām se qaumeñ ummīd rakheñgī.’

Īsā aur Badrūhoñ kā Sardār

22 Phir ek ādmī ko Īsā ke pās lāyā gayā jo badrūh kī girift meñ thā. Wuh andhā aur gūngā thā. Īsā ne use shafā dī to gūngā bolne aur dekhne lagā.

23 Hujūm ke tamām log hakkā-bakkā rah gae aur pūchhne lage, “Kyā yih Ibn-e-Dāūd nahīn?”

24 Lekin jab Farīsiyoñ ne yih sunā to unhoñ ne kahā, “Yih sirf badrūhoñ ke sardār Bāl-zabūl kī mārifat badrūhoñ ko nikāltā hai.”

25 Un ke yih khayālāt jān kar Īsā ne un se kahā, “Jis bādshāhī meñ phūṭ paṛ jāe wuh tabāh ho jāegī. Aur jis shahr yā gharāne kī aisī hālat ho wuh bhī qāym nahīn rah saktā.

26 Isī tarah agar Iblīs apne āp ko nikāle to phir us meñ phūṭ paṛ gaī hai. Is sūrat meñ us kī bādshāhī kis tarah qāym rah saktī hai?

27 Aur agar main badrūhoñ ko Bāl-zabūl kī madad se nikāltā hūñ to tumhāre beṭe unheñ kis ke zariye nikālte haiñ? Chunāñche wuhī is bāt meñ tumhāre munsif hoñge.

28 Lekin agar main Allāh ke Rūh kī mārifat badrūhoñ ko nikāl detā hūñ to phir Allāh kī bādshāhī tumhāre pās pahuñch chukī hai.

29 Kisī zorāwar ādmī ke ghar meñ ghus kar us kā māl-o-asbāb lūṭnā kis tarah mumkin hai jab tak ki use bāndhā na jāe? Phir hī use lūṭā jā saktā hai.

30 Jo mere sāth nahīn wuh mere khilāf hai aur jo mere sāth jamā nahīn kartā wuh bikhertā hai.

31 Ġharz main tum ko batātā hūñ ki insān kā har gunāh aur kufr muāf kiyā jā sakegā siwāe Rūhul-quds ke khilāf kufr bakne ke. Ise muāf nahīn kiyā jāegā.

³² Jo Ibn-e-Ādam ke ḳhilāf bāt kare use muāf kiyā jā sakegā, lekin jo Rūhul-quḍs ke ḳhilāf bāt kare use na is jahān meñ aur na āne wāle jahān meñ muāf kiyā jāegā.

Daraḳht Us ke Phal se Pahchānā Jātā Hai

³³ Achchhe phal ke lie achchhe daraḳht kī zarūrat hotī hai. Ḳharāb daraḳht se ḳharāb phal miltā hai. Daraḳht us ke phal se hī pahchānā jātā hai.

³⁴ Ai sāñp ke bachcho! Tum jo bure ho kis tarah achchhī bāteñ kar sakte ho? Kyoñki jis chīz se dil labrez hotā hai wuh chhalak kar zabān par ā jātī hai.

³⁵ Achchhā shaḳhs apne dil ke achchhe ḳhazāne se achchhī chīzeñ nikāltā hai jabki burā shaḳhs apne bure ḳhazāne se burī chīzeñ.

³⁶ Maiñ tum ko batātā hūñ ki qiyāmat ke din logoñ ko beparwāi se kī gaī har bāt kā hisāb denā paregā.

³⁷ Tumhārī apnī bātoñ kī binā par tum ko rāst yā nārāst ṭhahrāyā jāegā.”

Ilāhī Nishān kā Taqāzā

³⁸ Phir sharīat ke kuchh ulamā aur Farīsiyoñ ne Īsā se bāt kī, “Ustād, ham āp kī taraf se ilāhī nishān deḳhnā chāhte haiñ.”

³⁹ Us ne jawāb diyā, “Sirf sharīr aur zinākār nasl ilāhī nishān kā taqāzā kartī hai. Lekin use koī bhī ilāhī nishān pesh nahīñ kiyā jāegā siwāe Yūnus nabī ke nishān ke.

⁴⁰ Kyoñki jis tarah Yūnus tīn din aur tīn rāt machhlī ke peṭ meñ rahā usī tarah Ibn-e-Ādam

bhī tīn din aur tīn rāt zamīn kī god meñ paṛā rahegā.

⁴¹ Qiyāmat ke din Nīnwā ke bāshinde is nasl ke sāth khare ho kar ise mujrim ṭhahrāenge. Kyoñki Yūnus ke elān par unhoñ ne taubā kī thī jabki yahān wuh hai jo Yūnus se bhī baṛā hai.

⁴² Us din junūbī mulk Sabā kī malikā bhī is nasl ke sāth kharī ho kar ise mujrim qarār degī. Kyoñki wuh dūr-darāz mulk se Sulemān kī hikmat sunane ke lie āī thī jabki yahān wuh hai jo Sulemān se bhī baṛā hai.

Badrūh kī Wāpasī

⁴³ Jab koī badrūh kisī shaḳhs se nikaltī hai to wuh wīrān ilāqoñ meñ se guzartī huī ārām kī jagah talāsh kartī hai. Lekin jab use koī aisā maqām nahīn miltā

⁴⁴ to wuh kahtī hai, ‘Maiñ apne us ghar meñ wāpas chalī jāūngī jis meñ se niklī thī.’ Wuh wāpas ā kar deḳhtī hai ki ghar ḳhālī hai aur kisī ne jhāṛū de kar sab kuchh salīqe se rakh diyā hai.

⁴⁵ Phir wuh jā kar sāt aur badrūheñ ḍhūṇḍ lātī hai jo us se badtar hotī haiñ, aur wuh sab us shaḳhs meñ ghus kar rahne lagtī haiñ. Chunāñche ab us ādmī kī hālat pahle kī nisbat zyādā burī ho jātī hai. Is sharīr nasl kā bhī yihī hāl hogā.”

Īsā kī Māñ aur Bhāī

⁴⁶ Īsā abhī hujūm se bāt kar hī rahā thā ki us kī māñ aur bhāī bāhar khare us se bāt karne kī koshish karne lage.

⁴⁷ Kisī ne Īsā se kahā, “Āp kī mān aur bhāi bāhar khare haiñ aur āp se bāt karnā chāhte haiñ.”

⁴⁸ Īsā ne pūchhā, “Kaun hai merī mān aur kaun haiñ mere bhāi?”

⁴⁹ Phir apne hāth se shāgirdoñ kī taraf ishārā karke us ne kahā, “Dekho, yih merī mān aur mere bhāi haiñ.

⁵⁰ Kyonki jo bhī mere āsmānī Bāp kī marzī pūrī kartā hai wuh merā bhāi, merī bahan aur merī mān hai.”

13

Bīj Bone Wāle kī Tamsīl

¹ Usī din Īsā ghar se nikal kar jhīl ke kināre baiṭh gayā.

² Itnā baṛā hujūm us ke gird jamā ho gayā ki ākhirkār wuh ek kashtī meñ baiṭh gayā jabki log kināre par khare rahe.

³ Phir us ne unheñ bahut-sī bāteñ tamsīloñ meñ sunāñ.

“Ek kisān bīj bone ke lie nīklā.

⁴ Jab bīj idhar-udhar bikhar gayā to kuchh dāne rāste par gire aur parindoñ ne ā kar unheñ chug liyā.

⁵ Kuchh pathrīlī zamīn par gire jahān miṭṭī kī kamī thī. Wuh jald ug āe kyonki miṭṭī gahrī nahīn thī.

⁶ Lekin jab sūraj nīklā to paude jhulas gae aur chūnki wuh jaṛ na pakaṛ sake is lie sūkh gae.

⁷ Kuchh khudrau kāñṭedār padoñ ke darmiyān bhī gire. Wahān wuh ugne to lage, lekin khudrau padoñ ne sāth sāth baṛh kar

unheñ phalne-phūlne na diyā. Chunāñche wuh bhī khatm ho gae.

⁸ Lekin aise dāne bhī the jo zarḳhez zamīn meñ gire aur baṛhte baṛhte tīs gunā, sāṭh gunā balki sau gunā tak zyādā phal lāe.

⁹ Jo sun saktā hai wuh sun le!”

Tamsiloñ kā Maqsad

¹⁰ Shāgird us ke pās ā kar pūchhne lage, “Āp logon se tamsiloñ meñ bāt kyon karte haiñ?”

¹¹ Us ne jawāb diyā, “Tum ko to āsmān kī bādshāhī ke bhed samajhne kī liyāqat dī gaī hai, lekin unheñ yih liyāqat nahīn dī gaī.

¹² Jis ke pās kuchh hai use aur diyā jāegā aur us ke pās kasrat kī chīzeñ hoñgī. Lekin jis ke pās kuchh nahīn hai us se wuh bhī chhīn liyā jāegā jo us ke pās hai.

¹³ Is lie maiñ tamsiloñ meñ un se bāt kartā hūñ. Kyonki wuh deḳhte hue kuchh nahīn deḳhte, wuh sunte hue kuchh nahīn sunte aur kuchh nahīn samajhte.

¹⁴ Un meñ Yasāyāh Nabī kī yih peshgoī pūrī ho rahī hai:

‘Tum apne kānoñ se sunoge
magar kuchh nahīn samjhoge,
tum apnī āñkhoñ se dekhoge
magar kuchh nahīn jānoge.

¹⁵ Kyonki is qaum kā dil behis ho gayā hai. Wuh mushkil se apne kānoñ se sunte haiñ, unhoñ ne apnī āñkhoñ ko band kar rakhā hai, aisā na ho ki wuh apnī āñkhoñ se dekeñ, apne kānoñ se suneñ, apne dil se samjheñ,

merī taraf rujū karen
aur main unheñ shafā dūn.’

¹⁶ Lekin tumhārī ānkheñ mubāarak haiñ kyonki wuh dekh saktī haiñ aur tumhāre kām mubāarak haiñ kyonki wuh sun sakte haiñ.

¹⁷ Main tum ko sach batātā hūñ ki jo kuchh tum dekh rahe ho bahut-se nabī aur rāstbāz ise dekh na pāe agarche wuh is ke ārzūmand the. Aur jo kuchh tum sun rahe ho ise wuh sunane na pāe, agarche wuh is ke k̄hāhishmand the.

Bīj Bone Wāle kī Tamsīl kā Matlab

¹⁸ Ab suno ki bīj bone wāle kī tamsīl kā matlab kyā hai.

¹⁹ Rāste par gire hue dāne wuh log haiñ jo bādshāhī kā kalām sunte to haiñ, lekin use samajhte nahīñ. Phir Iblīs ā kar wuh kalām chhīn letā hai jo un ke dilon meñ boyā gayā hai.

²⁰ Pathrīlī zamīn par gire hue dāne wuh log haiñ jo kalām sunte hī use k̄hushī se qabūl to kar lete haiñ,

²¹ lekin wuh jaṛ nahīñ pakarte aur is lie zyādā der tak qāym nahīñ rahte. Jyon hī wuh kalām par imān lāne ke bāis kisī musibat yā izārasānī se dochār ho jāeñ to wuh bargashtā ho jāte haiñ.

²² K̄hudrau kāñtedār paudoñ ke darmiyān gire hue dāne wuh log haiñ jo kalām sunte to haiñ, lekin phir rozmarā kī pareshāniyāñ aur daulat kā fareb kalām ko phalne-phūlne nahīñ detā. Natīje meñ wuh phal lāne tak nahīñ pahuñchtā.

²³ Is ke muqābale meñ zarkhez zamīn meñ gire hue dāne wuh log haiñ jo kalām ko sun kar use samajh lete aur baṛhte baṛhte tīs gunā, sāṭh gunā balki sau gunā tak phal lāte haiñ.”

Ḳhudrau Paudon̄ kī Tamsīl

24 Īsā ne unheñ ek aur tamsīl sunāī. “Āsmān kī bādshāhī us kisān se mutābiqat rakhtī hai jis ne apne khet meñ achchhā bij bo diyā.

25 Lekin jab log so rahe the to us ke dushman ne ā kar anāj ke paudon̄ ke darmiyān ḳhudrau paudon̄ kā bij bo diyā. Phir wuh chalā gayā.

26 Jab anāj phūṭ niklā aur fasal pakne lagī to ḳhudrau paude bhī nazar āe.

27 Naukar mālik ke pās āe aur kahne lage, ‘Janāb, kyā āp ne apne khet meñ achchhā bij nahīn boyā thā? To phir yih ḳhudrau paude kahān se ā gae haiñ?’

28 Us ne jawāb diyā, ‘Kisī dushman ne yih kar diyā hai.’

Naukaron̄ ne pūchhā, ‘Kyā ham jā kar unheñ ukhāreñ?’

29 ‘Nahīn,’ us ne kahā. ‘Aisā na ho ki ḳhudrau paudon̄ ke sāth sāth tum anāj ke paude bhī ukhār ḍālo.

30 Unheñ fasal kī kaṭāī tak mil kar baṛhne do. Us waqt maiñ fasal kī kaṭāī karne wālon̄ se kahūngā kī pahle ḳhudrau paudon̄ ko chun lo aur unheñ jalāne ke lie gaṭhon̄ meñ bāndh lo. Phir hī anāj ko jamā karke godām meñ lāo.’ ”

Rāī ke Dāne kī Tamsīl

31 Īsā ne unheñ ek aur tamsīl sunāī. “Āsmān kī bādshāhī rāī ke dāne kī mānind hai jo kisī ne le kar apne khet meñ bo diyā.

32 Go yih bijon̄ meñ sab se chhoṭā dānā hai, lekin baṛhte baṛhte yih sabziyon̄ meñ sab se baṛā ho jātā hai. Balki yih darakht-sā ban jātā

hai aur parinde ā kar us kī shākhon̄ meñ ghoñsle banā lete haiñ.”

Ḳhamīr kī Tamsīl

³³ Us ne unheñ ek aur tamsīl bhī sunāi. “Āsmān kī bādshāhī ḳhamīr kī mānind hai jo kisī aurat ne le kar taqriban 27 kilogrām āṭe meñ milā diyā. Go wuh us meñ chhup gayā to bhī hote hote pūre gundhe hue āṭe ko ḳhamīr banā diyā.”

Tamsīlon̄ meñ Bāt Karne kā Sabab

³⁴ Īsā ne yih tamām bāteñ hujūm ke sāmne tamsīlon̄ kī sūrat meñ kīñ. Tamsīl ke baḡhair us ne un se bāt hī nahīñ kī.

³⁵ Yoñ nabī kī yih peshgoī pūrī huī ki “Maiñ tamsīlon̄ meñ bāt karūñga, maiñ duniyā kī taḳhlīq se le kar āj tak chhupī huī bāteñ bayān karūñga.”

Ḳhudrau Paudon̄ kī Tamsīl kā Matlab

³⁶ Phir Īsā hujūm ko ruḳhsat karke ghar ke andar chalā gayā. Us ke shāgird us ke pās ā kar kahne lage, “Khet meñ ḳhudrau paudon̄ kī tamsīl kā matlab hamēñ samjhāēñ.”

³⁷ Us ne jawāb diyā, “Achchhā bīj bone wālā Ibn-e-Ādam hai.

³⁸ Khet duniyā hai jabki achchhe bīj se murād bādshāhī ke farzand haiñ. Ḳhudrau paude Iblīs ke farzand haiñ

³⁹ aur unheñ bone wālā dushman Iblīs hai. Fasal kī kaṭāī kā matlab duniyā kā iḳhtitām hai jabki fasal kī kaṭāī karne wāle farishte haiñ.

40 Jis tarah tamsīl meñ ḳhudrau paude ukhāre jāte aur āg meñ jalāe jāte haiñ usī tarah duniyā ke iḳhtitām par bhī kiyā jāegā.

41 Ibn-e-Ādam apne farishton ko bhej degā, aur wuh us kī bādshāhī se bargashtagī kā har sabab aur shariyat kī ḳhilāfwarzī karne wāle har shaḳhs ko nikālte jāenge.

42 Wuh unheñ bharaktī bhaṭṭī meñ phaink denge jahāñ log rote aur dānt piste raheñge.

43 Phir rāstbāz apne Bāp kī bādshāhī meñ sūraj kī tarah chamkeñge. Jo sun saktā hai wuh sun le!

Chhupe Hue Ḳhazāne kī Tamsīl

44 Āsmān kī bādshāhī khet meñ chhupe ḳhazāne kī mānind hai. Jab kisī ādmī ko us ke bāre meñ mālūm huā to us ne use dubārā chhupā diyā. Phir wuh ḳhushī ke māre chalā gayā, apnī tamām milkiyat faroḳht kar dī aur us khet ko ḳharīd liyā.

Motī kī Tamsīl

45 Nīz, āsmān kī bādshāhī aise saudāgar kī mānind hai jo achchhe motiyon kī talāsh meñ thā.

46 Jab use ek nihāyat qīmtī motī ke bāre meñ mālūm huā to wuh chalā gayā, apnī tamām milkiyat faroḳht kar dī aur us motī ko ḳharīd liyā.

Jāl kī Tamsīl

47 Āsmān kī bādshāhī jāl kī mānind bhī hai. Use jhīl meñ dālā gayā to har qism kī machhliyāñ pakaṛī gaīñ.

⁴⁸ Jab wuh bhar gayā to machheroñ ne use kināre par khīnch liyā. Phir unhoñ ne baiṭh kar qābil-e-istemāl machhliyāñ chun kar ṭokriyoñ meñ ḍāl dīñ aur nāqābil-e-istemāl machhliyāñ phaiñk dīñ.

⁴⁹ Duniyā ke iḳhtitām par aisā hī hogā. Farishte āeñge aur bure logoñ ko rāstbāzoñ se alag karke

⁵⁰ unheñ bharaktī bhaṭṭī meñ phaiñk deñge jahāñ log rote aur dāñt pīste raheñge.”

Nāi aur Purānī Sachchāiyāñ

⁵¹ Īsā ne pūchhā, “Kyā tum ko in tamām bātoñ kī samajh ā gai hai?”

“Jī,” shāgirdoñ ne jawāb diyā.

⁵² Us ne un se kahā, “Is lie shariāt kā har ālim jo āsmān kī bādshāhī meñ shāgird ban gayā hai aise mālik-e-makān kī mānind hai jo apne ḳhazāne se nae aur purāne jawāhar nikāltā hai.”

Īsā ko Nāsarāt meñ Radd Kiyā Jātā Hai

⁵³ Yih tamsileñ sunāne ke bād Īsā wahāñ se chalā gayā.

⁵⁴ Apne watanī shahr Nāsarāt pahuñch kar wuh ibādatḳhāne meñ logoñ ko tālīm dene lagā. Us kī bāteñ sun kar wuh hairatzadā hue. Unhoñ ne pūchhā, “Use yih hikmat aur mojize karne kī yih qudrat kahāñ se hāsil huī hai?”

⁵⁵ Kyā yih baṛhāī kā beṭā nahīñ hai? Kyā us kī māñ kā nām Mariyam nahīñ hai, aur kyā us ke bhāī Yāqūb, Yūsuf, Shamāūn aur Yahūdāh nahīñ haiñ?

⁵⁶ Kyā us kī bahneñ hamāre sāth nahīñ rahtīñ? To phir use yih sab kuchh kahāñ se mil gayā?”

⁵⁷ Yoñ wuh us se ʈhokar khā kar use qabūl karne se qāsir rahe.

Īsā ne un se kahā, “Nabī kī izzat har jagah kī jāṭī hai siwāe us ke watanī shahr aur us ke apne ʔhāndān ke.”

⁵⁸ Aur un ke Īmān kī kamī ke bāis us ne wahān zyādā mojize na kie

14

Yahyā kā Qatl

¹ Us waqt Galīl ke hukmrān Herodes Antipās ko Īsā ke bāre meñ ittalā milī.

² Is par us ne apne darbāriyoñ se kahā, “Yih Yahyā baptismā dene wālā hai jo murdoñ meñ se jī uṭhā hai, is lie us kī mojizānā tāqateñ is meñ nazar āṭī haiñ.”

³ Wajah yih thī ki Herodes ne Yahyā ko giriftār karke jel meñ ḍālā thā. Yih Herodiyās kī ʔhātir huā thā jo pahle Herodes ke bhāī Filippus kī bīwī thī.

⁴ Yahyā ne Herodes ko batāyā thā, “Herodiyās se terī shādī nājāyz hai.”

⁵ Herodes Yahyā ko qatl karnā chāhtā thā, lekin awām se ḍartā thā kyōñki wuh use nabī samajhte the.

⁶ Herodes kī sālgirah ke mauqe par Herodiyās kī beṭī un ke sāmne nāchī. Herodes ko us kā nāchnā itnā pasand āyā

⁷ ki us ne qasam khā kar us se wādā kiyā, “Jo bhī tū māngegī maiñ tujhe dūngā.”

⁸ Apnī mān ke sikhāne par beṭī ne kahā, “Mujhe Yahyā baptismā dene wāle kā sar ʈre meñ mangwā deñ.”

⁹ Yih sun kar bādshāh ko dukh huā. Lekin apnī qasmon̄ aur mehmānon̄ kī maujūdagī kī wajah se us ne use dene kā hukm de diyā.

¹⁰ Chunānche Yahyā kā sar qalam kar diyā gayā.

¹¹ Phir tre meñ rakh kar andar lāyā gayā aur laṛkī ko de diyā gayā. Laṛkī use apnī mān ke pās le gaī.

¹² Bād meñ Yahyā ke shāgird āe aur us kī lāsh le kar use dafnāyā. Phir wuh Īsā ke pās gae aur use ittalā dī.

Īsā 5000 Mardoñ ko Khānā Khilātā Hai

¹³ Yih khabar sun kar Īsā logon̄ se alag ho kar kashtī par sawār huā aur kisī wīrān jagah chalā gayā. Lekin hujūm ko us kī khabar milī. Log paidal chal kar shahron̄ se nikal āe aur us ke pīchhe lag gae.

¹⁴ Jab Īsā ne kashtī par se utar kar baṛe hujūm ko dekhā to use logon̄ par baṛā tars āyā. Wahīn us ne un ke marīzon̄ ko shafā dī.

¹⁵ Jab din ḍhalne lagā to us ke shāgird us ke pās āe aur kahā, “Yih jagah wīrān hai aur din ḍhalne lagā hai. In ko ruḁhsat kar deñ tāki yih irdgird ke dehāton̄ meñ jā kar khāne ke lie kuchh kharīd leñ.”

¹⁶ Īsā ne jawāb diyā, “Inheñ jāne kī zarūrat nahīn, tum kḥud inheñ khāne ko do.”

¹⁷ Unhon̄ ne jawāb diyā, “Hamāre pās sirf pānch roṭiyāñ aur do machhliyāñ haiñ.”

¹⁸ Us ne kahā, “Unheñ yahāñ mere pās le āo,”

¹⁹ aur logon̄ ko ghās par baiṭhne kā hukm diyā. Īsā ne un pānch roṭiyon̄ aur do machhliyon̄ ko le

kar āsmān kī taraf dekhā aur shukrguzārī kī duā kī. Phir us ne roṭiyon ko toṛ toṛ kar shāgirdon ko diyā, aur shāgirdon ne yih roṭiyān logoṅ meṅ taqsīm kar dīn.

²⁰ Sab ne jī bhar kar khāyā. Jab shāgirdon ne bache hue ṭukṛe jamā kie to bārah ṭokre bhar gae.

²¹ Khawātīn aur bachchon ke alāwā khāne wāle taqrīban 5,000 mard the.

Īsā Pānī par Chaltā Hai

²² Is ke ain bād Īsā ne shāgirdon ko majbūr kiyā ki wuh kashtī par sawār ho kar āge nikleṅ aur jhīl ke pār chale jāeṅ. Itne meṅ wuh hujūm ko rukhsat karnā chāhtā thā.

²³ Unheṅ kḥairbād kahne ke bād wuh duā karne ke lie akelā pahār par charḥ gayā. Shām ke waqt wuh wahān akelā thā

²⁴ jabki kashtī kināre se kāfī dūr ho gāī thī. Lahreṅ kashtī ko bahut tang kar rahī thīn kyonki hawā us ke kḥilāf chal rahī thī.

²⁵ Taqrīban tīn baje rāt ke waqt Īsā pānī par chalte hue un ke pās āyā.

²⁶ Jab shāgirdon ne use jhīl kī satah par chalte hue dekhā to unhoṅ ne dahshat khāī. “Yih koī bhūt hai,” unhoṅ ne kahā aur dar ke māre chīkheṅ mārne lage.

²⁷ Lekin Īsā fauran un se mukhātīb ho kar bolā, “Hauslā rakho! Maiṅ hī hūn. Mat ghabrāo.”

²⁸ Is par Patras bol uṭhā, “Kḥudāwand, agar āp hī haiṅ to mujhe pānī par apne pās āne kā hukm deṅ.”

29 Īsā ne jawāb diyā, “Ā.” Patras kashtī par se utar kar pānī par chalte chalte Īsā kī taraf baṛhne lagā.

30 Lekin jab us ne tez hawā par ḡhaur kiyā to wuh ghabrā gayā aur ḍūbne lagā. Wuh chillā uṭhā, “Ḳhudāwand, mujhe bachāen!”

31 Īsā ne fauran apnā hāth baṛhā kar use pakaṛ liyā. Us ne kahā, “Ai kam-etaqād! Tū shak meñ kyon par gayā thā?”

32 Donoñ kashtī par sawār hue to hawā tham gaī.

33 Phir kashtī meñ maujūd shāgirdoñ ne use sijdā karke kahā, “Yaḡīnan āp Allāh ke Farzand haiñ!”

Gannesarat meñ Marīzoñ kī Shafā

34 Jhīl ko pār karke wuh Gannesarat Shahr ke pās pahuñch gae.

35 Jab us jagah ke logoñ ne Īsā ko pahchān liyā to unhoñ ne irdgird ke pūre ilāḡe meñ is kī ḡhabar phailāī. Unhoñ ne apne tamām marīzoñ ko us ke pās lā kar

36 us se minnat kī ki wuh unheñ sirf apne libās ke dāman ko chhūne de. Aur jis ne bhī use chhuā use shafā milī.

15

Bāpdādā kī Tālīm

1 Phir kuchh Farīsī aur shariyat ke ālim Yarūshalam se ā kar Īsā se pūchhne lage,

2 “Āp ke shāgird bāpdādā kī riwāyat kyon torte haiñ? Kyonki wuh hāth dhoe baḡhair roṭī khāte haiñ.”

³ Īsā ne jawāb diyā, “Aur tum apnī riwāyāt kī ḡhātīr Allāh kā hukm kyoñ toṛte ho?

⁴ Kyoñki Allāh ne farmāyā, ‘Apne bāp aur apnī māñ kī izzat karnā’ aur ‘Jo apne bāp yā māñ par lānat kare use sazā-e-maut dī jāe.’

⁵ Lekin jab koī apne wālidain se kahe, ‘Main āp kī madad nahīñ kar saktā, kyoñki main ne mannat māñī hai ki jo kuchh mujhe āp ko denā thā wuh Allāh ke lie waqf hai’ to tum ise jāyz qarār dete ho.

⁶ Yoñ tum kahte ho ki use apne māñ-bāp kī izzat karne kī zarūrat nahīñ hai. Aur isī tarah tum Allāh ke kalām ko apnī riwāyat kī ḡhātīr mansūḡh kar lete ho.

⁷ Riyākāro! Yasāyāh Nabī ne tumhāre bāre meñ kyā ḡhūb nabuwwat kī hai,

⁸ ‘Yih qaum apne hoñṭoñ se to merā ehtirām kartī hai

lekin us kā dil mujh se dūr hai.

⁹ Wuh merī parastish karte to haiñ, lekin befāydā.

Kyoñki wuh sirf insān hī ke ahkām sikhāte haiñ.’ ”

Insān ko Kyā Kuchh Nāpāk Kar Detā Hai?

¹⁰ Phir Īsā ne hujūm ko apne pās bulā kar kahā, “Sab merī bāt suno aur ise samajhne kī koshish karo.

¹¹ Koī aisī chīz hai nahīñ jo insān ke muñh meñ dāḡhil ho kar use nāpāk kar sake, balki jo kuchh insān ke muñh se nikaltā hai wuhī use nāpāk kar detā hai.”

¹² Is par shāgirdon ne us ke pās ā kar pūchhā, “Kyā āp ko mālūm hai ki Farīsī yih bāt sun kar nārāz hue haiñ?”

¹³ Us ne jāwāb diyā, “Jo bhī paudā mere āsmānī Bāp ne nahīn lagāyā use jaṛ se ukhārā jāegā.

¹⁴ Unheñ chhoṛ do, wuh andhe rāh dikhāne wāle haiñ. Agar ek andhā dūsre andhe kī rāhnumāi kare to donon gaṛhe meñ gir jāenge.”

¹⁵ Patras bol uṭhā, “Is tamsil kā matlab hamēñ batāeñ.”

¹⁶ Īsā ne kahā, “Kyā tum abhī tak itne nāsamajh ho?”

¹⁷ Kyā tum nahīn samajh sakte ki jo kuchh insān ke muñh meñ dākḥil ho jātā hai wuh us ke mede meñ jātā hai aur wahān se nikal kar jā-e-zarūrat meñ?

¹⁸ Lekin jo kuchh insān ke muñh se nikaltā hai wuh dil se ātā hai. Wuhī insān ko nāpāk kartā hai.

¹⁹ Dil hī se bure ḳhayālāt, qatl-o-ghārat, zinākārī, harāmkarī, chorī, jhūṭī gawāhī aur buhtān nikalte haiñ.

²⁰ Yihī kuchh insān ko nāpāk kar detā hai, lekin hāth dhoe baḡhair khānā khāne se wuh nāpāk nahīn hotā.”

Ġhairyahūdī Aurat kā Īmān

²¹ Phir Īsā Galīl se rawānā ho kar shimāl meñ Sūr aur Saidā ke ilāqe meñ āyā.

²² Is ilāqe kī ek Kanānī ḳhātūn us ke pās ā kar chillāne lagī, “Ḳhudāwand, Ibn-e-Dāūd, mujh par rahm karen. Ek badrūh merī beṭī ko bahut satātī hai.”

23 Lekin Īsā ne jawāb meñ ek lafz bhī na kahā. Is par us ke shāgird us ke pās ā kar us se guzārish karne lage, “Use fāriḡh kar deñ, kyonki wuh hamāre pīchhe pīchhe chīkhtī-chillātī hai.”

24 Īsā ne jawāb diyā, “Mujhe sirf Isrāīl kī khoī huī bheṛoñ ke pās bhejā gayā hai.”

25 Aurat us ke pās ā kar muñh ke bal jhuk gāi aur kahā, “Ḳhudāwand, merī madad karen!”

26 Us ne use batāyā, “Yih munāsib nahīñ ki bachchoñ se khānā le kar kuttoñ ke sāmne phaiñk diyā jāe.”

27 Us ne jawāb diyā, “Jī Ḳhudāwand, lekin kutte bhī wuh ṭukre khāte haiñ jo un ke mālik kī mez par se farsh par gir jāte haiñ.”

28 Īsā ne kahā, “Aī aurat, terā imān barā hai. Terī darkhāst pūrī ho jāe.” Usī lamhe aurat kī beṭī ko shafā mil gāi.

Īsā Bahut-se Marīzoñ ko Shafā Detā Hai

29 Phir Īsā wahāñ se rawānā ho kar Galīl kī Jhīl ke kināre pahuñch gayā. Wahāñ wuh pahar par charh kar baiṭh gayā.

30 Logoñ kī baṛī tādād us ke pās āi. Wuh apne langare, andhe, maflūj, gūnge aur kaī aur qism ke marīz bhī sāth le āe. Unhoñ ne unheñ Īsā ke sāmne rakhā to us ne unheñ shafā dī.

31 Hujūm hairatzadā ho gayā. Kyonki gūnge bol rahe the, apāhajoñ ke āzā bahāl ho gae. Langare chalne aur andhe dekhnē lage the. Yih dekh kar bhīṛ ne Isrāīl ke Ḳhudā kī tamjīd kī.

Īsā 4000 Mardoñ ko Khānā Khilātā Hai

32 Phir Īsā ne apne shāgirdoñ ko bulā kar un se kahā, “Mujhe in logoñ par tars ātā hai. Inheñ

mere sāth ṭhahre tīn din ho chuke haiñ aur in ke pās khāne kī koī chīz nahīn hai. Lekin main inheñ is bhūkī hālat meñ ruḳhsat nahīn karnā chāhtā. Aisā na ho ki wuh rāste meñ thak kar chūr ho jāeñ.”

³³ Us ke shāgirdoñ ne jawāb diyā, “Is wīrān ilāqe meñ kahān se itnā khānā mil sakegā ki yih log khā kar ser ho jāeñ?”

³⁴ Īsā ne pūchhā, “Tumhāre pās kitnī roṭiyāñ haiñ?” Unhoñ ne jawāb diyā, “Sāt, aur chand ek chhoṭī machhliyāñ.”

³⁵ Īsā ne hujūm ko zamīn par baiṭhne ko kahā.

³⁶ Phir sāt roṭiyōñ aur machhliyōñ ko le kar us ne shukrguzārī kī duā kī aur unheñ toṛ toṛ kar apne shāgirdoñ ko taqsim karne ke lie de diyā.

³⁷ Sab ne jī bhar kar khāyā. Bād meñ jab khāne ke bache hue ṭukre jamā kie gae to sāt baṛe ṭokre bhar gae.

³⁸ Khawātīn aur bachchoñ ke alāwā khāne wāle 4,000 mard the.

³⁹ Phir Īsā logoñ ko ruḳhsat karke kashtī par sawār huā aur magadan ke ilāqe meñ chalā gayā.

16

Farīsī Ilāhī Nishān kā Taqāzā Karte Haiñ

¹ Ek din Farīsī aur Sadūqī Īsā ke pās āe. Use parakhne ke lie unhoñ ne mutālabā kiyā ki wuh unheñ āsmān kī taraf se koī ilāhī nishān dikhāe tāki us kā iḳhtiyār sābit ho jāe.

² Lekin us ne jawāb diyā, “Shām ko tum kahte ho, ‘Kal mausam sāf hogā kyoñki āsmān surḳh nazar ātā hai.’”

³ Aur subah ke waqt kahte ho, ‘Āj tūfān hogā kyonki āsmān surkh hai aur bādāl chhāe hue haiñ.’ Ġharz tum āsmān kī hālat par ġhaur karke sahīh natījā nikāl lete ho, lekin zamānoñ kī alāmatoñ par ġhaur karke sahīh natīje tak pahuñchnā tumhāre bas kī bāt nahīn hai.

⁴ Sirf sharīr aur zinākār nasl ilāhī nishān kā taqāzā kartī hai. Lekin use koī bhī ilāhī nishān pesh nahīn kiyā jāegā siwāe Yūnus nabī ke nishān ke.”

Yih kah kar Īsā unheñ chhoṛ kar chalā gayā.

Farīsiyoñ aur Sadūqiyōñ kā Ḳhamīr

⁵ Jhīl ko pār karte waqt shāgird apne sāth khānā lānā bhūl gae the.

⁶ Īsā ne un se kahā, “Ḳhabardār, Farīsiyoñ aur Sadūqiyōñ ke Ḳhamīr se hoshyār rahnā.”

⁷ Shāgird āpas meñ bahs karne lage, “Wuh is lie kah rahe hoñge ki ham khānā sāth nahīn lāe.”

⁸ Īsā ko mālūm huā ki wuh kyā soch rahe haiñ. Us ne kahā, “Tum āpas meñ kyon bahs kar rahe ho ki hamāre pās roṭī nahīn hai?”

⁹ Kyā tum abhī tak nahīn samajhte? Kyā tumheñ yād nahīn ki main ne pāñch roṭiyāñ le kar 5,000 ādmiyoñ ko khānā khilā diyā aur ki tum ne bache hue ṭukroñ ke kitne ṭokre uṭhāe the?

¹⁰ Yā kyā tum bhūl gae ho ki main ne sāt roṭiyāñ le kar 4,000 ādmiyoñ ko khānā khilāyā aur ki tum ne bache hue ṭukroñ ke kitne ṭokre uṭhāe the?

¹¹ Tum kyon nahīn samajhte ki main tum se khāne kī bāt nahīn kar rahā? Suno merī bāt!

Farīsiyoṅ aur Sadūqiyōṅ ke ḵhamīr se hoshyār raho!”

12 Phir unheṅ samajh āī ki Īsā unheṅ roṭī ke ḵhamīr se āgāh nahīn kar rahā thā balki Farīsiyoṅ aur Sadūqiyōṅ kī tālīm se.

Patras kā Iqrār

13 Jab Īsā Qaisariyā-filippī ke ilāqe meṅ pahuñchā to us ne shāgirdoṅ se pūchhā, “Ibn-e-Ādam logoṅ ke nazdik kaun hai?”

14 Unhoṅ ne jawāb diyā, “Kuchh kahte haiṅ Yahyā baptismā dene wālā, kuchh yih ki āp Iliyās Nabī haiṅ. Kuchh yih bhī kahte haiṅ ki Yarmiyāh yā nabiyōṅ meṅ se ek.”

15 Us ne pūchhā, “Lekin tumhāre nazdik main kaun hūn?”

16 Patras ne jawāb diyā, “Āp zindā Ḵhudā ke Farzand Masīh haiṅ.”

17 Īsā ne kahā, “Shamāūn bin Yūnus, tū mubāarak hai, kyoṅki kisī insān ne tujh par yih zāhir nahīn kiyā balki mere āsmānī Bāp ne.

18 Main tujhe yih bhī batātā hūn ki tū Patras yānī Patthar hai, aur isī patthar par main apnī jamāt ko tāmir karūṅga, aisī jamāt jis par Pātāl ke darwāze bhī ghālib nahīn āeṅge.

19 Main tujhe āsmān kī bādshāhī kī kunjīyān de dūṅgā. Jo kuchh tū zamīn par bāndhegā wuh āsmān par bhī bandhegā. Aur jo kuchh tū zamīn par kholegā wuh āsmān par bhī khulegā.”

20 Phir Īsā ne apne shāgirdoṅ ko hukm diyā, “Kisī ko bhī na batāo ki main Masīh hūn.”

Īsā Apnī Maut kā Zikr Kartā Hai

21 Us waqt se Īsā apne shāgirdoñ par wāzih karne lagā, “Lāzim hai ki main Yarūshalam jā kar qaum ke buzurgoñ, rāhnumā imāmoñ aur shariyat ke ulamā ke hāthoñ bahut dukh uṭhāūñ. Mujhe qatl kiyā jāegā, lekin tīsre din main jī uṭhūngā.”

22 Is par Patras use ek taraf le jā kar samjhāne lagā. “Ai Khudāwand, Allāh na kare ki yih kabhī bhī āp ke sāth ho.”

23 Īsā ne muṛ kar Patras se kahā, “Shaitān, mere sāmne se haṭ jā! Tū mere lie ṭhokar kā bāis hai, kyonki tū Allāh kī soch nahīn rakhtā balki insān kī.”

24 Phir Īsā ne apne shāgirdoñ se kahā, “Jo mere pīchhe ānā chāhe wuh apne āp kā inkār kare aur apnī salīb uṭhā kar mere pīchhe ho le.

25 Kyonki jo apnī jān ko bachāe rakhnā chāhe wuh use kho degā. Lekin jo merī khātir apnī jān kho de wuhī use pā legā.

26 Kyā fāydā hai agar kisī ko pūrī duniyā hāsil ho jāe, lekin wuh apnī jān se mahrūm ho jāe? Insān apnī jān ke badle kyā de saktā hai?

27 Kyonki Ibn-e-Ādam apne Bāp ke jalāl meñ apne farishtoñ ke sāth āegā, aur us waqt wuh har ek ko us ke kām kā badlā degā.

28 Main tumheñ sach batātā hūñ, yahān kuchh aise log khare haiñ jo marne se pahle hī Ibn-e-Ādam ko us kī bādshāhī meñ āte hue dekheñge.”

17

Pahār par Īsā kī Sūrat Badal Jātī Hai

1 Chhih din ke bād Īsā sirf Patras, Yāqūb aur Yūhannā ko apne sāth le kar ūnche pahār par chaṛh gayā.

2 Wahāñ us kī shakl-o-sūrat un ke sāmne badal gaī. Us kā chehrā sūraj kī tarah chamakne lagā, aur us ke kapṛe nūr kī mānind safed ho gae.

3 Achānak Iliyās aur Mūsā zāhir hue aur Īsā se bāteñ karne lage.

4 Patras bol uṭhā, “Ḳhudāwand, kitnī achchhī bāt hai ki ham yahāñ haiñ. Agar āp chāheñ to maiñ tīn jhoñpṛiyāñ banāūngā, ek āp ke lie, ek Mūsā ke lie aur ek Iliyās ke lie.”

5 Wuh abhī bāt kar hī rahā thā ki ek chamakdār bādāl ā kar un par chhā gayā aur bādāl meñ se ek āwāz sunāī dī, “Yih merā pyārā Farzand hai, jis se maiñ ḳhush hūñ. Is kī suno.”

6 Yih sun kar shāgird dahshat khā kar aundhe muñh gir gae.

7 Lekin Īsā ne ā kar unheñ chhuā. Us ne kahā, “Uṭho, mat ḍaro.”

8 Jab unhoñ ne nazar uṭhāī to Īsā ke siwā kisi ko na dekhā.

9 Wuh pahār se utarne lage to Īsā ne unheñ hukm diyā, “Jō kuchh tum ne dekhā hai use us waqt tak kisi ko na batānā jab tak ki Ibn-e-Ādam murdoñ meñ se jī na uṭhe.”

10 Shāgirdoñ ne us se pūchhā, “Sharīat ke ulamā kyoñ kahte haiñ ki Masīh kī āmad se pahle Iliyās kā ānā zarūrī hai?”

11 Īsā ne jawāb diyā, “Iliyās to zarūr sab kuchh bahāl karne ke lie āegā.

12 Lekin maiñ tum ko batātā hūñ ki Iliyās to ā chukā hai aur unhoñ ne use nahīñ pahchānā

balki us ke sāth jo chāhā kiyā. Isī tarah Ibn-e-Ādam bhī un ke hāthoñ dukh uṭhāegā.”

¹³ Phir shāgirdoñ ko samajh āī ki wuh un ke sāth Yahyā baptismā dene wāle kī bāt kar rahā thā.

Īsā Larke meñ se Badrūh Nikāltā Hai

¹⁴ Jab wuh nīche hujūm ke pās pahuñche to ek ādmī ne Īsā ke sāmne ā kar ghuṭne ṭeke

¹⁵ aur kahā, “Ḳhudāwand, mere beṭe par rahm kareñ, use mirgī ke daure parte haiñ aur use shadīd taklīf uṭhānī partī hai. Kaī bār wuh āg yā pānī meñ gir jātā hai.

¹⁶ Maiñ use āp ke shāgirdoñ ke pās lāyā thā, lekin wuh use shafā na de sake.”

¹⁷ Īsā ne jawāb diyā, “Īmān se khālī aur ṭerhī nasl! Maiñ kab tak tumhāre sāth rahūñ, kab tak tumheñ bardāsht karūñ? Larke ko mere pās le āo.”

¹⁸ Īsā ne badrūh ko ḍānṭā, to wuh larke meñ se nikal gaī. Usī lamhe use shafā mil gaī.

¹⁹ Bād meñ shāgirdoñ ne alahdagī meñ Īsā ke pās ā kar pūchhā, “Ham badrūh ko kyon na nikāl sake?”

²⁰ Us ne jawāb diyā, “Apne imān kī kamī ke sabab se. Maiñ tumheñ sach batātā hūñ, agar tumhārā imān rāī ke dāne ke barābar bhī ho to phir tum is pahār ko kah sakoge, ‘Idhar se udhar khisak jā,’ to wuh khisak jāegā. Aur tumhāre lie kuchh bhī nāmumkin nahīñ hogā.

²¹ [Lekin is qism kī badrūh duā aur roze ke baḡhair nahīñ nikaltī.]”

Īsā Dūsri Bār Apnī Maut kā Zikr Kartā Hai

²² Jab wuh Galīl meñ jamā hue to Īsā ne unheñ batāyā, “Ibn-e-Ādam ko ādmiyoñ ke hawāle kar diyā jāegā.

²³ Wuh use qatl kareñge, lekin tīn din ke bād wuh jī uṭhegā.” Yih sun kar shāgird nihāyat ḡhamgīn hue.

Baitul-muqaddas kā Ṭaiks

²⁴ Wuh Kafarnahūm pahuñche to Baitul-muqaddas kā ṭaiks jamā karne wāle Patras ke pās ā kar pūchhne lage, “Kyā āp kā ustād Baitul-muqaddas kā ṭaiks adā nahīn kartā?”

²⁵ “Jī, wuh kartā hai,” Patras ne jawāb diyā. Wuh ghar meñ āyā to Īsā pahle hī bolne lagā, “Kyā khayāl hai Shamāūn, duniyā ke bādshāh kin se ḍyūṭī aur ṭaiks lete haiñ, apne farzandoñ se yā ajnabiyoñ se?”

²⁶ Patras ne jawāb diyā, “Ajnabiyoñ se.” Īsā bolā “To phir un ke farzand ṭaiks dene se barī hue.

²⁷ Lekin ham unheñ nārāz nahīn karnā chāhte. Is lie jhīl par jā kar us meñ ḍorī ḍāl denā. Jo machhlī tū pahle pakaregā us kā muñh kholnā to us meñ se chāñdī kā sikkā niklegā. Use le kar unheñ mere aur apne lie adā kar de.”

18

Kaun Sab se Baṛā Hai?

¹ Us waqt shāgird Īsā ke pās ā kar pūchhne lage, “Āsmān kī bādshāhī meñ kaun sab se baṛā hai?”

² Jawāb meñ Īsā ne ek chhoṭe bachche ko bulā kar un ke darmiyān khaṛā kiyā

³ aur kahā, “Maiñ tum ko sach batātā hūñ agar tum badal kar chhoṭe bachchoñ kī mānind na bano to tum kabhī āsmān kī bādshāhī meñ dākḥil nahīn hoge.

⁴ Is lie jo bhī apne āp ko is bachche kī tarah chhoṭā banāegā wuh āsmān meñ sab se baṛā hogā.

⁵ Aur jo bhī mere nām meñ is jaise chhoṭe bachche ko qabūl kare wuh mujhe qabūl kartā hai.

Āzmāisheñ

⁶ Lekin jo koī in chhoṭoñ meñ se kisī ko gunāh karne par uksāe us ke lie behtar hai ki us ke gale meñ baṛī chakkī kā pāṭ bāndh kar use samundar kī gahrāyoñ meñ ḍubo diyā jāe.

⁷ Duniyā par un chīzoñ kī wajah se afsos jo gunāh karne par uksātī haiñ. Lāzim hai ki aisī āzmāisheñ āeñ, lekin us shaḥs par afsos jis kī mārifat wuh āeñ.

⁸ Agar terā hāth yā pāñw tujhe gunāh karne par uksāe to use kāṭ kar phaiñk denā. Is se pahle ki tujhe do hāthoñ yā do pāñwoñ samet jahannum kī abadī āg meñ phaiñkā jāe, behtar yih hai ki ek hāth yā pāñw se mahrūm ho kar abadī zindagī meñ dākḥil ho.

⁹ Aur agar terī āñkh tujhe gunāh karne par uksāe to use nikāl kar phaiñk denā. Is se pahle ki tujhe do āñkhoñ samet jahannum kī āg meñ phaiñkā jāe behtar yih hai ki ek āñkh se mahrūm ho kar abadī zindagī meñ dākḥil ho.

Khoī Huī Bheṛ kī Tamsīl

¹⁰ Khabardār! Tum in chhoṭoñ meñ se kisī ko bhī haqīr na jānanā. Kyonki maiñ tum ko batātā

hūn ki āsmān par in ke farishte har waqt mere Bāp ke chehre ko dekhṭe rahte haiñ.

¹¹ [Kyoñki Ibn-e-Ādam khoe huoñ ko dhūndne aur najāt dene āyā hai.]

¹² Tumhārā kyā khayāl hai? Agar kisī ādmī kī 100 bhereñ hoñ aur ek bhaṭak kar gum ho jāe to wuh kyā karegā? Kyā wuh bāqī 99 bhereñ pahārī ilāqe meñ chhoṛ kar bhaṭkī huī bheṛ ko dhūndne nahīn jāegā?

¹³ Aur maiñ tum ko sach batātā hūn ki bhaṭkī huī bheṛ ke milne par wuh us ke bāre meñ un bāqī 99 bheroñ kī nisbat kahīn zyādā khushī manāegā jo bhaṭkī nahīn.

¹⁴ Bilkul isī tarah āsmān par tumhārā Bāp nahīn chāhtā ki in chhoṛoñ meñ se ek bhī halāk ho jāe.

Gunāh meñ Pare Bhāi se Sulūk

¹⁵ Agar tere bhāi ne terā gunāh kiyā ho to akele us ke pās jā kar us par us kā gunāh zāhir kar. Agar wuh terī bāt māne to tū ne apne bhāi ko jīt liyā.

¹⁶ Lekin agar wuh na māne to ek yā do aur logoñ ko apne sāth le jā tāki tumhārī har bāt kī do yā tīn gawāhoñ se tasdīq ho jāe.

¹⁷ Agar wuh un kī bāt bhī na māne to jamāt ko batā denā. Aur agar wuh jamāt kī bhī na māne to us ke sāth ghairimāndār yā ṭaiks lene wāle kā-sā sulūk kar.

Bāndhne aur Kholne kā Ikhtiyār

¹⁸ Maiñ tum ko sach batātā hūn ki jo kuchh bhī tum zamīn par bāndhoge āsmān par bhī

bandhegā, aur jo kuchh zamīn par khologe āsmān par bhī khulegā.

¹⁹ Maiñ tum ko yih bhī batātā hūñ ki agar tum meñ se do shaḅhs kisī bāt ko māñgne par muttafiq ho jāeñ to merā āsmānī Bāp tum ko bakhshegā.

²⁰ Kyoñki jahāñ bhī do yā tīn afrād mere nām meñ jamā ho jāeñ wahāñ maiñ un ke darmiyān hūñgā.”

Muāf na Karne Wāle Naukar kī Tamsīl

²¹ Phir Patras ne Īsā ke pās ā kar pūchhā, “Ḳhudāwand, jab merā bhāī merā gunāh kare to maiñ kitnī bār use muāf karūñ? Sāt bār tak?”

²² Īsā ne jawāb diyā, “Maiñ tujhe batātā hūñ, sāt bār nahīñ balki 77 bār.

²³ Is lie āsmān kī bādshāhī ek bādshāh kī mānind hai jo apne naukaron ke karzon kā hisāb-kitāb karnā chāhtā thā.

²⁴ Hisāb-kitāb shurū karte waqt ek ādmī us ke sāmne pesh kiyā gayā jo Arabon ke hisāb se us kā qarzdār thā.

²⁵ Wuh yih raqam adā na kar sakā, is lie us ke mālik ne yih qarz wasūl karne ke lie hukm diyā ki use bāl-bachchon aur tamām milkiyat samet faroḳht kar diyā jāe.

²⁶ Yih sun kar naukar muñh ke bal girā aur minnat karne lagā, ‘Mujhe muhlat deñ, maiñ pūrī raqam adā kar dūñgā.’

²⁷ Bādshāh ko us par tars āyā. Us ne us kā qarz muāf karke use jāne diyā.

²⁸ Lekin jab yihī naukar bāhar niklā to ek hamḳhidmat milā jo us kā chand hazār rūpon

kā qarzdār thā. Use pakaṛ kar wuh us kā galā dabā kar kahne lagā, ‘Apnā qarz adā kar!’

²⁹ Dūsrā naukar gir kar minnat karne lagā, ‘Mujhe muhlat deñ, main āp ko sārī raqam adā kar dūngā.’

³⁰ Lekin wuh is ke lie taiyār na huā, balki jā kar use us waqt tak jel meñ ḍalwāyā jab tak wuh pūrī raqam adā na kar de.

³¹ Jab bāqī naukaron ne yih dekhā to unheñ shadīd dukh huā aur unhon ne apne mālik ke pās jā kar sab kuchh batā diyā jo huā thā.

³² Is par mālik ne us naukar ko apne pās bulā liyā aur kahā, ‘Sharīr naukar! Jab tū ne merī minnat kī to main ne terā pūrā qarz muāf kar diyā.’

³³ Kyā lāzim na thā ki tū bhī apne sāthī naukar par utnā rahm kartā jitnā main ne tujh par kiyā thā?’

³⁴ Ghusse meñ mālik ne use jel ke afsaron ke hawāle kar diyā tāki us par us waqt tak tashaddud kiyā jāe jab tak wuh qarz kī pūrī raqam adā na kar de.

³⁵ Merā āsmānī Bāp tum meñ se har ek ke sāth bhī aisā hī karegā agar tum ne apne bhāi ko pūre dil se muāf na kiyā.”

19

Talāq ke bāre meñ Tālīm

¹ Yih kahne ke bād Īsā Galīl ko chhor kar Yahūdiyā meñ Dariyā-e-Yardan ke pār chalā gayā.

2 Barā hujūm us ke pīchhe ho liyā aur us ne unheñ wahāñ shafā dī.

3 Kuchh Farīsī āe aur use phañsāne kī ġharz se sawāl kiyā, “Kyā jāyz hai kī mard apnī bīwī ko kisī bhī wajah se talāq de?”

4 Īsā ne jawāb diyā, “Kyā tum ne kalām-e-muqaddas meñ nahīñ parhā ki ibtidā meñ Ḳhāliq ne unheñ mard aur aurat banāyā?”

5 Aur us ne farmāyā, ‘Is lie mard apne māñ-bāp ko chhoṛ kar apnī bīwī ke sāth paiwast ho jātā hai. Wuh donoñ ek ho jāte haiñ.’

6 Yoñ wuh kalām-e-muqaddas ke mutābiq do nahīñ rahte balki ek ho jāte haiñ. Jise Allāh ne joṛā hai use insān judā na kare.”

7 Unhoñ ne etarāz kiyā, “To phir Mūsā ne yih kyoñ farmāyā ki ādmī talāqnamā likh kar bīwī ko ruḵhsat kar de?”

8 Īsā ne jawāb diyā, “Mūsā ne tumhāri saḵhtdilī kī wajah se tum ko apnī bīwī ko talāq dene kī ijāzat dī. Lekin ibtidā meñ aisā na thā.

9 Maiñ tumheñ batātā hūñ, jo apnī bīwī ko jis ne zinā na kiyā ho talāq de aur kisī aur se shādī kare, wuh zinā kartā hai.”

10 Shāgirdoñ ne us se kahā, “Agar shauhar aur bīwī kā āpas kā tālluq aisā hai to shādī na karnā behtar hai.”

11 Īsā ne jawāb diyā, “Har koī yih bāt samajh nahīñ saktā balki sirf wuh jise is qābil banā diyā gayā ho.

12 Kyoñki kuchh paidāish hī se shādī karne ke qābil nahīñ hote, bāz ko dūsroñ ne yoñ banāyā hai aur bāz ne āsmān kī bādshāhī kī ḳhātir shādī

karne se inkār kiyā hai. Lihāzā jo yih samajh sake wuh samajh le.”

Īsā Chhoṭe Bachchoṅ ko Barkat Detā Hai

¹³ Ek din chhoṭe bachchoṅ ko Īsā ke pās lāyā gayā tāki wuh un par apne hāth rakh kar duā kare. Lekin shāgirdoṅ ne lāne wāloṅ ko malāmat kī.

¹⁴ Yih dekh kar Īsā ne kahā, “Bachchoṅ ko mere pās āne do aur unheṅ na roko, kyoṅki āsmān kī bādshāhī in jaise logoṅ ko hāsil hai.”

¹⁵ Us ne un par apne hāth rakhe aur phir wahān se chalā gayā.

Amīr Mushkil se Allāh kī Bādshāhī meṅ Dāḳhil Ho Sakte Haiṅ

¹⁶ Phir ek ādmī Īsā ke pās āyā. Us ne kahā, “Ustād, meṅ kaun-sā nek kām karūn tāki abadī zindagī mil jāe?”

¹⁷ Īsā ne jawāb diyā, “Tū mujhe nekī ke bāre meṅ kyoṅ pūchh rahā hai? Sirf ek hī nek hai. Lekin agar tū abadī zindagī meṅ dāḳhil honā chāhtā hai to ahkām ke mutābiq zindagī guzār.”

¹⁸ Ādmī ne pūchhā, “Kaun-se ahkām?”

Īsā ne jawāb diyā, “Qatl na karnā, zinā na karnā, chorī na karnā, jhūṭī gawāhī na denā,

¹⁹ apne bāp aur apnī mān kī izzat karnā aur apne paṛosī se waisī muhabbat rakhnā jaisī tū apne āp se rakhtā hai.”

²⁰ Jawān ādmī ne jawāb diyā, “Maiṅ ne in tamām ahkām kī pairawī kī hai, ab kyā rah gayā hai?”

²¹ Īsā ne use batāyā, “Agar tū kāmīl honā chāhtā hai to jā aur apnī pūrī jāydād faroḳht

karke paise gharīboñ meñ taqsīm kar de. Phir tere lie āsmān par khazānā jamā ho jāegā. Is ke bād ā kar mere pīchhe ho le.”

22 Yih sun kar naujawān māyūs ho kar chalā gayā, kyonki wuh nihāyat daulatmand thā.

23 Is par Īsā ne apne shāgirdoñ se kahā, “Main tum ko sach batātā hūn ki daulatmand ke lie āsmān kī bādshāhī meñ dākḥil honā mushkil hai.

24 Main yih dubārā kahtā hūn, amīr ke āsmān kī bādshāhī meñ dākḥil hone kī nisbat zyādā āsān yih hai ki ūñṭ sūī ke nāke meñ se guzar jāe.”

25 Yih sun kar shāgird nihāyat hairatzadā hue aur pūchhne lage, “Phir kis ko najāt hāsil ho saktī hai?”

26 Īsā ne ghaur se un kī taraf dekh kar jawāb diyā, “Yih insān ke lie to nāmumkin hai, lekin Allāh ke lie sab kuchh mumkin hai.”

27 Phir Patras bol uṭhā, “Ham to apnā sab kuchh chhoṛ kar āp ke pīchhe ho lie haiñ. Hameñ kyā milegā?”

28 Īsā ne un se kahā, “Main tum ko sach batātā hūn, duniyā kī naī taḥlīq par jab Ibn-e-Ādam apne jalālī taḥt par baiṭhegā to tum bhī jinhoñ ne merī pairawī kī hai bārah taḥtoñ par baiṭh kar Isrāīl ke bārah qabīloñ kī adālat karoge.

29 Aur jis ne bhī merī khātir apne gharoñ, bhāiyōñ, bahnoñ, bāp, māñ, bachchoñ yā khetōñ ko chhoṛ diyā hai use sau gunā zyādā mil jāegā aur mīrās meñ abadī zindagī pāegā.

³⁰ Lekin bahut-se log jo ab awwal haiñ us waqt ākhir hoñge aur jo ab ākhir haiñ wuh awwal hoñge.

20

Angūr ke Bāgh meñ Mazdūr

¹ Kyoñki āsmān kī bādshāhī us zamīndār se mutābiqat rakhtī hai jo ek din subah-sawere niklā tāki apne angūr ke bāgh ke lie mazdūr dhūnde.

² Wuh un se dihārī ke lie chāndī kā ek sikkā dene par muttāfiq huā aur unheñ apne angūr ke bāgh meñ bhej diyā.

³ Nau baje wuh dubārā niklā to dekhā ki kuchh log abhī tak mandī meñ fāriḡh baiṭhe haiñ.

⁴ Us ne un se kahā, ‘Tum bhī jā kar mere angūr ke bāgh meñ kām karo. Maiñ tumheñ munāsib ujrāt dūngā.’

⁵ Chunāñche wuh kām karne ke lie chale gae. Bārah baje aur tīn baje dopahar ke waqt bhī wuh niklā aur is tarah ke fāriḡh mazdūron ko kām par lagāyā.

⁶ Phir shām ke pāñch baj gae. Wuh niklā to dekhā ki abhī tak kuchh log fāriḡh baiṭhe haiñ. Us ne un se pūchhā, ‘Tum kyoñ pūrā din fāriḡh baiṭhe rahe ho?’

⁷ Unhoñ ne jawāb diyā, ‘Is lie ki kisī ne hamen kām par nahīn lagāyā.’ Us ne un se kahā, ‘Tum bhī jā kar mere angūr ke bāgh meñ kām karo.’

⁸ Din dhal gayā to zamīndār ne apne afsar ko batāyā, ‘Mazdūron ko bulā kar unheñ mazdūrī

de de, ākhir meñ āne wāloñ se shurū karke pahle āne wāloñ tak.’

⁹ Jo mazdūr pāñch baje āe the unheñ chāñdī kā ek ek sikkā mil gayā.

¹⁰ Is lie jab wuh āe jo pahle kām par lagāe gae the to unhoñ ne zyādā milne kī tawaqqo kī. Lekin unheñ bhī chāñdī kā ek ek sikkā milā.

¹¹ Is par wuh zamīndār ke k̄hilāf buṛbuṛāne lage,

¹² ‘Yih ādmī jinheñ ākhir meñ lagāyā gayā unhoñ ne sirf ek ghanṭā kām kiyā. To bhī ap ne unheñ hamāre barābar kī mazdūrī dī hālāñki hameñ dīn kā pūrā bojh aur dhūp kī shiddat bardāsht karnī paṛī.’

¹³ Lekin zamīndār ne un meñ se ek se bāt kī, ‘Yār, maiñ ne ḡhalat kām nahīn kiyā. Kyā tū chāñdī ke ek sikke ke lie mazdūrī karne par muttafiq na huā thā?’

¹⁴ Apne paise le kar chalā jā. Maiñ ākhir meñ kām par lagne wāloñ ko utnā hī denā chāhtā hūñ jītnā tujhe.

¹⁵ Kyā merā haq nahīn ki maiñ jaisā chāhūñ apne paise k̄harch karūñ? Yā kyā tū is lie hasad kartā hai ki maiñ faiyāzdil hūñ?’

¹⁶ Yoñ awwal ākhir meñ āeñge aur jo ākhirī haiñ wuh awwal ho jāeñge.”

Īsā Tīsrī Martabā Apnī Maut kā Zikr Kartā Hai

¹⁷ Ab jab Īsā Yarūshalam kī taraf baṛh rahā thā to bārah shāgirdoñ ko ek taraf le jā kar us ne un se kahā,

¹⁸ “Ham Yarūshalam kī taraf baṛh rahe haiñ. Wahāñ Ibn-e-Ādam ko rāhnumā imāmoñ aur

shariyat ke ulamā ke hawāle kar diyā jāegā. Wuh us par sazā-e-maut kā fatwā de kar

19 use Ghairyahūdiyon ke hawāle kar deᅅge tāki wuh us kā mazāq uᅇāeᅅ, us ko koᅇe māreᅅ aur use maslūb kareᅅ. Lekin tīsre dīn wuh jī uᅇhegā.”

Yāqūb aur Yūhannā kī Mān kī Guzārish

20 Phir Zabdī ke beᅇoᅅ Yāqūb aur Yūhannā kī mān apne beᅇoᅅ ko sāth le kar Īsā ke pās āi aur sijdā karke kahā, “Āp se ek guzārish hai.”

21 Īsā ne pūchhā, “Tū kyā chāhtī hai?”

Us ne jawāb diyā, “Apnī bādshāhī meᅅ mere in beᅇoᅅ meᅅ se ek ko apne dāeᅅ hāth baiᅇhegā deᅅ aur dūsre ko bāeᅅ hāth.”

22 Īsā ne kahā, “Tum ko nahīn mālūm ki kyā māᅅg rahe ho. Kyā tum wuh pyālā pī sakte ho jo main pīne ko hūn?” “Jī, ham pī sakte haiᅅ,” unhoᅅ ne jawāb diyā.

23 Phir Īsā ne un se kahā, “Tum merā pyālā to zarūr piyoge, lekin yih faislā karnā merā kām nahīn ki kaun mere dāeᅅ hāth baiᅇhegā aur kaun bāeᅅ hāth. Mere Bāp ne yih maqām unhīn ke lie taiyār kiyā hai jin ko us ne ᅇhud muqarrar kiyā hai.”

24 Jab bāqī das shāgirdoᅅ ne yih sunā to unheᅅ Yāqūb aur Yūhannā par ᅅhussā āyā.

25 Is par Īsā ne un sab ko bulā kar kahā, “Tum jānte ho ki qaumoᅅ ke hukmrān apnī riāyā par rob dālte haiᅅ aur un ke baᅇe afsar un par apne iᅇhtiyār kā ᅅhalat istemāl karte haiᅅ.

²⁶ Lekin tumhāre darmiyān aisā nahīn hai. Jo tum meñ baṛā honā chāhe wuh tumhārā ḳhādīm bane

²⁷ aur jo tum meñ awwal honā chāhe wuh tumhārā ḡhulām bane.

²⁸ Kyoñki Ibn-e-Ādam bhī is lie nahīn āyā ki ḳhidmat le balki is lie ki ḳhidmat kare aur apnī jān fidyā ke taur par de kar bahutoñ ko chhurāe.”

Do Andhoñ kī Shafā

²⁹ Jab wuh Yarīhū Shahr se nikalne lage to ek baṛā hujūm un ke pīchhe chal rahā thā.

³⁰ Do andhe rāste ke kināre baiṭhe the. Jab unhoñ ne sunā ki Īsā guzar rahā hai to wuh chillāne lage, “Ḳhudāwand, Ibn-e-Dāūd, ham par rahm karen.”

³¹ Hujūm ne unheñ ḡāntṭ kar kahā, “Ḳhāmosh!” Lekin wuh aur bhī ūñchī āwāz se pukārte rahe, “Ḳhudāwand, Ibn-e-Dāūd, ham par rahm karen.”

³² Īsā ruk gayā. Us ne unheñ apne pās bulāyā aur pūchhā, “Tum kyā chāhte ho ki main tumhāre lie karūñ?”

³³ Unhoñ ne jawāb diyā, “Ḳhudāwand, yih ki ham dekh sakeñ.”

³⁴ Īsā ko un par tars āyā. Us ne un kī āñkhoñ ko chhuā to wuh fauran bahāl ho gaīn. Phir wuh us ke pīchhe chalne lage.

21

Yarūshalam meñ Purjosh Istiqbāl

1 Wuh Yarūshalam ke qarīb Bait-fage pahuñche. Yih gāñw Zaitūn ke pahār par wāqe thā. Īsā ne do shāgirdoñ ko bhejā

2 aur kahā, “Sāmne wāle gāñw meñ jāo. Wahāñ tum ko fauran ek gadhī nazar āegī jo apne bachche ke sāth bandhī huī hogī. Unheñ khol kar yahāñ le āo.

3 Agar koī yih dekh kar tum se kuchh kahe to use batā denā, ‘Khudāwand ko in kī zarūrat hai.’ Yih sun kar wuh fauran inheñ bhej degā.”

4 Yoñ nabī kī yih peshgoī pūrī huī,

5 ‘Siyyūn Beṭī ko batā denā,

dekh, terā bādshāh tere pās ā rahā hai.

Wuh halīm hai aur gadhe par,

hāñ gadhī ke bachche par sawār hai.’

6 Donoñ shāgird chale gae. Unhoñ ne waisā hī kiyā jaisā Īsā ne unheñ batāyā thā.

7 Wuh gadhī ko bachche samet le āe aur apne kapre un par rakh die. Phir Īsā un par baiṭh gayā.

8 Jab wuh chal paṛā to bahut zyādā logoñ ne us ke āge āge rāste meñ apne kapre bichhā die. Bāz ne shākheñ bhī us ke āge āge rāste meñ bichhā dīñ jo unhoñ ne daraḳhtoñ se kāṭ lī thiñ.

9 Log Īsā ke āge aur pīchhe chal rahe the aur chillā kar yih nāre lagā rahe the,

“Ibn-e-Dāūd ko hoshānā! *

Mubāarak hai wuh jo Rab ke nām se ātā hai.

---

* **21:9** Hoshānā (Ibrānī: Mehrbānī karke hamēñ bachā). Yahāñ is meñ hamd-o-sanā kā unsur bhī pāyā jātā hai.

Āsmān kī bulandiyōñ par hoshānā.” †

¹⁰ Jab Īsā Yarūshalam meñ dākḥil huā to pūrā shahr hil gayā. Sab ne pūchhā, “Yih kaun hai?”

¹¹ Hujūm ne jawāb diyā, “Yih Īsā hai, wuh nabī jo Galīl ke Nāsarat se hai.”

Īsā Baitul-muqaddas meñ Jātā Hai

¹² Aur Īsā Baitul-muqaddas meñ jā kar un sab ko nikālne lagā jo wahāñ qurbāniyōñ ke lie darkār chīzōñ kī kharīd-o-farokht kar rahe the. Us ne sikkoñ kā tabādalā karne wāloñ kī mezeñ aur kabūtar bechne wāloñ kī kursiyāñ ulaṭ dīñ

¹³ aur un se kahā, “Kalām-e-muqaddas meñ likhā hai, ‘Merā ghar duā kā ghar kahlāegā.’ Lekin tum ne use ḍākuoñ ke aḍḍe meñ badal diyā hai.”

¹⁴ Andhe aur langaṛe Baitul-muqaddas meñ us ke pās āe aur us ne unheñ shafā dī.

¹⁵ Lekin rāhnumā imām aur sharīat ke ulamā nārāz hue jab unhoñ ne us ke hairatangez kām dekhe aur yih ki bachche Baitul-muqaddas meñ “Ibn-e-Dāūd ko hoshānā” chillā rahe haiñ.

¹⁶ Unhoñ ne us se pūchhā, “Kyā āp sun rahe haiñ ki yih bachche kyā kah rahe haiñ?”

“Jī,” Īsā ne jawāb diyā, “Kyā tum ne kalām-e-muqaddas meñ kabhī nahīñ paṛhā ki ‘Tū ne chhoṭe bachchoñ aur shīrkḥāroñ kī zabān ko taiyār kiyā hai tāki wuh terī tamjīd karen’?”

¹⁷ Phir wuh unheñ chhoṛ kar shahr se niklā aur Bait-anīyāh pahuñchā jahāñ us ne rāt guzārī.

Anjīr ke Daraḥt par Lānat

† **21:9** Hoshānā (Ibrānī: Mehrbānī karke hamēñ bachā). Yahāñ is meñ hamd-o-sanā kā unsur bhī pāyā jātā hai.

18 Agle din subah-sawere jab wuh Yarūshalam lauṭ rahā thā to Īsā ko bhūk lagī.

19 Rāste ke qarīb anjīr kā ek daraḳht dekh kar wuh us ke pās gayā. Lekin jab wuh wahān pahuñchā to dekhā ki phal nahīn lagā balki sirf patte hī patte haiñ. Is par us ne daraḳht se kahā, “Ab se kabhī bhī tujh meñ phal na lage!” Daraḳht fauran sūkh gayā.

20 Yih dekh kar shāgird hairān hue aur kahā, “Anjīr kā daraḳht itnī jaldī se kis tarah sūkh gayā?”

21 Īsā ne jawāb diyā, “Maiñ tum ko sach batātā hūñ, agar tum shak na karo balki imān rakho to phir tum na sirf aisā kām kar sakoge balki is se bhī barā. Tum is pahār se kahoge, ‘Uṭh, apne āp ko samundar meñ girā de’ to yih ho jāegā.

22 Agar tum imān rakho to jo kuchh bhī tum duā meñ māngoge wuh tum ko mil jāegā.”

Kis ne Īsā ko Iḳhtiyār Diyā?

23 Īsā Baitul-muqaddas meñ dāḳhil ho kar tālīm dene lagā. Itne meñ rāhnumā imām aur qaum ke buzurg us ke pās āe aur pūchhā, “Āp yih sab kuchh kis iḳhtiyār se kar rahe haiñ? Kis ne āp ko yih iḳhtiyār diyā hai?”

24 Īsā ne jawāb diyā, “Merā bhī tum se ek sawāl hai. Is kā jawāb do to phir tum ko batā dūngā ki maiñ yih kis iḳhtiyār se kar rahā hūñ.

25 Mujhe batāo ki Yahyā kā baptismā kahān se thā—kyā wuh āsmānī thā yā insānī?”

Wuh āpas meñ bahs karne lage, “Agar ham kaheñ ‘Āsmānī’ to wuh pūchhegā, ‘To phir tum us par imān kyon na lāe?’

26 Lekin ham kaise kah sakte haiñ ki wuh insānī thā? Ham to ām logoñ se ɗarte haiñ, kyoñki wuh sab mānte haiñ ki Yahyā nabī thā.”

27 Chunāñche unhoñ ne jawāb diyā, “Ham nahīñ jānte.”

Īsā ne kahā, “Phir maiñ bhī tum ko nahīñ batātā ki maiñ yih sab kuchh kis iḡhtiyār se kar rahā hūñ.

Do Beṭoñ kī Tamsīl

28 Tumhārā kyā ḡhayāl hai? Ek ādmī ke do beṭe the. Bāp bare beṭe ke pās gayā aur kahā, ‘Beṭā, āj angūr ke bāḡh meñ jā kar kām kar.’

29 Beṭe ne jawāb diyā, ‘Maiñ jānā nahīñ chāhtā,’ lekin bād meñ us ne apnā ḡhayāl badal liyā aur bāḡh meñ chalā gayā.

30 Itne meñ bāp chhoṭe beṭe ke pās bhī gayā aur use bāḡh meñ jāne ko kahā. ‘Jī janāb, maiñ jāūngā,’ chhoṭe beṭe ne kahā. Lekin wuh na gayā.

31 Ab mujhe batāo ki kis beṭe ne apne bāp kī marzī pūrī kī?”

“Pahle beṭe ne,” unhoñ ne jawāb diyā.

Īsā ne kahā, “Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki ṭaiks lene wāle aur kasbiyāñ tum se pahle Allāh kī bādshāhī meñ dāḡhil ho rahe haiñ.

32 Kyoñki Yahyā tum ko rāstbāzī kī rāh dikhāne āyā aur tum us par īmān na lāe. Lekin ṭaiks lene wāle aur kasbiyāñ us par īmān lāe. Aur yih dekh kar bhī tum ne apnā ḡhayāl na badlā aur us par īmān na lāe.

Angūr ke Bāḡh meñ Muzāreoñ kī Baḡhāwat

33 Ek aur tamsīl suno. Ek zamīndār thā jis ne angūr kā bāgh lagāyā. Us ne us kī chārdīwārī banāī, angūroñ kā ras nikālne ke lie ek gaṛhe kī khudāī kī aur pahredāroñ ke lie burj tāmīr kiyā. Phir wuh use muzāreoñ ke sapurd karke bairūn-e-mulk chalā gayā.

34 Jab angūr ko toṛne kā waqt qarīb ā gayā to us ne apne naukaroñ ko muzāreoñ ke pās bhej diyā tāki wuh un se mālik kā hissā wasūl karen.

35 Lekin muzāreoñ ne us ke naukaroñ ko pakaṛ liyā. Unhoñ ne ek kī piṭāī kī, dūsre ko qatl kiyā aur tisre ko sangsār kiyā.

36 Phir mālik ne mazīd naukaroñ ko un ke pās bhej diyā jo pahle kī nisbat zyādā the. Lekin muzāreoñ ne un ke sāth bhī wuhī sulūk kiyā.

37 Aḳhirkār zamīndār ne apne beṭe ko un ke pās bhejā. Us ne kahā, ‘Aḳhir mere beṭe kā to lihāz karenge.’

38 Lekin beṭe ko dekh kar muzāre ek dūsre se kahne lage, ‘Yih zamīn kā wāris hai. Ao, ham ise qatl karke us kī mīrās par qabzā kar len.’

39 Unhoñ ne use pakaṛ kar bāgh se bāhar phaiñk diyā aur qatl kiyā.”

40 Īsā ne pūchhā, “Ab batāo, bāgh kā mālik jab āegā to un muzāreoñ ke sāth kyā karegā?”

41 Unhoñ ne jawāb diyā, “Wuh unheñ burī tarah tabāh karegā aur bāgh ko dūsroñ ke sapurd kar degā, aise muzāreoñ ke sapurd jo waqt par use fasal kā us kā hissā denge.”

42 Īsā ne un se kahā, “Kyā tum ne kabhī kalām kā yih hawālā nahīn paṛhā,

‘Jis patthar ko makān banāne wāloñ ne radd kiyā,

wuh kone kā buniyādī patthar ban gayā.

Yih Rab ne kiyā

aur deḡhne meñ kitnā hairatangez hai’?

⁴³ Is lie maiñ tumheñ batātā hūñ ki Allāh kī bādshāhī tum se le lī jāegī aur ek aisī qaum ko dī jāegī jo is ke mutābiq phal lāegī.

⁴⁴ Jo is patthar par giregā wuh ṭukre ṭukre ho jāegā, jabki jis par wuh ḡhud giregā use wuh pīs ḡalegā.”

⁴⁵ Īsā kī tamsileñ sun kar rāhnumā imām aur Farīsī samajh gae ki wuh hamāre bāre meñ bāt kar rahā hai.

⁴⁶ Unhoñ ne Īsā ko giriftār karne kī koshish kī, lekin wuh awām se ḡarte the kyonki wuh samajhte the ki Īsā nabī hai.

22

Barī Ziyāfat kī Tamsīl

¹ Īsā ne ek bār phir tamsīloñ meñ un se bāt kī.

² “Āsmān kī bādshāhī ek bādshāh se mutābiqat rakhtī hai jis ne apne beṭe kī shādī kī ziyāfat kī taiyāriyāñ karwāñ.

³ Jab ziyāfat kā waqt ā gayā to us ne apne naukaron ko mehmānon ke pās yih ittalā dene ke lie bhejā ki wuh aēñ, lekin wuh ānā nahīñ chāhte the.

⁴ Phir us ne mazīd kuchh naukaron ko bhej kar kahā, ‘Mehmānon ko batānā ki maiñ ne apnā khānā taiyār kar rakhā hai. Bailon aur moṭe-tāze bachhron ko zabah kiyā gayā hai,

⁵ sab kuchh taiyār hai. Āeñ, ziyāfat meñ sharīk ho jāeñ.’ Lekin mehmānoñ ne parwā na kī balki apne muḁhtalif kāmoñ meñ lag gae. Ek apne khet ko chalā gayā, dūsrā apne kārobār meñ masrūf ho gayā.

⁶ Bāqiyon ne bādshāh ke naukaron ko pakaṛ liyā aur un se burā sulūk karke unheñ qatl kiyā.

⁷ Bādshāh baṛe taish meñ ā gayā. Us ne apnī fauj ko bhej kar qātilon ko tabāh kar diyā aur un kā shahr jalā diyā.

⁸ Phir us ne apne naukaron se kahā, ‘Shādī kī ziyāfat to taiyār hai, lekin jin mehmānoñ ko main ne dāwat dī thī wuh āne ke lāyq nahīn the.

⁹ Ab wahān jāo jahān saṛakeñ shahr se nikaltī haiñ aur jis se bhī mulāqāt ho jāe use ziyāfat ke lie dāwat de denā.’

¹⁰ Chunānche naukar saṛakoñ par nikle aur jis se bhī mulāqāt huī use lāe, ḳhāh wuh achchhā thā yā burā. Yoñ shādī hāl mehmānoñ se bhar gayā.

¹¹ Lekin jab bādshāh mehmānoñ se milne ke lie andar āyā to use ek ādmī nazar āyā jis ne shādī ke lie munāsib kapṛe nahīn pahne the.

¹² Bādshāh ne pūchhā, ‘Dost, tum shādī kā libās pahne baḡhair andar kis tarah āe?’ Wuh ādmī koī jawāb na de sakā.

¹³ Phir bādshāh ne apne darbāriyon ko hukm diyā, ‘Is ke hāth aur pānw bāndh kar ise bāhar tārikī meñ phaiñk do, wahān jahān log rote aur dānt pīste raheñge.’

¹⁴ Kyoñki bulāe hue to bahut haiñ, lekin chune hue kam.”

Kyā Ṭaiks Denā Jāyz Hai?

¹⁵ Phir Farīsiyoñ ne jā kar āpas meñ mashwarā kiyā ki ham Īsā ko kis tarah aisī bāt karne ke lie ubhāreñ jis se use pakarā jā sake.

¹⁶ Is maqsad ke taht unhoñ ne apne shāgirdoñ ko Herodes ke pairokāroñ samet Īsā ke pās bhejā. Unhoñ ne kahā, “Ustād, ham jānte haiñ ki āp sachche haiñ aur diyānatdārī se Allāh kī rāh kī tālīm dete haiñ. Āp kisī kī parwā nahīn karte kyoñki āp ḡhairjānibdār haiñ.

¹⁷ Ab hameñ apñī rāy batāeñ. Kyā Romī shahanshāh ko ṭaiks denā jāyz hai yā nājāyz?”

¹⁸ Lekin Īsā ne un kī burī nīyat pahchān lī. Us ne kahā, “Riyākāro, tum mujhe kyoñ phañsānā chāhte ho?”

¹⁹ Mujhe wuh sikkā dikhāo jo ṭaiks adā karne ke lie istemāl hotā hai.”

Wuh us ke pās chāndī kā ek Romī sikkā le āe

²⁰ to us ne pūchhā, “Kis kī sūrat aur nām is par kandā hai?”

²¹ Unhoñ ne jawāb diyā, “Shahanshāh kā.”

Us ne kahā, “To jo shahanshāh kā hai shahanshāh ko do aur jo Allāh kā hai Allāh ko.”

²² Us kā yih jawāb sun kar wuh hakkā-bakkā rah gae aur use chhoṛ kar chale gae.

Kyā Ham Jī Uṭheñge?

²³ Us din Sadūqī Īsā ke pās āe. Sadūqī nahīn mānte ki roz-e-qiyāmat murde jī uṭheñge. Unhoñ ne Īsā se ek sawāl kiyā.

²⁴ “Ustād, Mūsā ne hameñ hukm diyā ki agar koī shādīshudā ādmī beaulād mar jāe aur us kā

bhāi ho to bhāi kā farz hai ki wuh bewā se shādī karke apne bhāi ke lie aulād paidā kare.

²⁵ Ab farz karen ki hamāre darmiyān sāt bhāi the. Pahle ne shādī kī, lekin beaulād faut huā. Is lie dūsre bhāi ne bewā se shādī kī.

²⁶ Lekin wuh bhī beaulād mar gayā. Phir tīsre bhāi ne us se shādī kī. Yih silsilā sātweñ bhāi tak jāri rahā. Yake bād dīgare har bhāi bewā se shādī karne ke bād mar gayā.

²⁷ Ākhir meñ bewā bhī faut ho gāi.

²⁸ Ab batāeñ ki qiyāmat ke din wuh kis kī bīwī hogī? Kyoñki sāt ke sāt bhāiyon ne us se shādī kī thī.”

²⁹ Īsā ne jawāb diyā, “Tum is lie ġhaltī par ho ki na tum kalām-e-muqaddas se wāqif ho, na Allāh kī qudrat se.

³⁰ Kyoñki qiyāmat ke din log na shādī karenge na un kī shādī karāi jāegī balki wuh āsmān par farishton kī mānind hoñge.

³¹ Rahī yih bāt ki murde jī uṭheñge, kyā tum ne wuh bāt nahīn paṛhī jo Allāh ne tum se kahī?

³² Us ne farmāyā, ‘Main Ibrāhīm kā Ḳhudā, Is’hāq kā Ḳhudā aur Yāqūb kā Ḳhudā hūñ,’ hālāñki us waqt tīnoñ kāfī arse se mar chuke the. Is kā matlab hai ki yih haqīqat meñ zindā haiñ. Kyoñki Allāh murdoñ kā nahīn balki zindoñ kā Ḳhudā hai.”

³³ Yih sun kar hujūm us kī tālim ke bāis hairān rah gayā.

Awwal Hukm

³⁴ Jab Farīsiyon ne sunā ki Īsā ne Sadūqiyon ko lājawāb kar diyā hai to wuh jamā hue.

35 Un meñ se ek ne jo sharīat kā ālim thā use phañsāne ke lie sawāl kiyā,

36 “Ustād, sharīat meñ sab se baṛā hukm kaun-sā hai?”

37 Īsā ne jawāb diyā, “ ‘Rab apne Ḳhudā se apne pūre dīl, apnī pūrī jān aur apne pūre zahan se pyār karnā.’

38 Yih awwal aur sab se baṛā hukm hai.

39 Aur dūsra hukm is ke barābar yih hai, ‘Apne paṛosī se waisī muhabbat rakhnā jaisī tū apne āp se rakhtā hai.’

40 Tamām sharīat aur nabiyōñ kī tālīmāt in do ahkām par mabnī haiñ.”

Masīh ke bāre meñ Sawāl

41 Jab Farīsī ikaṭṭhe the to Īsā ne un se pūchhā,

42 “Tumhārā Masīh ke bāre meñ kyā ḳhayāl hai? Wuh kis kā farzand hai?”

Unhoñ ne jawāb diyā, “Wuh Dāūd kā farzand hai.”

43 Īsā ne kahā, “To phir Dāūd Rūhul-quds kī mārifat use kis tarah ‘Rab’ kahtā hai? Kyōñki wuh farmātā hai,

44 ‘Rab ne mere Rab se kahā,
mere dahne hāth baiṭh,
jab tak maiñ tere dushmanōñ ko
tere pānwoñ ke nīche na kar dūñ.’

45 Dāūd to ḳhud Masīh ko Rab kahtā hai. To phir wuh kis tarah us kā farzand ho saktā hai?”

46 Koī bhī jawāb na de sakā, aur us dīn se kisi ne bhī us se mazīd kuchh pūchhne kī jurrat na kī.

23

Ulamā aur Farīsiyon se Khabardār

¹ Phir Īsā hujūm aur apne shāgirdon se mukhātib huā,

² “Sharīat ke ulamā aur Farīsī Mūsā kī kursī par baiṭhe haiñ.

³ Chunāñche jo kuchh wuh tum ko batāte haiñ wuh karo aur us ke mutābiq zindagī guzāro. Lekin jo kuchh wuh karte haiñ wuh na karo, kyonki wuh khud apnī tālīm ke mutābiq zindagī nahīñ guzarte.

⁴ Wuh bhārī gaṭharīyāñ bāndh bāndh kar logon ke kandhon par rakh dete haiñ, lekin khud unheñ uṭhāne ke lie ek unglī tak hilāne ko taiyār nahīñ hote.

⁵ Jo bhī karte haiñ dikhāwe ke lie karte haiñ. Jo tāwīz * wuh apne bāzuon aur peshāniyon par bāndhte aur jo phundne apne libās se lagāte haiñ wuh khās baṛe hote haiñ.

⁶ Un kī bas ek hī khāhish hotī hai ki ziyāfaton aur ibādatkhānon meñ izzat kī kursiyon par baiṭh jāen.

⁷ Jab log bāzaron meñ salām karke un kī izzat karte aur ‘ustād’ kah kar un se bāt karte haiñ to phir wuh khush ho jāte haiñ.

⁸ Lekin tum ko ustād nahīñ kahlānā chāhie, kyonki tumhārā sirf ek hī ustād hai jabki tum sab bhāi ho.

⁹ Aur duniyā meñ kisī ko ‘bāp’ kah kar us se bāt na karo, kyonki tumhārā ek hī Bāp hai aur wuh āsmān par hai.

---

* **23:5** Tāwīzon meñ Tauret ke hawālājāt likh kar rakhe jāte the.

¹⁰ Hādī na kahlānā kyoñki tumhārā sirf ek hī hādī hai yānī al-Masīh.

¹¹ Tum meñ se sab se baṛā shaḡhs tumhārā ḡhādim hogā.

¹² Kyoñki jo bhī apne āp ko sarfarāz karegā use past kiyā jāegā aur jo apne āp ko past karegā use sarfarāz kiyā jāegā.

Un kī Riyākārī par Afsos

¹³ Sharīat ke ālimo aur Farīsiyo, tum par afsos! Riyākāro! Tum logoñ ke sāmne āsmān kī bādshāhī par tālā lagāte ho. Na tum ḡhud dāḡhil hote ho, na unheñ dāḡhil hone dete ho jo andar jānā chāhte haiñ.

¹⁴ [Sharīat ke ālimo aur Farīsiyo, tum par afsos! Riyākāro! Tum bewāoñ ke gharoñ par qabzā kar lete aur dikhāwe ke lie lambī lambī namāz paṛhte ho. Is lie tumheñ zyādā sazā milegī.]

¹⁵ Sharīat ke ālimo aur Farīsiyo, tum par afsos! Riyākāro! Tum ek naumurīd banāne kī ḡhātir ḡhushkī aur tarī ke lambe safr karte ho. Aur jab is meñ kāmyāb ho jāte ho to tum us shaḡhs ko apnī nisbat jahannum kā dugnā sharīr farzand banā dete ho.

¹⁶ Andhe rāhnumāo, tum par afsos! Tum kahte ho, ‘Agar koī Baitul-muḡaddas kī ḡsam khāe to zarūrī nahīn ki wuh use pūrā kare. Lekin agar wuh Baitul-muḡaddas ke sone kī ḡsam khāe to lāzim hai ki use pūrā kare.’

¹⁷ Andhe ahmaḡo! Zyādā aham kiyā hai, sonā yā Baitul-muḡaddas jo sone ko maḡhsūs-o-muḡaddas banātā hai?

18 Tum yih bhī kahte ho, ‘Agar koī qurbāngāh kī qasam khāe to zarūrī nahīn ki wuh use pūrā kare. Lekin agar wuh qurbāngāh par paṛe hadiye kī qasam khāe to lāzim hai ki wuh use pūrā kare.’

19 Andho! Zyādā aham kiyā hai, hadiyā yā qurbāngāh jo hadiye ko maḥsūs-o-muqaddas banātī hai?

20 Gharz, jo qurbāngāh kī qasam khātā hai wuh un tamām chīzoñ kī qasam bhī khātā hai jo us par paṛī haiñ.

21 Aur jo Baitul-muqaddas kī qasam khātā hai wuh us kī bhī qasam khātā hai jo us meñ sukūnat kartā hai.

22 Aur jo āsmān kī qasam khātā hai wuh Allāh ke taḥt kī aur us par baiṭhne wāle kī qasam bhī khātā hai.

23 Sharīat ke ālimo aur Farīsiyo, tum par afsos! Riyākāro! Go tum baṛī ehtiyāt se paudīne, ajwāyn aur zīre kā daswān hissā hadiye ke lie maḥsūs karte ho, lekin tum ne sharīat kī zyādā aham bātoñ ko nazarandāz kar diyā hai yānī insāf, rahm aur wafādārī ko. Lāzim hai ki tum yih kām bhī karo aur pahlā bhī na chhoṛo.

24 Andhe rāhnumāo! Tum apne mashrūb chhānte ho tāki ḡhaltī se machchhar na pī liyā jāe, lekin sāth sāth ūñṭ ko niḡal lete ho.

25 Sharīat ke ālimo aur Farīsiyo, tum par afsos! Riyākāro! Tum bāhar se har pyāle aur bartan kī safāi karte ho, lekin andar se wuh lūṭ-mār aur aishparastī se bhare hote haiñ.

26 Andhe Farīsiyo, pahle andar se pyāle aur bartan kī safāi karo, aur phir wuh bāhar se bhī

pāk-sāf ho jāenge.

²⁷ Sharīat ke ālimo aur Farīsiyo, tum par afsos! Riyākāro! Tum aisī qabron se mutābiqat rakhte ho jin par safedī kī gaī ho. Go wuh bāhar se dilkash nazar ātī haiñ, lekin andar se wuh murdoñ kī haḍḍiyon aur har qism kī nāpākī se bhari hotī haiñ.

²⁸ Tum bhī bāhar se rāstbāz dikhāi dete ho jabki andar se tum riyākārī aur bedīnī se māmūr hote ho.

²⁹ Sharīat ke ālimo aur Farīsiyo, tum par afsos! Riyākāro! Tum nabiyon ke lie qabren tāmīr karte aur rāstbāzon ke mazār sajāte ho.

³⁰ Aur tum kahte ho, ‘Agar ham apne bāpdādā ke zamāne meñ zindā hote to nabiyon ko qatl karne meñ sharīk na hote.’

³¹ Lekin yih kahne se tum apne khilāf gawāhī dete ho ki tum nabiyon ke qatilon kī aulād ho.

³² Ab jāo, wuh kām mukammal karo jo tumhāre bāpdādā ne adhūrā chhoṛ diyā thā.

³³ Sāñpo, zahrīle sāñpon ke bachcho! Tum kis tarah jahannum kī sazā se bach pāoge?

³⁴ Is lie main nabiyon, dānishmandon aur sharīat ke ālimon ko tumhāre pās bhej detā hūñ. Un meñ se bāz ko tum qatl aur maslūb karoge aur bāz ko apne ibādatkhānon meñ le jā kar koṛe lagwāoge aur shahr bashahr un kā tāqqub karoge.

³⁵ Natīje meñ tum tamām rāstbāzon ke qatl ke zimmedār ṭhahroge—rāstbāz Hābīl ke qatl se le kar Zakariyāh bin Barakiyāh ke qatl tak jise tum ne Baitul-muqaddas ke darwāze aur us ke sahan meñ maujūd qurbāngāh ke darmiyān mār ḍālā.

³⁶ Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki yih sab kuchh isī nasl par āegā.

Yarūshalam par Afsos

³⁷ Hāy Yarūshalam, Yarūshalam! Tū jo nabiyōñ ko qatl kartī aur apne pās bheje hue paighambarōñ ko sangsār kartī hai. Maiñ ne kitnī hī bār terī aulād ko jamā karnā chāhā, bilkul usī tarah jis tarah murghī apne bachchoñ ko apne parōñ tale jamā karke mahfūz kar letī hai. Lekin tum ne na chāhā.

³⁸ Ab tumhāre ghar ko wīrān-o-sunsān chhoṛā jāegā.

³⁹ Kyoñki maiñ tum ko batātā hūñ, tum mujhe us waqt tak dubārā nahīñ dekhoge jab tak tum na kaho ki mubāarak hai wuh jo Rab ke nām se ātā hai.”

24

Baitul-muqaddas par Āne Wālī Tabāhī

¹ Īsā Baitul-muqaddas ko chhoṛ kar nikal rahā thā ki us ke shāgird us ke pās āe aur Baitul-muqaddas kī muḳhtalif imāratoñ kī taraf us kī tawajjuh dilāne lage.

² Lekin Īsā ne jawāb meñ kahā, “Kyā tum ko yih sab kuchh nazar ātā hai? Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki yahāñ patthar par patthar nahīñ rahegā balki sab kuchh ḍhā diyā jāegā.”

Musibatōñ aur Īzārasāniyōñ kī Peshgoī

³ Bād meñ Īsā Zaitūn ke pahār par baiṭh gayā. Shāgird akele us ke pās āe. Unhoñ ne kahā, “Hameñ zarā batāeñ, yih kab hogā? Kyā kyā

nazar āegā jis se patā chalegā ki āp āne wāle haiñ aur yih duniyā khatm hone wālī hai?”

⁴ Īsā ne jawāb diyā, “Khabardār raho ki koī tumheñ gumrāh na kar de.

⁵ Kyoñki bahut-se log merā nām le kar āeñge aur kaheñge, ‘Main hī Masīh hūn.’ Yoñ wuh bahutoñ ko gumrāh kar deñge.

⁶ Jangoñ kī khabreñ aur afwāheñ tum tak pahuñcheñgī, lekin muhtāt raho tāki tum ghabrā na jāo. Kyoñki lāzim hai ki yih sab kuchh pesh āe. To bhī abhī ākhirat nahīn hogī.

⁷ Ek qaum dūsri ke khalāf uṭh kharī hogī, aur ek bādshāhī dūsri ke khalāf. Kāl paṛeñge aur jagah jagah zalzale āeñge.

⁸ Lekin yih sirf dard-e-zah kī ibtidā hī hogī.

⁹ Phir wuh tum ko baṛī musibat meñ ḍāl deñge aur tum ko qatl kareñge. Tamām qaumeñ tum se is lie nafrat kareñgī ki tum mere pairokār ho.

¹⁰ Us waqt bahut-se log imān se bargashtā ho kar ek dūsre ko dushman ke hawāle kareñge aur ek dūsre se nafrat kareñge.

¹¹ Bahut-se jhūṭe nabī khare ho kar bahut-se logoñ ko gumrāh kar deñge.

¹² Bedīnī ke baṛh jāne kī wajah se beshtar logoñ kī muhabbat ṭhandī paṛ jāegī.

¹³ Lekin jo ākhir tak qāym rahegā use najāt milegī.

¹⁴ Aur bādshāhī kī is khushkhabrī ke paighām kā elān pūrī duniyā meñ kiyā jāegā tāki tamām qaumoñ ke sāmne us kī gawāhī dī jāe. Phir hī ākhirat āegī.

Baitul-muqaddas kī Behurmatī

15 Ek din āegā jab tum muqaddas maqām meñ wuh kuchh kharā dekhoge jis kā zikr Dānyāl nabī ne kiyā aur jo behurmatī aur tabāhī kā bāis hai.” (Qārī is par dhyān de!)

16 “Us waqt Yahūdiyā ke rahne wāle bhāg kar pahārī ilāqe meñ panāh leñ.

17 Jo apne ghar kī chhat par ho wuh ghar meñ se kuchh sāth le jāne ke lie na utre.

18 Jo khet meñ ho wuh apnī chādar sāth le jāne ke lie wāpas na jāe.

19 Un khawātīn par afsos jo un dinoñ meñ hāmīlā hoñ yā apne bachchoñ ko dūdh pilātī hoñ.

20 Duā karo ki tum ko sardiyoñ ke mausam meñ yā Sabat ke dīn hijrat na karnī paṛe.

21 Kyoñki us waqt aisī shadīd musībat hogī ki duniyā kī taḥlīq se āj tak dekhne meñ na āī hogī. Is qism kī musībat bād meñ bhī kabhī nahīn āegī.

22 Aur agar is musībat kā daurāniyā muḥtasar na kiyā jātā to koī na bachtā. Lekin Allāh ke chune huoñ kī khātir is kā daurāniyā muḥtasar kar diyā jāegā.

23 Us waqt agar koī tum ko batāe, ‘Dekho, Masīh yahāñ hai’ yā ‘Wuh wahāñ hai’ to us kī bāt na mānanā.

24 Kyoñki jhūṭe Masīh aur jhūṭe nabī uṭh khare hoñge jo bare ajīb-o-gharīb nishān aur mojize dikhāeñge tāki Allāh ke chune hue logoñ ko bhī ghalat rāste par dāl deñ—agar yih mumkin hotā.

25 Dekho, maiñ ne tumheñ pahle se is se āgāh kar diyā hai.

26 Chunānche agar koī tum ko batāe, ‘Dekho, wuh registān meñ hai’ to wahān jāne ke lie na nikalnā. Aur agar koī kahe, ‘Dekho, wuh andarūnī kamroñ meñ hai’ to us kā yaqīn na karnā.

27 Kyonki jis tarah bādāl kī bijlī mashriq meñ kaṛak kar maḡhrib tak chamaktī hai usī tarah Ibn-e-Ādam kī āmad bhī hogī.

28 Jahān bhī lāsh paṛī ho wahān giddh jamā ho jāenge.

Ibn-e-Ādam kī Āmad

29 Musībat ke un dinon ke ain bād sūraj tārīk ho jāegā aur chāñd kī raushnī khatm ho jāegī. Sitāre āsmān par se gir paṛenge aur āsmān kī quwwateñ hilāi jāengī.

30 Us waqt Ibn-e-Ādam kā nishān āsmān par nazar āegā. Tab duniyā kī tamām qaumeñ mātām karengī. Wuh Ibn-e-Ādam ko baṛī qudrat aur jalāl ke sāth āsmān ke bādalon par āte hue dekheñgī.

31 Aur wuh apne farishton ko bigul kī ūnchī āwāz ke sāth bhej degā tāki us ke chune huon ko chāron taraf se jamā karen, āsmān ke ek sire se dūsre sire tak ikatthā karen.

Anjīr ke Daraḡht se Sabaq

32 Anjīr ke daraḡht se sabaq sīkho. Jyon hī us kī shākheñ narm aur lachakdār ho jāti haiñ aur un se koñpleñ phūṭ nikaltī haiñ to tum ko mālūm ho jātā hai ki garmiyon kā mausam qarīb ā gayā hai.

33 Isī tarah jab tum yih wāqiyāt dekhoge to jān loge ki Ibn-e-Ādam kī āmad qarīb balki darwāze par hai.

34 Main tum ko sach batātā hūn ki is nasl ke khatm hone se pahle pahle yih sab kuchh wāqe hogā.

35 Āsmān-o-zamīn to jāte raheṅge, lekin merī bāteṅ hameshā tak qāym raheṅgī.

Kisī ko Bhī Us kī Āmad kā Waqt Mālūm Nahīn

36 Lekin kisī ko bhī ilm nahīn ki yih kis din yā kaun-sī gharī rūnumā hogā. Āsmān ke farishton aur Farzand ko bhī ilm nahīn balki sirf Bāp ko.

37 Jab Ibn-e-Ādam āegā to hālāt Nūh ke dinon jaise hoṅge.

38 Kyonki sailāb se pahle ke dinon mein log us waqt tak khāte-pīte aur shādiyān karte karāte rahe jab tak Nūh kashtī mein dākḥil na ho gayā.

39 Wuh us waqt tak āne wālī musibat ke bāre mein lā'ilm rahe jab tak sailāb ā kar un sab ko bahā na le gayā. Jab Ibn-e-Ādam āegā to isī qism ke hālāt hoṅge.

40 Us waqt do afrād khet mein hoṅge, ek ko sāth le liyā jāegā jabki dūsre ko pīchhe chhor diyā jāegā.

41 Do khawātīn chakkī par gandum pīs rahī hoṅgī, ek ko sāth le liyā jāegā jabki dūsri ko pīchhe chhor diyā jāegā.

42 Is lie chaukas raho, kyonki tum nahīn jānte ki tumhārā Khudāwand kis din ā jāegā.

43 Yaqīn jāno, agar kisī ghar ke mālik ko mālūm hotā ki chor kab āegā to wuh zarūr

chaukas rahtā aur use apne ghar meñ naq̄b lagāne na detā.

⁴⁴ Tum bhī taiyār raho, kyonki Ibn-e-Ādam aise waqt āegā jab tum us kī tawaqqo nahīn karoge.

Wafādār Naukar

⁴⁵ Chunānche kaun-sā naukar wafādār aur samajhdār hai? Farz karo ki ghar ke mālik ne kisī naukar ko bāqī naukaron par muqarrar kiyā ho. Us kī ek zimmedārī yih bhī hai ki unheñ waqt par khānā khilāe.

⁴⁶ Wuh naukar mubārak hogā jo mālik kī wāpasī par yih sab kuchh kar rahā hogā.

⁴⁷ Maiñ tum ko sach batātā hūn ki yih dekh kar mālik use apnī pūrī jāydād par muqarrar karegā.

⁴⁸ Lekin farz karo ki naukar apne dil meñ soche, 'Mālik kī wāpasī meñ abhī der hai.'

⁴⁹ Wuh apne sāthī naukaron ko pītne aur sharābion ke sāth khāne-pīne lage.

⁵⁰ Agar wuh aisā kare to mālik aise din aur waqt āegā jis kī tawaqqo naukar ko nahīn hogī.

⁵¹ In hālāt ko dekh kar wuh naukar ko tukre tukre kar dālegā aur use riyākaron meñ shāmil karegā, wahāñ jahāñ log rote aur dānt pīste raheñge.

25

Das Kuñwāriyon kī Tamsīl

¹ Us waqt āsmān kī bādshāhī das kuñwāriyon se mutābiqat rakhegī jo apne charāgh le kar dūlhe ko milne ke lie nikleñ.

² Un meñ se pānch nāsamajh thīn aur pānch samajhdār.

³ Nāsamajh kuñwāriyoñ ne apne pās charāghoñ ke lie fāltū tel na rakhā.

⁴ Lekin samajhdār kuñwāriyoñ ne kuppī meñ tel dāl kar apne sāth le liyā.

⁵ Dūlhe ko āne meñ baṛī der lagī, is lie wuh sab ūngh ūngh kar so gañ.

⁶ Ādhī rāt ko shor mach gayā, ‘Dekho, dūlhā pahuñch rahā hai, use milne ke lie niklo!’

⁷ Is par tamām kuñwāriyān jāg uṭhīn aur apne charāghoñ ko durust karne lagīn.

⁸ Nāsamajh kuñwāriyoñ ne samajhdār kuñwāriyoñ se kahā, ‘Apne tel meñ se hameñ bhī kuchh de do. Hamāre charāgh bujhne wāle haiñ.’

⁹ Dūsri kuñwāriyoñ ne jawāb diyā, ‘Nahīn, aisā na ho ki na sirf tumhāre lie balki hamāre lie bhī tel kāfī na ho. Dukān par jā kar apne lie kharīd lo.’

¹⁰ Chunānche nāsamajh kuñwāriyān chālī gañ. Lekin is daurān dūlhā pahuñch gayā. Jo kuñwāriyān taiyār thīn wuh us ke sāth shādī hāl meñ dākhl huñ. Phir darwāze ko band kar diyā gayā.

¹¹ Kuchh der ke bād bāqī kuñwāriyān āñ aur chillāne lagīn, ‘Janāb! Hamāre lie darwāzā khol deñ.’

¹² Lekin us ne jawāb diyā, ‘Yaqīn jāno, main tum ko nahīn jāntā.’

¹³ Is lie chaukas raho, kyoñki tum Ibn-e-Ādam ke āne kā din yā waqt nahīn jānte.

Tīn Naukaron kī Tamsīl

14 Us waqt āsmān kī bādshāhī yoñ hogī: Ek ādmī ko bairūn-e-mulḱ jānā thā. Us ne apne naukaron ko bulā kar apnī milkiyat un ke sapurd kar dī.

15 Pahle ko us ne sone ke 5,000 sikke die, dūsre ko 2,000 aur tisre ko 1,000. Har ek ko us ne us kī qābiliyat ke mutābiq paise die. Phir wuh rawānā huā.

16 Jis naukar ko 5,000 sikke mile the us ne sīdhā jā kar unheñ kisī kārobār meñ lagāyā. Is se use mazīd 5,000 sikke hāsil hue.

17 Isī tarah dūsre ko bhī jise 2,000 sikke mile the mazīd 2,000 sikke hāsil hue.

18 Lekin jis ādmī ko 1,000 sikke mile the wuh chalā gayā aur kahīn zamīn meñ garhā khod kar apne mālik ke paise us meñ chhupā die.

19 Baṛī der ke bād un kā mālik lauṭ āyā. Jab us ne un ke sāth hisāb-kitāb kiyā

20 to pahlā naukar jise 5,000 sikke mile the mazīd 5,000 sikke le kar āyā. Us ne kahā, ‘Janāb, āp ne 5,000 sikke mere sapurd kie the. Yih dekheñ, maiñ ne mazīd 5,000 sikke hāsil kie haiñ.’

21 Us ke mālik ne jawāb diyā, ‘Shābāsh, mere achchhe aur wafādār naukar. Tum thoṛe meñ wafādār rahe, is lie maiñ tumheñ bahut kuchh par muqarrar karūnga. Andar āo aur apne mālik kī khushī meñ sharīk ho jāo.’

22 Phir dūsra naukar āyā jise 2,000 sikke mile the. Us ne kahā, ‘Janāb, āp ne 2,000 sikke mere sapurd kie the. Yih dekheñ, maiñ ne mazīd 2,000 sikke hāsil kie haiñ.’

23 Us ke mālik ne jawāb diyā, ‘Shābāsh, mere achchhe aur wafādār naukar. Tum thoṛe meñ

wafādār rahe, is lie main̄ tumheñ bahut kuchh par muqarrar karūnga. Andar āo aur apne mālik kī khushī meñ sharīk ho jāo.’

²⁴ Phir tīsrā naukar āyā jise 1,000 sikke mile the. Us ne kahā, ‘Janāb, main̄ jāntā thā ki āp sakht admī haiñ. Jo bīj āp ne nahīñ boyā us kī fasal āp kātte haiñ aur jo kuchh āp ne nahīñ lagāyā us kī paidāwār jamā karte haiñ.

²⁵ Is lie main̄ dar gayā aur jā kar āp ke paise zamīn meñ chhupā die. Ab āp apne paise wāpas le sakte haiñ.’

²⁶ Us ke mālik ne jawāb diyā, ‘Sharīr aur sust naukar! Kyā tū jāntā thā ki jo bīj main̄ ne nahīñ boyā us kī fasal kātā hūn aur jo kuchh main̄ ne nahīñ lagāyā us kī paidāwār jamā kartā hūn?’

²⁷ To phir tū ne mere paise bañk meñ kyon̄ na jamā karā die? Agar aisā kartā to wāpasī par mujhe kam az kam wuh paise sūd samet mil jāte.’

²⁸ Yih kah kar mālik dūsroñ se mukhātib huā, ‘Yih paise is se le kar us naukar ko de do jis ke pās 10,000 sikke haiñ.

²⁹ Kyon̄ki jis ke pās kuchh hai use aur diyā jāegā aur us ke pās kasrat kī chīzeñ hoñgī. Lekin jis ke pās kuchh nahīñ hai us se wuh bhī chhīn liyā jāegā jo us ke pās hai.

³⁰ Ab is bekār naukar ko nikāl kar bāhar kī tārīkī meñ phaiñk do, wahāñ jahāñ log rote aur dānt pīste raheñge.’

31 Jab Ibn-e-Ādam apne jalāl ke sāth āegā aur tamām farishte us ke sāth hoṅge to wuh apne jalālī taḡht par baiṡh jāegā.

32 Tab tamām qaumeñ us ke sāmne jamā kī jāeṅgī. Aur jis tarah charwāhā bheṛoñ ko bakriyoñ se alag kartā hai usī tarah wuh logoñ ko ek dūsre se alag karegā.

33 Wuh bheṛoñ ko apne dahne hāth khaṛā karegā aur bakriyoñ ko apne bāeñ hāth.

34 Phir Bādshāh dahne hāth wāloñ se kahegā, ‘Āo, mere Bāp ke mubāarak logo! Jo bādshāhī duniyā kī taḡhliq se tumhāre lie taiyār hai use mirās meñ le lo.

35 Kyoñki maiñ bhūkā thā aur tum ne mujhe khānā khilāyā, maiñ pyāsā thā aur tum ne mujhe pānī pilāyā, maiñ ajnabī thā aur tum ne merī mehmān-nawāzī kī,

36 maiñ nangā thā aur tum ne mujhe kapṛe pahnāe, maiñ bīmār thā aur tum ne merī dekh-bhāl kī, maiñ jel meñ thā aur tum mujh se milne āe.’

37 Phir yih rāstbāz log jawāb meñ kaheṅge, ‘Khudāwand, ham ne āp ko kab bhūkā dekh kar khānā khilāyā, āp ko kab pyāsā dekh kar pānī pilāyā?’

38 Ham ne āp ko kab ajnabī kī haisiyat se dekh kar āp kī mehmān-nawāzī kī, āp ko kab nangā dekh kar kapṛe pahnāe?’

39 Ham āp ko kab bīmār hālat meñ yā jel meñ paṛā dekh kar āp se milne gae.’

40 Bādshāh jawāb degā, ‘Maiñ tumheñ sach batātā hūñ ki jo kuchh tum ne mere in sab se chhoṡe bhāiyoñ meñ se ek ke lie kiyā wuh tum

ne mere hī lie kiyā.’

⁴¹ Phir wuh bāeñ hāth wāloñ se kahegā, ‘Lānatī logo, mujh se dūr ho jāo aur us abadī āg meñ chale jāo jo Iblīs aur us ke farishton ke lie taiyār hai.

⁴² Kyoñki main bhūkā thā aur tum ne mujhe kuchh na khilāyā, main pyāsā thā aur tum ne mujhe pānī na pilāyā,

⁴³ main ajnabī thā aur tum ne merī mehmān-nawāzī na kī, main nangā thā aur tum ne mujhe kapṛe na pahnāe, main bīmār aur jel meñ thā aur tum mujh se milne na āe.’

⁴⁴ Phir wuh jawāb meñ pūchheñge, ‘Khudāwand, ham ne āp ko kab bhūkā, pyāsā, ajnabī, nangā, bīmār yā jel meñ parā dekhā aur āp kī k̄hidmat na kī?’

⁴⁵ Wuh jawāb degā, ‘Main tum ko sach batātā hūñ ki jab kabhī tum ne in sab se chhoṭoñ meñ se ek kī madad karne se inkār kiyā to tum ne merī k̄hidmat karne se inkār kiyā.’

⁴⁶ Phir yih abadī sazā bhugatne ke lie jāeñge jabki rāstbāz abadī zindagī meñ dāk̄hil hoñge.”

26

Īsā ke k̄hilāf Mansūbābandiyān

¹ Yih bāteñ k̄hatm karne par Īsā shāgirdoñ se muḁhātib huā,

² “Tum jānte ho ki do din ke bād Fasah kī Īd shurū hogī. Us waqt Ibn-e-Ādam ko dushman ke hawāle kiyā jāegā tāki use maslūb kiyā jāe.”

3 Phir rāhnumā imām aur qaum ke buzurg Kāyfā nāmī imām-e-āzam ke mahal meñ jamā hue

4 aur Īsā ko kisī chālākī se giriftār karke qatl karne kī sāzishēñ karne lage.

5 Unhoñ ne kahā, “Lekin yih īd ke daurān nahīñ honā chāhie, aisā na ho ki awām meñ halchal mach jāe.”

Khātūn Īsā par Khushbū Undeltī Hai

6 Itne meñ Īsā Bait-aniyāh ā kar ek ādmī ke ghar meñ dākhil huā jo kisī waqt koṛh kā marīz thā. Us kā nām Shamāūn thā.

7 Īsā khānā khāne ke lie baiṭh gayā to ek aurat āī jis ke pās nihāyat qīmtī itr kā itrdān thā. Us ne use Īsā ke sar par unḍel diyā.

8 Shāgird yih dekh kar nārāz hue. Unhoñ ne kahā, “Itnā qīmtī itr zāe karne kī kyā zarūrat thī?”

9 Yih bahut mahangī chīz hai. Agar ise bechā jātā to is ke paise gharīboñ ko die jā sakte the.”

10 Lekin un ke khayāl pahchān kar Īsā ne un se kahā, “Tum ise kyoñ tang kar rahe ho? Is ne to mere lie ek nek kām kiyā hai.

11 Gharīb to hameshā tumhāre pās raheñge, lekin main hameshā tak tumhāre pās nahīñ rahūngā.

12 Mujh par itr unḍelne se us ne mere badan ko dafn hone ke lie taiyār kiyā hai.

13 Main tum ko sach batātā hūñ ki tamām duniyā meñ jahāñ bhī Allāh kī khushkhabrī kā elān kiyā jāegā wahāñ log is khātūn ko yād karke wuh kuchh sunāeñge jo is ne kiyā hai.”

Īsā ko Dushman ke Hawāle Karne kā Mansūbā

14 Phir Yahūdāh Iskariyotī jo bārah shāgirdoñ meñ se ek thā rāhnumā imāmoñ ke pās gayā.

15 Us ne pūchhā, “Āp mujhe Īsā ko āp ke hawāle karne ke ewaz kitne paise dene ke lie taiyār haiñ?” Unhoñ ne us ke lie chāndī ke 30 sikke muta'ayyin kie.

16 Us waqt se Yahūdāh Īsā ko un ke hawāle karne kā mauqā dhūndne lagā.

Fasah kī Īd ke lie Taiyāriyān

17 Bekhamīrī Roṭī kī Īd āī. Pahle din Īsā ke shāgirdoñ ne us ke pās ā kar pūchhā, “Ham kahān āp ke lie Fasah kā khānā taiyār karen?”

18 Us ne jawāb diyā, “Yarūshalam Shahr meñ fulān ādmī ke pās jāo aur use batāo, ‘Ustād ne kahā hai ki merā muqarrarā waqt qarīb ā gayā hai. Maiñ apne shāgirdoñ ke sāth Fasah kī Īd kā khānā āp ke ghar meñ khāūngā.’”

19 Shāgirdoñ ne wuh kuchh kiyā jo Īsā ne unheñ batāyā thā aur Fasah kī Īd kā khānā taiyār kiyā.

Kaun Ghaddār Hai?

20 Shām ke waqt Īsā bārah shāgirdoñ ke sāth khānā khāne ke lie baiṭh gayā.

21 Jab wuh khānā khā rahe the to us ne kahā, “Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki tum meñ se ek mujhe dushman ke hawāle kar degā.”

22 Shāgird yih sun kar nihāyat ghamgīn hue. Bārī bārī wuh us se pūchhne lage, “Ḳhudāwand, maiñ to nahīn hūñ?”

23 Īsā ne jawāb diyā, “Jis ne mere sāth apnā hāth sālān ke bartan meñ ḍālā hai wuhī mujhe dushman ke hawāle karegā.

24 Ibn-e-Ādam to kūch kar jāegā jis tarah kalām-e-muqaddas meñ likhā hai, lekin us shaḥs par afsos jis ke wasīle se use dushman ke hawāle kar diyā jāegā. Us ke lie behtar yih hotā ki wuh kabhī paidā hī na hotā.”

25 Phir Yahūdāh ne jo use dushman ke hawāle karne ko thā pūchhā, “Ustād, main to nahīn hūn?”

Īsā ne jawāb diyā, “Jī, tum ne ḵhud kahā hai.”

Fasah kā Āḵhirī Khānā

26 Khāne ke daurān Īsā ne roṭī le kar shukrguzārī kī duā kī aur use ṭukre karke shāgirdoñ ko de diyā. Us ne kahā, “Yih lo aur khāo. Yih merā badan hai.”

27 Phir us ne mai kā pyālā le kar shukrguzārī kī duā kī aur use unheñ de kar kahā, “Tum sab is meñ se piyo.

28 Yih merā ḵhūn hai, nae ahd kā wuh ḵhūn jo bahutoñ ke lie bahāyā jātā hai tāki un ke gunāhoñ ko muāf kar diyā jāe.

29 Main tum ko sach batātā hūn ki ab se main angūr kā yih ras nahīn piyūngā, kyoñki aglī dafā ise tumhāre sāth apne Bāp kī bādshāhī meñ hī piyūngā.”

30 Phir ek zabūr gā kar wuh nikle aur Zaitūn ke pahār ke pās pahunchē.

Patras ke Inkār kī Peshgoī

31 Īsā ne unheñ batāyā, “Āj rāt tum sab merī bābat bargashtā ho jāoge, kyonki kalām-e-muqaddas meñ Allāh farmātā hai, ‘Main charwāhe ko mār ḍālūngā aur rewaṛ kī bhereñ titar-bitar ho jāeñgī.’

32 Lekin apne jī uṭhne ke bād main tumhāre āge āge Galīl pahuñchūngā.”

33 Patras ne etarāz kiyā, “Dūsre beshak sab āp kī bābat bargashtā ho jāeñ, lekin main kabhī nahīn hūngā.”

34 Īsā ne jawāb diyā, “Main tujhe sach batātā hūñ, isī rāt murgh ke bāng dene se pahle pahle tū tīn bār mujhe jānane se inkār kar chukā hogā.”

35 Patras ne kahā, “Hargiz nahīn! Main āp ko jānane se kabhī inkār nahīn karūngā, chāhe mujhe āp ke sāth marnā bhī paṛe.”

Dūsroñ ne bhī yihī kuchh kahā.

Gatsamanī Bāgh meñ Īsā kī Duā

36 Īsā apne shāgirdoñ ke sāth ek bāgh meñ pahuñchā jis kā nām gatsamanī thā. Us ne un se kahā, “Yahāñ baiṭh kar merā intazār karo. Main duā karne ke lie āge jātā hūñ.”

37 Us ne Patras aur Zabdī ke do beṭoñ Yāqūb aur Yūhannā ko sāth liyā. Wahāñ wuh ḡhamgīn aur beqarār hone lagā.

38 Us ne un se kahā, “Main dukh se itnā dabā huā hūñ ki marne ko hūñ. Yahāñ ṭhahar kar mere sāth jāgte raho.”

39 Kuchh āge jā kar wuh aundhe muñh zamīn par gir kar yoñ duā karne lagā, “Ai mere Bāp, agar mumkin ho to dukh kā yih pyālā mujh se

haṭ jāe. Lekin merī nahīn balki terī marzī pūrī ho.”

⁴⁰ Wuh apne shāgirdoñ ke pās wāpas āyā to dekhā ki wuh so rahe haiñ. Us ne Patras se pūchhā, “Kyā tum log ek ghanṭā bhī mere sāth nahīn jāg sake?”

⁴¹ Jāgte aur duā karte raho tāki āzmāish meñ na paṛo. Kyoñki rūh to taiyār hai lekin jism kamzor.”

⁴² Ek bār phir us ne jā kar duā kī, “Mere Bāp, agar yih pyālā mere piē baḡhair haṭ nahīn saktā to phir terī marzī pūrī ho.”

⁴³ Jab wuh wāpas āyā to dubārā dekhā ki wuh so rahe haiñ, kyoñki nīnd kī badaulat un kī āñkheñ bojhal thīn.

⁴⁴ Chunāñche wuh unheñ dubārā chhoṛ kar chalā gayā aur tīsrī bār yihī duā karne lagā.

⁴⁵ Phir Īsā shāgirdoñ ke pās wāpas āyā aur un se kahā, “Abhī tak so aur ārām kar rahe ho? Dekho, waqt ā gayā hai ki Ibn-e-Ādam gunāhgāroñ ke hawāle kiyā jāe.

⁴⁶ Uṭho! Āo, chaleñ. Dekho, mujhe dushman ke hawāle karne wālā qarīb ā chukā hai.”

Īsā kī Giriftārī

⁴⁷ Wuh abhī yih bāt kar hī rahā thā ki Yahūdāh pahuñch gayā, jo bārah shāgirdoñ meñ se ek thā. Us ke sāth talwāroñ aur lāṭhiyoñ se lais ādmiyoñ kā baṛā hujūm thā. Unheñ rāhnumā imāmoñ aur qaum ke buzurgoñ ne bhejā thā.

⁴⁸ Is ḡhaddār Yahūdāh ne unheñ ek imtiyāzī nishān diyā thā ki jis ko main bosā dūn wuhī Īsā hai. Use giriftār kar lenā.

49 Jyoñ hī wuh pahuñche Yahūdāh Īsā ke pās gayā aur “Ustād, assalāmu alaikum!” Kah kar use bosā diyā.

50 Īsā ne kahā, “Dost, kyā tū isī maqsad se āyā hai?”

Phir unhoñ ne use pakaṛ kar giriftār kar liyā.

51 Is par Īsā ke ek sāthī ne apnī talwār miyān se nikālī aur imām-e-āzam ke ḡhulām ko mār kar us kā kān uṛā diyā.

52 Lekin Īsā ne kahā, “Apnī talwār ko miyān meñ rakh, kyoñki jo bhī talwār chalātā hai use talwār se mārā jāegā.

53 Yā kyā tū nahīn samajhtā ki merā Bāp mujhe hazāroñ farishte fauran bhej degā agar main unheñ talab karūñ?

54 Lekin agar main aisā kartā to phir kalām-e-muqaddas kī peshgoiyāñ kis tarah pūrī hotīn jin ke mutābiq yih aisā hī honā hai?”

55 Us waqt Īsā ne hujūm se kahā, “Kyā main ḍākū hūñ ki tum talwāreñ aur lāṭhiyāñ lie mujhe giriftār karne nikle ho? Main to rozānā Baitul-muqaddas meñ baiṭh kar tālīm detā rahā, magar tum ne mujhe giriftār nahīn kiyā.

56 Lekin yih sab kuchh is lie ho rahā hai tāki nabiyōñ ke sahīfoñ meñ darj peshgoiyāñ pūrī ho jāeñ.”

Phir tamām shāgird use chhoṛ kar bhāg gae.

Īsā Yahūdī Adālat-e-Āliyā ke Sāmne

57 Jinhoñ ne Īsā ko giriftār kiyā thā wuh use Kāyfā Imām-e-Āzam ke ghar le gae jahān shariyat ke tamām ulamā aur qaum ke buzurg jamā the.

58 Itne meñ Patras kuchh fāsile par Īsā ke pīchhe pīchhe imām-e-āzam ke sahan tak pahuñch gayā. Us meñ dākḥil ho kar wuh mulāzimoñ ke sāth āg ke pās baiṭh gayā tāki is silsile kā anjām dekh sake.

59 Makān ke andar rāhnumā imām aur Yahūdī adālat-e-āliyā ke tamām afrād Īsā ke kḥilāf jhūṭī gawāhiyāñ dhūnd rahe the tāki use sazā-e-maut dilwā sakeñ.

60 Bahut-se jhūṭe gawāh sāmne āe, lekin koī aisī gawāhī na mili. Ākḥirkār do ādmiyoñ ne sāmne ā kar

61 yih bāt pesh kī, “Is ne kahā hai ki main Allāh ke Baitul-muqaddas ko dhā kar use tīn din ke andar andar dūbarā tāmīr kar saktā hūñ.”

62 Phir imām-e-āzam ne khaṛe ho kar Īsā se kahā, “Kyā tū koī jawāb nahīn degā? Yih kyā gawāhiyāñ haiñ jo yih log tere kḥilāf de rahe haiñ?”

63 Lekin Īsā kḥāmosh rahā. Imām-e-āzam ne us se ek aur sawāl kiyā, “Main tujhe zindā Kḥudā kī qasam de kar pūchhtā hūñ ki kyā tū Allāh kā Farzand Masīh hai?”

64 Īsā ne kahā, “Jī, tū ne kḥud kah diyā hai. Aur main tum sab ko batātā hūñ ki āindā tum Ibn-e-Ādam ko Qādir-e-mutlaq ke dahne hāth baiṭhe aur āsmān ke bādaloñ par āte hue dekhoge.”

65 Imām-e-āzam ne ranjish kā izhār karke apne kapṛe phāṛ lie aur kahā, “Is ne kufr bakā hai! Hameñ mazīd gawāhoñ kī kyā zarūrat rahī! Āp ne kḥud sun liyā hai ki is ne kufr bakā hai.

66 Āp kā kyā faislā hai?”

Unhoñ ne jawāb diyā, “Yih sazā-e-maut ke lāyq hai.”

⁶⁷ Phir wuh us par thūkne aur us ke mukke mārne lage. Bāz ne us ke thappaṛ mār mār kar ⁶⁸ kahā, “Ai Masīh, nabuwwat karke hamēn batā ki tujhe kis ne mārā.”

Patras Īsā ko Jānane se Inkār Kartā Hai

⁶⁹ Is daurān Patras bāhar sahan meñ baiṭhā thā. Ek naukarānī us ke pās āī. Us ne kahā, “Tum bhī Galīl ke us ādmī Īsā ke sāth the.”

⁷⁰ Lekin Patras ne un sab ke sāmne inkār kiyā, “Maiñ nahīn jāntā ki tū kyā bāt kar rahī hai.” Yih kah kar

⁷¹ wuh bāhar geṭ tak gayā. Wahān ek aur naukarānī ne use dekhā aur pās khare logon se kahā, “Yih ādmī Īsā Nāsari ke sāth thā.”

⁷² Dubārā Patras ne inkār kiyā. Is dafā us ne qasam khā kar kahā, “Maiñ is ādmī ko nahīn jāntā.”

⁷³ Thoṛī der ke bād wahān khare kuchh logon ne Patras ke pās ā kar kahā, “Tum zarūr un meñ se ho kyonki tumhāri bolī se sāf patā chaltā hai.”

⁷⁴ Is par Patras ne qasam khā kar kahā, “Mujh par lānat agar maiñ jhūṭ bol rahā hūn. Maiñ is ādmī ko nahīn jāntā!” Fauran murgh kī bāng sunāī dī.

⁷⁵ Phir Patras ko wuh bāt yād āī jo Īsā ne kahī thī, “Murgh ke bāng dene se pahle pahle tū tīn bār mujhe jānane se inkār kar chukā hogā.” Is par wuh bāhar niklā aur ṭūṭe dil se khūb royā.

27

Īsā ko Pīlātus ke sāmne Pesh Kiyā Jātā Hai

¹ Subah-sawere tamām rāhnumā imām aur qaum ke tamām buzurg is faisle tak pahuñch gae ki Īsā ko sazā-e-maut dī jāe.

² Wuh use bāndh kar wahāñ se le gae aur Romī gawarnar Pīlātus ke hawāle kar diyā.

Yahūdāh kī Ḳhudkushī

³ Jab Yahūdāh ne jis ne use dushman ke hawāle kar diyā thā dekhā ki us par sazā-e-maut kā fatwā de diyā gayā hai to us ne pachhtā kar chāñdī ke 30 sikke rāhnumā imāmoñ aur qaum ke buzurgoñ ko wāpas kar die.

⁴ Us ne kahā, “Main ne gunāh kiyā hai, kyonki ek bequsūr ādmī ko sazā-e-maut dī gai hai aur main hī ne use āp ke hawāle kiyā hai.”

Unhoñ ne jawāb diyā, “Hameñ kyā! Yih terā maslā hai.”

⁵ Yahūdāh chāñdī ke sikke Baitul-muqaddas meñ phaiñk kar chalā gayā. Phir us ne jā kar phāñsī le lī.

⁶ Rāhnumā imāmoñ ne sikkoñ ko jamā karke kahā, “Sharīat yih paise Baitul-muqaddas ke ḳhazāne meñ dālne kī ijāzat nahīn detī, kyonki yih ḳhūñrezī kā muāwazā hai.”

⁷ Āpas meñ mashwarā karne ke bād unhoñ ne kumhār kā khet ḳharīdne kā faislā kiyā tāki pardesiyoñ ko dafnāne ke lie jagah ho.

⁸ Is lie yih khet āj tak Ḳhūñ kā Khet kahlātā hai.

⁹ Yoñ Yarmiyāh Nabī kī yih peshgoī pūrī huī ki “Unhoñ ne chāñdī ke 30 sikke lie yāñī wuh raqam jo Isrāīliyoñ ne us ke lie lagāi thī.

10 In se unhoñ ne kumhār kā khet kharīd liyā, bilkul aisā jis tarah Rab ne mujhe hukm diyā thā.”

Pīlātus Īsā kī Pūchh-Gachh Kartā Hai

11 Itne meñ Īsā ko Romī gawarnar Pīlātus ke sāmne pesh kiyā gayā. Us ne us se pūchhā, “Kyā tum Yahūdiyoñ ke Bādshāh ho?”

Īsā ne jawāb diyā, “Jī, āp k̄hud kahte haiñ.”

12 Lekin jab rāhnumā imāmoñ aur qaum ke buzurgoñ ne us par ilzām lagāe to Īsā k̄hāmosh rahā.

13 Chunāñche Pīlātus ne dubārā us se sawāl kiyā, “Kyā tum yih tamām ilzāmāt nahīñ sun rahe jo tum par lagāe jā rahe haiñ?”

14 Lekin Īsā ne ek ilzām kā bhī jawāb na diyā, is lie gawarnar nihāyat hairān huā.

Sazā-e-Maut kā Faislā

15 Un dinoñ yih riwāj thā ki gawarnar har sāl Fasah kī Īd par ek qaidī ko āzād kar detā thā. Yih qaidī hujūm se muntakhab kiyā jātā thā.

16 Us waqt jel meñ ek badnām qaidī thā. Us kā nām Bar-abbā thā.

17 Chunāñche jab hujūm jamā huā to Pīlātus ne us se pūchhā, “Tum kyā chāhte ho? Maiñ Bar-abbā ko āzād karūñ yā Īsā ko jo Masīh kahlātā hai?”

18 Wuh to jāntā thā ki unhoñ ne Īsā ko sirf hasad kī binā par us ke hawāle kiyā hai.

19 Jab Pīlātus yoñ adālat ke takht par baiṭhā thā to us kī bīwī ne use paighām bhejā, “Is bequsūr ādmī ko hāth na lagāeñ, kyonki mujhe picḥhlī rāt is ke bāis k̄hāb meñ shadīd taklif huī.”

20 Lekin rāhnumā imāmon aur qaum ke buzurgon ne hujūm ko uksāyā ki wuh Bar-abbā ko māngeñ aur Īsā kī maut talab karen. Gawarnar ne dubārā pūchhā,

21 “Main in donoñ meñ se kis ko tumhare lie āzād karūñ?”

Wuh chillāe, “Bar-abbā ko.”

22 Pīlātus ne pūchhā, “Phir main Īsā ke sāth kyā karūñ jo Masīh kahlātā hai?”

Wuh chīkhe, “Use maslūb karen.”

23 Pīlātus ne pūchhā, “Kyon? Us ne kyā jurm kiyā hai?”

Lekin log mazīd shor machā kar chīkhte rahe, “Use maslūb karen!”

24 Pīlātus ne dekhā ki wuh kisī natīje tak nahīñ pahuñch rahā balki hangāmā barpā ho rahā hai. Īs lie us ne pāñī le kar hujūm ke sāmne apne hāth dhoe. Us ne kahā, “Agar is ādmī ko qatl kiyā jāe to main bequsūr hūñ, tum hī us ke lie jawābdeh ṭhahro.”

25 Tamām logon ne jawāb diyā, “Ham aur hamārī aulād us ke ḳhūn ke jawābdeh haiñ.”

26 Phir us ne Bar-abbā ko āzād karke unheñ de diyā. Lekin Īsā ko us ne koṛe lagāne kā hukm diyā, phir use maslūb karne ke lie faujiyon ke hawāle kar diyā.

Faujī Īsā kā Mazāq Uṛāte Haiñ

27 Gawarnar ke faujī Īsā ko mahal banām Praitoriyum ke sahan meñ le gae aur pūrī palṭan ko us ke irdgird ikatṭhā kiyā.

28 Us ke kapṛe utār kar unhoñ ne use arghawāñī rang kā libās pahnāyā,

29 phir kāñṭedār ṭahnīyoñ kā ek tāj banā kar us ke sar par rakh diyā. Us ke dahne hāth meñ chhaṛī pakaṛā kar unhoñ ne us ke sāmne ghuṭne ṭek kar us kā mazāq uṛāyā, “Ai Yahūdiyoñ ke Bādshāh, ādāb!”

30 Wuh us par thūkte rahe, chhaṛī le kar bār bār us ke sar ko mārā.

31 Phir us kā mazāq uṛāne se thak kar unhoñ ne arghawānī libās utār kar use dubārā us ke apne kapṛe pahnāe aur use maslūb karne ke lie le gae.

Īsā ko Maslūb Kiyā Jātā Hai

32 Shahr se nikalte waqt unhoñ ne ek ādmī ko dekhā jo Libiyā ke shahr Kuren kā rahne wālā thā. Us kā nām Shamāun thā. Use unhoñ ne salīb uṭhā kar le jāne par majbūr kiyā.

33 Yoñ chalte chalte wuh ek maqām tak pahuñch gae jis kā nām Gulgutā (yānī Khopaṛī kā Maqām) thā.

34 Wahān unhoñ ne use mai pesh kī jis meñ koī kaṛwī chīz milāi gaī thī. Lekin chakh kar Īsā ne use pīne se inkār kar diyā.

35 Phir faujiyoñ ne use maslūb kiyā aur us ke kapṛe āpas meñ bāñṭ lie. Yih faislā karne ke lie ki kis ko kyā kyā mile unhoñ ne qurā ḍālā.

36 Yoñ wuh wahān baiṭh kar us kī pahrādārī karte rahe.

37 Salīb par Īsā ke sar ke ūpar ek taḳhtī lagā dī gaī jis par yih ilzām likhā thā, “Yih Yahūdiyoñ kā Bādshāh Īsā hai.”

38 Do ḍākuoñ ko bhī Īsā ke sāth maslūb kiyā gayā, ek ko us ke dahne hāth aur dūsre ko us ke bāeñ hāth.

39 Jo wahān se guzare unhoñ ne kufr bak kar us kī tazlīl kī aur sar hilā hilā kar apnī hiqārat kā izhār kiyā.

40 Unhoñ ne kahā, “Tū ne to kahā thā ki maiñ Baitul-muqaddas ko dhā kar use tīn din ke andar andar dubārā tāmīr kar dūngā. Ab apne āp ko bachā! Agar tū wāqāī Allāh kā Farzand hai to salīb par se utar ā.”

41 Rāhnumā imāmoñ, shariyat ke ulamā aur qaum ke buzurgoñ ne bhī Īsā kā mazāq uṛāyā,

42 “Is ne auroñ ko bachāyā, lekin apne āp ko nahīn bachā saktā. Yih Isrāīl kā Bādshāh hai! Abhī yih salīb par se utar āe to ham is par imān le āenge.

43 Is ne Allāh par bharosā rakhā hai. Ab Allāh ise bachāe agar wuh ise chāhtā hai, kyonki is ne kahā, ‘Maiñ Allāh kā Farzand hūn.’ ”

44 Aur jin ḍakuoñ ko us ke sāth maslūb kiyā gayā thā unhoñ ne bhī use lān-tān kī.

Īsā kī Maut

45 Dopahar bārah baje pūrā mulk andhere meñ ḍub gayā. Yih tārikī tīn ghantoñ tak rahī.

46 Phir tīn baje Īsā ūnchī āwāz se pukār uṭhā, “Elī, Elī, lamā shabaqtanī” jis kā matlab hai, “Ai mere Ḳhudā, ai mere Ḳhudā, tū ne mujhe kyon tark kar diyā hai?”

47 Yih sun kar pās khare kuchh log kahne lage, “Wuh Iliyās Nabī ko bulā rahā hai.”

48 Un meñ se ek ne fauran dauṛ kar ek isfanj ko mai ke sirke meñ ḍuboyā aur use ḍande par lagā kar Īsā ko chusāne kī koshish kī.

49 Dūsron ne kahā, “Āo, ham dekheñ, shāyad Iliyās ā kar use bachāe.”

50 Lekin Īsā ne dubārā baṛe zor se chillā kar dam chhoṛ diyā.

51 Usī waqt Baitul-muḡaddas ke Muḡaddas-tarīn Kamre ke sāmne laṭkā huā pardā ūpar se le kar nīche tak do hissoñ meñ phaṭ gayā. Zalzalā āyā, chaṭṭāneñ phaṭ gaīñ

52 aur ḡabreñ khul gaīñ. Kaī marhūm muḡaddasīn ke jismon ko zindā kar diyā gayā.

53 Wuh Īsā ke jī uṭhne ke bād ḡabron meñ se nikal kar muḡaddas shahr meñ dākḡhil hue aur bahutoñ ko nazar āe.

54 Jab pās khaṛe Romī afsar * aur Īsā kī pahrādārī karne wāle faujiyoñ ne zalzalā aur yih tamām wāḡiyāt dekhe to wuh nihāyat dahshatzadā ho gae. Unhoñ ne kahā, “Yih wāḡaī Allāh kā Farzand thā.”

55 Bahut-sī kḡhawātīn bhī wahāñ thīñ jo kuchh fāsile par is kā mushāhadā kar rahī thīñ. Wuh Galīl meñ Īsā ke pīchhe chal kar yahāñ tak us kī kḡhidmat kartī āī thīñ.

56 Un meñ Mariyam Magdalīnī, Yāḡūb aur Yūsuf kī māñ Mariyam aur Zabdī ke beṭoñ Yāḡūb aur Yūhannā kī māñ bhī thīñ.

Īsā ko Dafn Kiyā Jātā Hai

57 Jab shām hone ko thī to Arimatīyāh kā ek daulatmand admī banām Yūsuf āyā. Wuh bhī Īsā kā shāḡird thā.

58 Us ne Pīlātus ke pās jā kar Īsā kī lāsh māñḡī, aur Pīlātus ne hukm diyā ki wuh use de dī jāe.

* 27:54 Sau sipāhiyoñ par muḡarrar afsar.

59 Yūsuf ne lāsh ko le kar use katān ke ek sāf kafan meñ lapetā

60 aur apnī zātī ghairistemālshudā qabr meñ rakh diyā jo chaṭṭān meñ tarāshī gaī thī. Ākhir meñ us ne ek baṛā patthar luṛhkā kar qabr kā muñh band kar diyā aur chalā gayā.

61 Us waqt Mariyam Magdalīnī aur dūsri Mariyam qabr ke muqābil baiṭhī thīn.

Qabr kī Pahrādārī

62 Agle din, jo Sabat kā din thā, rāhnumā imām aur Farīsī Pīlātus ke pās āe.

63 “Janāb,” unhoñ ne kahā, “Hameñ yād āyā ki jab wuh dhokebāz abhī zindā thā to us ne kahā thā, ‘Tīn din ke bād main jī uṭhūngā.’”

64 Is lie hukm deñ ki qabr ko tīsre din tak mahfūz rakhā jāe. Aisā na ho ki us ke shāgird ā kar us kī lāsh ko churā le jāeñ aur logoñ ko batāeñ ki wuh murdoñ meñ se jī uṭhā hai. Agar aisā huā to yih ākhirī dhokā pahle dhoke se bhī zyādā baṛā hogā.”

65 Pīlātus ne jawāb diyā, “Pahredāroñ ko le kar qabr ko itnā mahfūz kar do jitnā tum kar sakte ho.”

66 Chunāñche unhoñ ne jā kar qabr ko mahfūz kar liyā. Qabr ke muñh par paṛe patthar par muhr lagā kar unhoñ ne us par pahredār muqarrar kar die.

28

Īsā Jī Uṭhtā Hai

¹ Itwār ko subah-sawere hī Mariyam Magdalīnī aur dūsri Mariyam qabr ko deḡhne ke lie nikliñ. Sūraj tulū ho rahā thā.

² Achānak ek shadīd zalzalā āyā, kyoñki Rab kā ek farishtā āsmān se utar āyā aur qabr ke pās jā kar us par paṛe patthar ko ek taraf luṛhkā diyā. Phir wuh us par baiṭh gayā.

³ Us kī shakl-o-sūrat bijli kī tarah chamak rahī thī aur us kā libās barf kī mānind safed thā.

⁴ Pahredār itne ḡar gae ki wuh larazte larazte murdā se ho gae.

⁵ Farishte ne ḡhawātīn se kahā, “Mat ḡaro. Mujhe mālūm hai ki tum Īsā ko ḡhūnḡ rahī ho jo maslūb huā thā.

⁶ Wuh yahān nahīn hai. Wuh jī uṭhā hai, jis tarah us ne farmāyā thā. Āo, us jagah ko ḡhud dekh lo jahān wuh paṛā thā.

⁷ Aur ab jaldī se jā kar us ke shāgirdoñ ko batā do ki wuh jī uṭhā hai aur tumhāre āge āge Galīl pahūnch jāegā. Wahīn tum use dekhoge. Ab maiñ ne tum ko is se āgāh kiyā hai.”

⁸ ḡhawātīn jaldī se qabr se chalī gaīn. Wuh sahmī huī lekin baṛī ḡhush thīñ aur daurī daurī us ke shāgirdoñ ko yīh ḡhabar sunāne gaīn.

⁹ Achānak Īsā un se milā. Uṣ ne kahā, “Salām.” Wuh us ke pās āīn, us ke pānw pakāṛe aur use sijdā kiyā.

¹⁰ Īsā ne un se kahā, “Mat ḡaro. Jāo, mere bhāiyoñ ko batā do ki wuh Galīl ko chale jāeñ. Wahān wuh mujhe dekheñge.”

Pahredāroñ kī Riporṭ

11 Khawātīn abhī rāste meñ thīn ki pahredāron meñ se kuchh shahr meñ gae aur rāhnumā imāmon ko sab kuchh batā diyā.

12 Rāhnumā imāmon ne qaum ke buzurgoñ ke sāth ek miṭing mun'aqid kī aur pahredāron ko rishwat kī baṛī raqam dene kā faislā kiyā.

13 Unhoñ ne unheñ batāyā, “Tum ko kahnā hai, ‘Jab ham rāt ke waqt so rahe the to us ke shāgird āe aur use churā le gae.’

14 Agar yih khabar gawarnar tak pahuñche to ham use samjhā leñge. Tum ko fikr karne kī zarūrat nahīn.”

15 Chunāñche pahredāron ne rishwat le kar wuh kuchh kiyā jo unheñ sikhāyā gayā thā. Un kī yih kahānī Yahūdiyon ke darmiyān bahut phailāi gaī aur āj tak un meñ rāy hai.

16 Phir gyārah shāgird Galīl ke us pahār ke pās pahuñche jahāñ Īsā ne unheñ jāne ko kahā thā.

17 Wahāñ use dekh kar unhoñ ne use sijdā kiyā. Lekin kuchh shak meñ paṛ gae.

18 Phir Īsā ne un ke pās ā kar kahā, “Āsmān aur zamīn kā kul iḳhtiyār mujhe de diyā gayā hai.

19 Is lie jāo, tamām qaumon ko shāgird banā kar unheñ Bāp, Farzand aur Rūhul-quds ke nām se baptismā do.

20 Aur unheñ yih sikhāo ki wuh un tamām ahkām ke mutābiq zindagī guzāreñ jo maiñ ne tumheñ die haiñ. Aur dekho, maiñ duniyā ke iḳhtitām tak hameshā tumhāre sāth hūñ.”

Kitab-i Muqaddas
The Holy Bible in Urdu, Urdu Geo Version, Roman
Script

copyright © 2019 Urdu Geo Version

Language: (Urdu)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2024-09-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 20 Sep 2024

123ff8cb-27b3-5817-a02a-22e67145fd30